

വിഷയവിവരം.

പേജ്.

1. സേവാഗ്രാം ഡയറി.
വിശ്വനാഥ്. 1205
2. ത്യാഗസ്മരണ. (കെ. തായാട്ട്) 1208
3. മഹമ്മദുനബിയുടെ വചനങ്ങൾ
സത്യൻ. 1209
4. പത്മ നിറഞ്ഞ പൊന്നോണം.
റ്റി. എസ്. പൊന്നമ്മ 1212
5. നിറഞ്ഞകണ്ണുകൾ. (ചെറുകഥ.)
പി. കെ. പത്മസേനൻ. 1213
6. കലാസമ്പത്ത്. (കവിത.)
ടി. എൻ. ആർ. വർമ്മ. 1220
7. വിദ്യാലയം (ഉപന്യാസം.)
എം. എസ്. വല്യത്താൻ 1221
8. അജിതൻ. (കവിത)
വെള്ളായ്യൂൽ. ശോവിന്ദമേനവൻ. 1226
9. ലക്ഷദീപം (ചെറുകഥ)
കെ. എം. രാമൻപിള്ള. 1227
10. ജയരാമൻ. (കവിത)
ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി. 1233
11. പൊടിയുടെ ധാടി. (ശാസ്ത്രം.)
പി. എൻ. മൂസ്സത്. 1235
12. കവി. (കവിത) ശങ്കർജി മറാഠി. 1240
13. ഗ്രാമങ്ങളിലേക്ക്. (കവിത)
ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ. 1240
14. കാറവും പഴിയും (ചെറുകഥ)
കല്ലിങ്കൽ മാസി. 1241
15. കടിയിറക്ക് (കവിത)
വിദ്വാൻ പരമേശ്വരൻപിള്ള. 1245
16. ചെറുകഥ. (സാഹിത്യവിമർശനം)
ഗണേശൻ. 1247
17. മാളവി (കവിത)
ഏ. വേലായുധൻപിള്ള. 1252
18. ഞാൻ കാത്തിരിക്കുമോ. (ചെറുകഥ)
സി. പി. ദേവി. 1254
19. പറവകളുടെ പാട്ട്. (കവിത)
എ. പി. പി. നമ്പൂതിരി. 1257
20. ക്ഷമാപണം.
എം. കെ. സുകുമാരൻ നായർ 1257
21. മഹാകവി ഉള്ളൂർ. (ജീവിതസ്മരണ)
പി. കെ. വാസുദേവൻ നായർ. 1258
22. മഹാകവി. (കവിത)
എൻ. മാധവൻ നായർ. 1264
23. ആശാലത (ഉടച്ചു നോവൽ) 1265
24. വേണ്ടതു്. (കവിത)
സി. എൻ. മംഗലം. 1275
25. മരണം ടി. ഡി. കെ. കവളയൂർ 1375
26. അനന്തരാവകാശി (ഏകാംകനാടകം)
എൻ. നാരായണക്കുറുപ്പ്. 1276
27. മന്ത്. (ആരോഗ്യപംക്തി.)
ഡോ: കെ. കൃഷ്ണവർമ്മ. 1285
28. ചിത്രകലയുടെ പുരാതനത്വം
(കലാപംക്തി) പരമേശ്വരൻപിള്ള. 1289
29. തുടിക്കുന്നകടിൽ (ബാലപംക്തി)
വി. ആലപ്പാട്ട്. 1293
30. വിനോദപംക്തി. 1297
31. ജാതകചിന്താമണി 1299

"You're mine, all mine"

രമണൻ

ഉണർവ്വും, ഉന്മേഷവും നല്കി, നിങ്ങളുടെ ചികാരങ്ങൾക്ക വേലിയേറ്റമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വാജീകരണൌഷധം.

20 ഡോസ് ടിൻ പാക്കിങ്ങ് പോസ്റ്റേജ് അടക്കം 2 ക. 12 ണ.

Ramanan

FOR SEX DEBILITY

ഹേനക്കുറവ്, കാൽക്കുറവ്, ക്ഷീണം, സ്വപ്നസ്ഖലനം, ശീഘ്രസ്ഖലനം, ഇവയെമാറും. രതിയിൽ വീര്യം സംതൃപ്തി നൽകും.

SWATHANTHRA PHARMACY,
VARKALA.....TRAVANCORE.

CHITRAKALA

അച്ഛനെ അന്വേഷിച്ച്

പരമരസികൻ നോവൽ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കുറൂർ ദിവാകരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്. വില 2 ക. 4 ണ.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക് ഡിപ്പോ—തിരുവനന്തപുരം.

വിഷയ വിവരം.

(രണ്ടാം സമം)

	പുറം
അങ്ങുന്നാരെന്നൻ ഗ്രന്ഥം. (കവിത)	635
അച്ഛൻ (ചെറുകഥ)	242
അച്ഛന്റെ മകൻ ടി	501
അച്ഛനും മകളും (കവിത)	341
അജിതൻ ടി	1226
അതാണോ നക്ഷത്രങ്ങൾ (ചെറുകഥ)	962
അനന്തതയിലേക്ക് (ഉപന്യാസം)	287
അനന്തരാവകാശി (ഏകാങ്കനാടകം)	1276
അനാഥത്തി (ചെറുകഥ)	900
അന്ത്യദീപം (കവിത)	146
അഭിലാഷം ടി	505
അമ്മയുടെ കഥ ടി	1113
അരിസ്റ്റോണിക്സ് (ശാസ്ത്രം)	968
അവളുടെ കണ്ണ് (ചെറുകഥ)	807
അവൾ കണ്ട കാഴ്ച (ബാലപംക്തി)	1113
അശോകവനികയിലെ ശോകാവേശം (കവിത)	481
അശോകവനികയിലെ സീത ടി	860, 966
അസമത്വം (കവിത)	376
അഹിംസ ടി	810
ആറാമിക്ശവേഷണം (ശാസ്ത്രം)	29
ആ കളി (കവിത)	545
ആ ചിതാഭസ്മത്തിൽ നിന്നും ടി	845
ആ ജനവരി മുപ്പത് ടി	559
ആത്മജ്ഞാനദീപം ടി	492
ആത്മാലാപം ടി	597
ആ പരമാത്മാവ് (ഏകാങ്കനാടകം)	422
ആ രാത്രി ടി	913
ആവത്തനം (കവിത)	988
ആ വസന്തം ടി	1085
ആശാലത (തുടച്ചുനോവൽ) 326, 433, 604, 711, 881, 1008, 1143, 1265	
ആശാന്റെ തത്വദർശനം (ഉപന്യാസം)	995
ആശീർവാദം (ചെറുകഥ)	928
ആസ്ഥാനമഹാകവി (കവിത)	1122
ഇതാണോ വഴിപാട് ടി	920
ഇൻകുബിലാബു് (ചെറുകഥ)	230
ഉത്കൃഷ്ടസ്മാരകം (കവിത)	1118
ഉണ്ണും (ഉപന്യാസം)	520
എന്തുചെയ്യും (കവിത)	43
എന്നിനിക്കാണം നമ്മൾ ടി	1157
എന്റെ ശാന്തിഭവൻ (ഉപന്യാസം)	457
എന്റെ കൊച്ചനുജത്തി (ബാലപംക്തി)	824
എന്റെ വിദ്യാലയം (ഉപന്യാസം)	1221
ഏഷ്യയും ലോകഗതിയും ടി	373
ഐക്യഗാനം (കവിത)	780
ഐ. എൻ. ഏ. ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും കരേട്ട് (ഉപന്യാസം)	1130
ഒഥല്ലോയും ശാകുന്തളവും (വിമർശനം)	300
ഒന്നായിത്തീരുകില്ലേ (കവിത)	447
ഒന്നിലധികം കവികൾ ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് (ഉപന്യാസം)	185
ഒരു യാമിനി (ചെറുകഥ)	478
ഒറ്റച്ചക്രം ടി	293
കാണം വരാൻ (കവിത)	904
കാമനയുടെ കാണം (ഏകാങ്കനാടകം)	1167
കാഴ്ചകൾ (കവിത)	1078
കച്ചവടം ടി	283
കത്തുവൃത്തിലേക്ക് ടി	513

കട്ടിലിന്റെ നീളം (ബാലപംക്തി) 723
കണ്ണന്മൂല (കവിത) 286
കപ്പലപായം (സ്മരണ) 624
കരഞ്ഞാലും (കവിത) 519
കലയുടെ സന്ദേശം (ഉപന്യാസം) 99
കലയും കണ്ണീരും (കവിത) 1056
കലാകാരൻ (ചെറുകഥ) 298
കലാനിധി ടി 526
കലാസപ്താഹം ടി 563
കലാകേതൻ (കവിത) 901
കലാസമ്പത്ത് ടി 1220
കവി ടി 277
കവി ടി 240
കഷ്കൻ (ശ്ലോകവിത) 298
കഷ്കപുത്രി (കവിത) 567
കഷ്കൻ ടി 670
കളികാര്യമായി (ചെറുകഥ) 471
കളിത്തോഴൻ (കവിത) 1179
കഴിഞ്ഞവർഷം ടി 406
കാത്തിരുപ്പ് ടി 376
കാഥികനാകാൻ ടി 773
കാപ്പിറ്റലിസം (ധനതത്വശാസ്ത്രം) 77
കാമുകിയെക്കാത്ത് (കവിത) 1152
കുഞ്ഞാക്കുട്ടിക്കിളിയും (കവിത) 588
കുടിലിൽ ടി 34
കുടിയിറക്ക് ടി 1245
കുറവും പഴിയും (ചെറുകഥ) 1241
കുപ്പിവള (കവിത) 663
കുപ്പിവള ടി 1041
കുതന്ത്രത ടി 679
കേരളോത്സവം ടി 164
കേരളശാസനം ടി 291
കേരളം ജയിക്കട്ടെ! ടി 490
കേരളവർമ്മദേവൻ ടി 575
കേരളത്തിലെ മലവഴിക്കാർ (ഉപന്യാസം) 698, 1086
കൈവള (ചെറുകഥ) 1057
കൈനേട്ടം (കവിത) 1073
കൊങ്ങിണിപ്പൂവ് (ചെറുകഥ) 195
കൊക്കപ്പുഴ (ആരോഗ്യപംക്തി) 921
കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ സംയോജനം (ഉപന്യാസം) 1043
ഗദ്ഗദഗീതം (കവിത) 603
ഗാന്ധിജയന്തി ടി 264
ഗാന്ധിജിക്കൊരു കത്ത് (ചെറുകഥ) 265
ഗാന്ധിദേവൻ (കവിത) 362
ഗാന്ധിപ്രായശ്ചിത്തം (ചെറുകഥ) 647
ഗായകൻ ടി 1089
ഗാന്ധിനക്ഷത്രം (കവിത) 1107
ഗായകൻ ടി 1234
ഗുരുദേവൻ ടി 1054
ഗൃഹസ്ഥാശ്രമവും ജീവിതാദർശവും (ഉപന്യാസം) 703, 801
ഗ്രാമങ്ങളിലേക്ക്. (കവിത) 1240
ചങ്ങമ്പുഴ. (ഉപന്യാസം) 958
ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണം (സാഹിത്യം) 894, 1119
ചായ (ചെറുകഥ) 655
ചിത്രലേഖ (കവിത) 117
ചിത്രകാരൻ (ചെറുകഥ) 627
ചിത്രമെഴുത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ (കലാവിമർശനം) 776
ചിത്രകലയുടെ പുരാതനതപം ടി 1289
ചിന്താവിഷ്ടനായ ഭിക്ഷു (കവിത) 59
ചില പ്രകൃതി സംക്ഷോഭങ്ങൾ (ശാസ്ത്രം) 278
ചിലകണക്കുകൾ 727
ചെറുകഥ (വിമർശനം) 1247
ഛായാഗ്രഹണവും ദൂരദർശിനിയും (ശാസ്ത്രം) 51
ജന്മലിൽക്കൂടെ (ചെറുകഥ) 1193
ജന്മർക്ഷമംഗളം (കവിത) 317
ജയഭേരി (കവിത) 97
ജയപുരികാൺഗ്രസ് 468
ജയരാമൻ (കവിത) 1233
ജയിലിലെ ഗാന്ധിജി ടി 177
ജയിൽപ്പുള്ളി ടി 382

ജയം (ശാസ്ത്രം) 874
ജയാഫറിന്റെ ജന്മദിനം (കവിത) 366
ജാതകചിന്താമണി 643, 740, 841, 937, 1034, 1193, 1299
ജീവൽ നാടകം (ചെറുകഥ) 594
ജീവിതചിത്രങ്ങൾ (കവിത) 85
ജീവിതം ടി 160
ജീവിതത്തിന്റെപോക്ക് (ചെറുകഥ) 702
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാചീനതയും നവീകരണവും 251
ജ്യോതിഷപംക്തി 255, 453, 551, 641, 738, 839, 935
ജ്യോതിസ്സിൽ (ചെറുകഥ) 35
ഞങ്ങളുപ്പറി രണ്ടേ രണ്ടു വാക്ക് 1
ഞങ്ങളുടെ സപ്തം 5
ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥരായി 461
ഞങ്ങൾ വരുന്നു (കവിത) 912
ഞാൻ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ (ചെറുകഥ) 1254
ഡെമോക്രസിയും സാമാന്യജനങ്ങളും (ഉപന്യാസം) 506
തകർന്നവീണ (കവിത) 74
തച്ചോളിവീട്ടിലേക്ക് (ഇതിഹാസം) 401
താജ്മഹൽ (കവിത) 867
ത്യാഗിനി (സ്മരണ) 413
ത്യാഗസ്മരണ (കവിത) 1208
ദിനസൂത്രികം 363
തീർത്ഥയാത്ര (കവിത) 745
തീരാത്ത സംശയങ്ങൾ (ഉപന്യാസം) 850
തുടിക്കുന്ന കടിൽ. (ബാലപംക്തി) 1293
തെന്നിയുടെ ഗാനം (കവിത) 1081
തോണിക്കാരി (ചെറുകഥ) 165
ദരിദ്രലക്ഷങ്ങൾ 577
ദർശനം (കവിത) 297
ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷം (കവിത) 500
ദില്ലി-പടക്കപ്പൽ (കവിത) 427
ദുരന്തയൗവനം (ചെറുകഥ) 69
ദുരിതനിവാരണം ടി 141
ദേവി സരോജിനി (ഉപന്യാസം) 861
നന്ദി (കവിത) 622
നമ്മുടെ സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും (ഉപന്യാസം) 137
നാമജപം (ചെറുകഥ) 867
നിരുപണപംക്തി 549, 734, 837, 933, 1032, 1188
നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ (ചെറുകഥ) 1213
നീലമലയിൽ ടി 51
നീല അരുവി ടി 393
നീലക്കണ്ണ് ടി 1158
നെഹ്റുവും കമലയും (ജീവചരിത്രം) 109
നേതാജിനമസ്കാരം (കവിത) 759
പഞ്ചമിന്നിട്ട് 447
പതിവ്രത്തനം (ഏകാങ്കനാടകം) 219
പറന്നുപോയ മണിത്തത്ത (കവിത) 899
പറവകളുടെ പാട്ട് ടി 1257
പാടവിൻ കുഞ്ഞുങ്ങളെ (ചെറുകഥ) 341
പാടുക കയിലേ നീ (കവിത) 785
പാടുന്ന കിനാവ് ടി 917
പാരിതോഷികം ടി 873
പാവംശ്വരി (ചെറുകഥ) 868
പിച്ചക്കാരൻ (കവിത) 129
പിച്ചക്കാരി ടി 768
പിതൃസ്മരണയിൽ ടി 241
പുതിയ കപ്പായം ടി 828
പുതുവത്സരഫലം 1191
പുതുമനിറഞ്ഞ പൊന്നോണം ടി 1212
പുന്നശ്ശേരി (ഉപന്യാസം) 590
പുലയി (കവിത) 405
പെണ്ണും പ്രശസ്തിയും (ഏകാങ്കനാടകം) 533
പേപ്പട്ടികടം ടി 121
പൊടിയുടെ ധാടി (ശാസ്ത്രം) 1235
പൊൻകിനാവ് (ചെറുകഥ) 147
പോംവെയിൽ (സംഭാഷണം) 715
പോവുക നാം (കവിത) 68
പ്രതിജ്ഞകൾ (ചെറുകഥ) 971

പ്രസ്താവനയും തിരുത്തും 337
പ്രാചിയുടെ സന്ദേശം (കവിപ്രശംസ) 237
പ്രാചീന റഷ്യൻ സാഹിത്യം (സാഹിത്യവിമർശനം) 1153
പ്രേമവിവാഹം (ചെറുകഥ) 102
പ്രേമഗീതി (കവിത) 912
പ്രേമലേഖനം (ഏകാങ്കനാടകം) 1000
ബഹിഷ്കൃതർ (കവിത) 16
ബാപ്പുവിന്റെ അനശ്വരമചസ്സുകൾ 359
ബാരിസ്റ്റർ ജീ. പി. (ജീവചരിത്രം) 383
ബാലൻ (ബാലപംക്തി) 726
ബാലനും ബാപ്പുവും (കവിത) 941
ബുദ്ധന്റെ പ്രാർത്ഥന ടി 707
ബോധന്റെ കത്തു് ടി 881
ഭക്ഷണവും ജീവധാതുക്കളും (ശാസ്ത്രം) 680
ഭാഗ്യവാൻ ഞാൻ (കവിത) 1088
ഭാമയുടെ പശ്ചാത്താപം ടി 405
ഭീരു (വിനോദോപനം) 1137
ഭാരതപതാക (കവിത) 50
ഭാരതമഹാവീർ ടി 460
ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീനകല (ഉപന്യാസം) 599
ഭാരതേന്ദു (കവിത) 701
ഭാരതത്തിന്റെ മുറവിളി ടി 775
ഭാരതസംസ്കാരം ടി 1133
ഭാവനയിൽ ടി 707
ഭൂതകാലസ്മരണകൾ (ചെറുകഥ) 284
മഞ്ഞുത്തുള്ളിയേടു് (കവിത) 1129
മണിയറയിലേക്കു് ടി 1111
മധുരസ്മരണകൾ ടി 352
മരുന്നു് (ആരോഗ്യപംക്തി) 1285
മരണത്തെക്കുറിച്ചു് കവിത 561
മരണം ടി 1275
മഹാത്മജിയും രാമനാമവും (ഉപന്യാസം) 3,261
മഹാത്മജി (കവിത) 269
മഹാകവി ടാഗോർ (ജീവിതസ്മരണ) 1065
മഹാകവി ഉള്ളൂർ ടി 1258
മഹാകവി (കവിത) 1264
മഹോദയപുരം (ചരിത്രരേഖ) 9
മാഞ്ഞുപോയ കാല്പാടുകൾ (ചെറുകഥ) 949
മാഞ്ഞുവട്ടിൽ (കവിത) 107
മാതൃപൂജ ടി 900
മാതൃഹൃദയം ടി 927
മിഷ്ടു് ടി 973
മിഴതി (ചെറുകഥ) 174
മുളവി (കവിത) 799, 879, 1007, 1164, 1253
മീരാ ടി 593
മുക്തായുദ്ധം ടി 598
മുത്തുമാല 1026
മുഹമ്മദുനബിയുടെ വചനങ്ങൾ 947, 1108, 1209
മംഗളാശംസകൾ 2
യജ്ഞശരീരനായ നമ്മുടെ നേതാവു് 1105
യാചകി (കവിത) 994
യാത്രക്കാരൻ (ഗദ്യകവിത) 1135
യവ്വനം ടി 308
രണ്ടുവയറു് (ചെറുകഥ) 303
രസകരമായ കച്ചവടം (ബാലപംക്തി) 1026
രസികചക്രവർത്തി (കവിത) 28
രാജയോഗം (ദർശനം) 493, 664
രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ (ചെറുകഥ) 205
രോഗിയുടെ ഭീതി ടി 377
ലക്ഷദീപം ടി 1227
ലോകം നന്നാക്കുവാൻ ടി 178
വഞ്ചിയത (ഉപന്യാസം) 200
വഞ്ചകൻ (കവിത) 1096
വഞ്ചിതഭോഗ്യ ടി 793
വനിതകളും ആത്മവചക്രവും 248
വനിതാപംക്തി 339, 444, 543, 719, 820, 925
വരനെ തിരഞ്ഞെടുക്കൽ (ഏകാങ്കനാടകം) 786
വളർത്തമ്മ (ചെറുകഥ) 1075
വഴിതിരിവിൽ (കവിത) 140
വഴിയമ്പലത്തിൽ (ചെറുകഥ) 488

യഥേതിയ രോഗ്യം (കവിത) 982
വാവിട്ട കരഞ്ഞുപോയി ടി 431
വികൃതി (ബാലപംക്തി) 546
വിചാരമുള്ളോ (ഉപന്യാസം) 650
വിടർന്ന പൂവ് (കവിത) 372
വിദ്യാലയവും ഗ്രാമോദ്ധാരണവും (ഉപന്യാസം) 161
വിദ്യാർത്ഥിനികൾ തമ്മിൽ (ലഘുപ്രഹസനം) 309
വിധവയുടെ പ്രേമം (ചെറുകഥ) 1082
വിനോദപംക്തി 343, 449, 547, 638, 728, 829, 930, 1030, 1184, 1297
വിപ്ലവത്തിലേക്ക് (ഗദ്യകവിത) 426
വിരക്തി (കവിത) 412
വിരഹിണി ടി 785
വിര (ആരോഗ്യപംക്തി) 817
വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് (ചെറുകഥ) 989
വിശപ്പിന്റെ വിളി (കവിത) 993
വിഷുക്കൈനീട്ടം ടി 849
വിസ്മൃതി (ചെറുകഥ) 686
വിസ്മൃതി (കവിത) 1104
വിളഞ്ഞ പാടം ടി 714
വീണ വായിക്കുന്ന ഭേവി ടി 153
വീരപാനം ടി 308
വീരവനിത ടി 806
വൃദ്ധന്റെ കഥ (ചെറുകഥ) 818
വെളുത്തിരയും വാസന്തിയും ടി 975
വേണ്ടതു് (കവിത) 1275
വേഷക്കാർ ടി 961
വൈദ്യവും ജ്യോതിഷവും (ഉപന്യാസം) 769
വൈപരീത്യം (കവിത) 525
ശക്തിപൂജ ടി 1134
ശാപവും ശപഥവും (ഉപന്യാസം) 907
ശാലിനി (ചെറുകഥ) 154
ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ധനതത്വശാസ്ത്രം (ഉപന്യാസം) 483
ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴ (കവിത) 957
ശ്രീ. സരോജിനിനായിഡുവിന്റെ ഭോഹവിയോഗം 653
സമാചാരത്തിന്റെ ചുട്ടകുട്ട് (ചെറുകഥ) 270
സമരമോ സമാധാനമോ ടി 131
സമാശ്വാസം ടി 89
സമാശ്വാസം (കവിത) 302
സമ്മാനം (ഏകാങ്കനാടകം) 618
സരോജത്തിന്റെ കഥ 635
സരോജിനീഭേവി (ജീവിതസ്മരണ) 753
സഹോദരന്റെ മകൾ (ചെറുകഥ) 1123
സാഹചര്യം (കവിത) 589
സാമ്പത്തിക സമാധാനം 570
സാഹിത്യകാരൻ ടി 297
സാഹിത്യചിന്തകൾ ടി 391
സിനിമാപംക്തി 731, 831, 1182
സീ. വി. (ജീവചരിത്രം) 45
സീ. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ 848
സുഖാന്വേഷണം (കവിത) 867
സുപ്രഭാതം ടി 772
സുഭാഷ് ബോസ് 470
സുഭാഷ് ബാബു 562
സേവായാം ഡയറി. 746, 846, 942, 1205
സ്നേഹത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ (ചെറുകഥ) 210
സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ടി 853
സ്ത്രീ ടി 515
സ്ത്രീകൾ അബലകളോ (ഉപന്യാസം) 983
സ്ത്രീലോകം (കവിത) 6
സ്വർഗ്ഗഭേദം (ചെറുകഥ) 760
സ്വദേശാഭിമാനി (സ്മരണ) 1097
സൈരിന്ധ്രി (കവിത) 999
സംഗീതവും ചിത്രമെഴുത്തും (കലാപംക്തി) 1099
സംയോജനത്തിലേക്ക് (കവിത) 1055
ഹരായൻ നത്തക്കി ടി 419
ഹിന്ദിമാഷ് (ചെറുകഥ) 17
ഹീരാ-രഞ്ജൻ (സിനിമാപംക്തി) 347
ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ (ചെറുകഥ) 781
ഹൈദരുടെ ഗോത്രം (ചരിത്രം) 1079
ക്ഷമാപണം (കവിത) 1257
ക്ഷയരോഗം (ആരോഗ്യപംക്തി) 1020

യാവദാചന്ദ്രാർക്കമുർവ്വീ യാവത് ഗ്രാമതി ചന്ദ്രമാഃ।
യാവദായുഃ പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽകലാനിധിഃ॥

കലാനിധി

കലാമയ സാഹിത്യ മാസിക

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൨ } ക്രമരഹിത കന്നി { ലക്കം ൨൨

സേവാഗ്രാം-ഡയറി

ശ്രീരാമശർമ്മാ.

വിവർത്തകൻ—വിശ്വനാഥ്.

(തുടർച്ച)

16-4-41. ഇന്ന് കുറേ മണിക്കൂർ ധ്യാനംപൊടിച്ചു. ഉറക്കത്തിനു മുൻപും ഉറങ്ങിയെണീറ്റതിനു ശേഷവും കമലയുടെ അമ്മയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത മനസ്സിൽനിന്നും മാറിയില്ല. ഇന്നലെ ആഗ്രായിൽ പണ്ഡിറ്റ് ഹരിശങ്കരശർമ്മയ്ക്കു എക്സ്പ്രസ് കമ്പി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മറുപടിയൊന്നും വന്നില്ല. മനസ്സിനു വലിയ അലസത തോന്നി. "ലോകേഷ്വനുക്ഷണം ജനനമരണങ്ങളും കീർത്തിയും അപയശസ്സുമെല്ലാം ഈശ്വരായത്ത"മെന്ന പദ്യത്തിൽ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതു ഞാൻ പലവട്ടം ഓർത്തു എങ്കിലും മനസ്സിനു് അശേഷം സമാധാനമുണ്ടായില്ല. വീട്ടുകാര്യങ്ങളിൽ ഞാൻ അല്പവും ശ്രദ്ധിക്കാറില്ലെന്ന കഥ ഓർമ്മവന്ന അവസരത്തിൽ ഞാൻ ജീവനെത്തന്നെ വെറുത്തു. രാവിലെ 4 മുതൽ രാത്രി 11 മണിവരെ ശ്വാസംവിടാൻപോലും സമയം ലഭിക്കാത്ത സ്ത്രീക്കു എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ വീട്ടുകാരെങ്ങനെ നന്നാകും?

ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോൾ ബാപ്പുജി എന്നോടു "സുന്ദർലാൽജിയെ പരിചയമുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ഞാൻ പറഞ്ഞു "ഉവ്വ്, വളരെ നല്ലപോലെ അതും വളരെ ദിവസങ്ങളായി" "ഇന്ന് അദ്ദേഹം വരുന്നു. നാളെ ഡാക്ടർ താരാചന്ദും വരുന്നുണ്ട്" എന്നു ബാപ്പുജി പറഞ്ഞു.

"ഒരുപക്ഷേ ഹിന്ദി-ഹിന്ദുസ്ഥാനിക്കാര്യം സംബന്ധിച്ചു വരികയായിരിക്കും" എന്നു ഞാൻ അല്പ

പ്രായപ്പെട്ടതിനു ഗാന്ധിജി "ശരിതന്നെ" എന്നു സമ്മതിക്കയും ചെയ്തു.

ഹിന്ദുസ്ഥാനിയെയും ഹിന്ദിയെയുംപറ്റി എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഞാൻ പ്രകടമാക്കി. ഹിന്ദിസാഹിത്യസമ്മേളനത്തെയും ഹിന്ദീ പത്രാധിപ സംഘത്തെയും പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചു, ഞാൻ പറഞ്ഞു "ഉറുദു ഹിന്ദിയിലടങ്ങിയതായിട്ടാണു ഞാൻ കരുതുന്നതു്. ലിപിപ്രശ്നം ലഘുപ്പെട്ടാൽ—ഒന്നായിത്തീർന്നാൽ ഹിന്ദീ-ഉർദു ശണ്ഠയും ഇല്ലാതാകും. ഹിന്ദിയുടെ പേരു അറബിയെന്നാക്കിയാൽ തന്നെയും ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു എതിരുള്ളവർ അതിനെയും എതിർക്കും. ഹിന്ദിയെന്ന പേരുപോലും മുസൽമാന്മാർ നല്കിയതാണല്ലോ. ഹിന്ദിയെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരു ക്ലേശമുണ്ടു്. ജവർഹർലാൽജിയും മറ്റുള്ളവരും അവരവരുടെ പ്രസ്താവനകൾ ഹിന്ദിയിൽ നല്കിയാൽ രാഷ്ട്രഭാഷ അതിവേഗത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടും. സപ്രൂവിനു ഹിന്ദി അറിഞ്ഞേകൂടാ.

നടന്നു നടന്നു ശാസ്ത്രിജിയുടെ അടുക്കലെത്തിയപ്പോൾ ശാസ്ത്രി ഗാന്ധിജിയോടു "ബാപ്പു, സേവനപ്രതിസാധ്യമാണോ അല്ലയോ?" എന്നൊരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ഗാന്ധിജി ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ മറുപടി നൽകി "സേവനം ലക്ഷ്യമല്ല; സാധകോപാധിമാത്രമാണു്. പക്ഷേ ഒരവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ ലക്ഷ്യവും സാധകവും അഭിന്നമായിത്തീരും. അഹിംസയും സത്യവുംഒരേ നാണയത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങൾമാത്രം." ഇന്നത്തെ സവാരിസമയം അധികവും സംസാരിച്ചതന്നെ തീർന്നു.

പത്തടിനീളവും ഒരടി അകലവും ഒരടിആഴവുമുള്ള ചാൽ കഴിക്കുവാൻ കൃഷ്ണചന്ദ്രജി ആവശ്യപ്പെട്ടു. ബാപ്പുജിയുടെയും ശാസ്ത്രിയുടേയും പണ്ണശാലകൾക്കു മദ്ധ്യേ മൺവെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു് ഇറങ്ങി. പക്ഷേ പിക്കാസില്ലാതെ കഴിയിൽനിന്നു മണ്ണു് എടുക്കുക വളരെ പ്രയാസം. മണ്ണിൽ ചുണ്ണാമ്പു ധാരാളം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഉടൻതന്നെ ഒന്നരയടിനീളം കഴിച്ചിട്ടു വിരമിച്ചു. വേണ്ട സാധനങ്ങളുമില്ലായിരുന്നു. ഉൗണിന്നായിച്ചെല്ലുമ്പോൾ സുന്ദർലാൽജിയെകാണുവാൻ നിടയായി. ആശ്രയിൽനിന്നും കയ്വിവന്നു. അതുനിമിത്തം എല്ലാവരെയുംപറ്റി മനസ്സിനുള്ളുരുക്കണ്ണു ശമിച്ചു. അഹമ്മദാബാദിൽ നിന്നും "ശിക്കാറി"ന്റെ രണ്ടു പ്രതികളും "കാലാഹരിണഗതഗാമീ" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ എന്റെ ലേഖനമുള്ള 'കുമാർ' മാസികയുടെ പ്രതിയും വന്നുചേർന്നു. സുന്ദർലാൽജിയുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം എന്നോടു സംസാരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം സംസാരിക്കാം.

ബാപ്പുജിയെ കാണാൻ ഇന്നു പല പണ്ഡിതന്മാരുംവന്നു. എല്ലാവരും വലിയസനാതനികളായിരുന്നെങ്കിലും ബാപ്പുജിയുടെ ആസ്തികത്വം കണ്ടു് അവർ അതിശയിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെപ്പറ്റി ബാപ്പുജി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി "അവർ എന്നെ വളരെ ശകാരിക്കുന്നു. തത്വമില്ലായ്മയുണ്ടു് അവരുടെ തത്വം."

രാധേശ്യാമന്റെ സഹോദരൻ ശ്രീ. സീതാരാമന്റെ എഴുത്തുവന്നു. എല്ലാംഎഴുത്തുകുറ്റം മറുപടി അയക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. വിശാലഭാരതത്തിനു ലേഖനം അല്പമെഴുതി. ഇന്നു മീരാബെൻ വെളിയിലെ യാത്രകഴിഞ്ഞുവന്നു. ഞാൻ ഡയറി എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു 9മണിക്കുതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

17-4-41. ഇന്നത്തെ സവാരിസമയത്തു ഗാന്ധിജിയോടു സംസാരിക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം ഡാക്ടർ സെന്നോടു് ഒരു രോഗിയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബാപ്പുജി മഹാദേവ് ദേശായിയുടെ അടുക്കലേക്കുപോയതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രിജിയുടെ അടുക്കൽ പോകാനും എനിക്കു സാധിക്കയുണ്ടായില്ല.

ഇന്നു ഞാൻ വെള്ളം നിറക്കയും ചാൽ കഴിക്കയും ചെയ്തു. സുന്ദർലാൽജിയുമായി മനുഷ്യനു മേൽ മീശയെന്തിനുണ്ടെന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണം നടന്നു. കോഴിക്കു പൂവും, മയിലിനു പീലിയും, മാനിനു കൊമ്പും ഉള്ളതുപോലെതന്നെയാണു പുരുഷന്മാർക്കു മേൽമീശയുമെന്നു ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

21-4-41. രാവിലെ എണീറ്റു വിശാലഭാരതത്തിന്റെ പത്രാധിപക്കുറിപ്പു് എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചു. പകൽ മുഴുവൻ അല്പാല്പം വിശ്രമത്തോടു

ക്കുടി "മേരേ മണിക്കുർ ഇടയിട്ട മാറ്റർ എഴുതി വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും പതിനഞ്ചു ക്ഷീറ്റ എഴുതീട്ട് ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

22-4-41. രാവിലെ നാലുമണിക്കെണീറ്റ "വിശാലഭാരത"ത്തിന്റെ ബാക്കിയുള്ള മാറ്ററും കൂടി അവസാനിപ്പിച്ച് എക്സ്പ്രസ്സ് ഡെലിവറിയായി കവറിലയച്ചു. പ്രൂഫ് ഭയൽജിയെയാണ് തപാലാഫീസിലേക്കയച്ചതു്. അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നതിനുശേഷം ഞാൻ ശ്രീജമൻലാൽബജാജിന്റെ ബംഗ്ലാവിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഡാക്ടർ താരാചന്ദിനെയും പണ്ഡിത് സുന്ദർലാലിനെയും കാണാൻ ചെന്നു. അവിടെ ചെന്നപ്പോളാണ് ഇന്ദിരാനെഹ്റു അലഹാബാദിലേക്കുപോകുമെന്നും തെയിൻ പതിനഞ്ചുമിനിട്ട ലേറ്റാണെന്നും മനസ്സിലായതു്. ഇന്ദിര പോയതിനുശേഷം സംഭാഷണമാകാമെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇന്ദിരയുടെ ശരീരസ്ഥിതി മോശമല്ലെങ്കിലും വളരെ തൃപ്തികരമായിരുന്നില്ല.

ഞങ്ങൾ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. ഡാക്ടർ താരാചന്ദ് ഹിന്ദീഭാഷയുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു വെറും ഗ്രന്ഥപരിജ്ഞാനം മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നു് എനിക്കുതോന്നി. ഹിന്ദുസ്ഥാനിയെ സംബന്ധിച്ച പ്രബന്ധം വിശാലഭാരതത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളിലും എഴുതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. പക്ഷേ താരാചന്ദ്ജി അതൊന്നും വായിച്ചിട്ടില്ല ഹിന്ദിക്കാരെക്കണ്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ പരിഭ്രമമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ദേവനാഗരിയെക്കാൾ ലിപിയുടെ കാര്യം പ്രധാനമായി പരിഗണിക്കണമെന്നു ഞാൻ തുടർന്നു. ലിപി ഒന്നാക്കാൻശ്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഹിന്ദീ-ഉർദ്ദു കലഹം കുറെ ശാന്തമാകും. ഉർദ്ദുലിപി മാറുന്ന പക്ഷം വിരോധം വരിച്ചേക്കും. യഥാർത്ഥത്തിൽ ശരിയായിട്ടുള്ളതു റോമൻ ലിപിയാണ് എന്നു് ഡാക്ടർ താരാചന്ദ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഞാൻ പറഞ്ഞു "പരിഷ്കരിച്ച ദേവനാഗരീലിപികൊണ്ടും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കാം. പരിഷ്കരിച്ചില്ലെങ്കിൽ റോമൻ ലിപി തന്നെ വന്നുചേരും. ഉർദ്ദുലിപിക്കു് ഒരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല."

ഹിന്ദീസാഹിത്യസമ്മേളനത്തെ ഞാൻ മതാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉള്ളതായി കണക്കാക്കാൻ തയ്യാറില്ല. ഹിന്ദുമുസ്ലീം കലഹം ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യപ്രഭുത്വം നിലവിലിരിക്കുന്നതുവരെ അവസാനിക്കയില്ല.

ഏകദേശം പത്തേകാൽ മണിക്കു രാഷ്ട്രഭാഷാപ്രചാരസമിതിയിൽനിന്നും തിരിച്ചു പത്തരമണിക്കു സേവാഗ്രാമത്തിലേക്കു വന്നു. രണ്ടുമണിക്കു ബാപ്പുജിയുടെ മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ശ്രീമതി വിജയലക്ഷ്മിപണ്ഡിറ്റ് അവിടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അവർ പറഞ്ഞു "യു. പിയിൽ സ്ത്രീകൾ കുഞ്ഞുങ്ങളേയും കൊണ്ടു ജയിലിലേക്കു പോകുകയാണു്. അവർ ജയിലുകളിൽ തമാശയും പറഞ്ഞു കഴിക്കുന്നു; വഴക്കു കൂടുന്നു. വളരെയധികം കോൺഗ്രസുകാർ "നാഷണൽ ഹെറാൾഡി"ന്റെ പത്രാധിപരോടു തങ്ങളുടെ പേരു പത്രത്തിൽ എഴുതുകൊണ്ടു് ഇടുന്നില്ല, ഇന്ന വ്യക്തിയുടെ പേരു് പല തവണയും പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ എന്നു പരാതിപ്പെടുകയാണു്." ഡാക്ടർ കട്ജുപോലും അദ്ദേഹമിരുന്ന ബംഗ്ലാവിൽ ഇപ്പോൾ ആരാണു താമസം എന്നു് എന്നോടു ചോദിക്കാറുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനിപ്പോഴുമുണ്ടു് മന്ത്രിയാകാനുള്ള ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾതന്നെ മന്ത്രിസഭ നിർമ്മിക്കാൻ സങ്കല്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാകും എന്നാണു മിക്കവരുടേയും വിചാരം. വൈകുന്നേരം അവർ ബോംബേയ്ക്കുപോയി. അവിടെ നിന്നും അവർ അലഹാബാദിലേക്കു പോകും.

24-4-41. ഇന്നു സവാരിക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ കുട്ടത്തിൽ ആന്ധ്രദേശത്തിലെ കുറെ വിദ്യാർത്ഥികളുമുണ്ടായിരുന്നു. "മടങ്ങുന്നവഴിക്കു" അവർ പറഞ്ഞു "ഞങ്ങൾ ആന്ധ്രദേശത്തു നിന്നാണു വരുന്നതു്."

ബാപ്പുജി—"നിങ്ങൾ കാൽനടയായിട്ടു വരുന്നല്ലോ. ഞാൻ നിങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു."

വിദ്യാർത്ഥികൾ—"അല്ല ഞങ്ങൾ കാൽനടയായിട്ടല്ല വന്നതു്"

ബാപ്പു പറഞ്ഞു—"അപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ അനുശോചിക്കുന്നു."

* ത്യാഗസ്മരണ *

കെ. തായാട്ട്.

പാരിടം ദുരാചാരപ്പാഴ്മുള്ളിലയമ്മത്തിൻ
ക്രൂരതരംച്ചുറ്റിനുള്ളിലലസം കറങ്ങുമ്പോൾ,
ബുദ്ധദേവനെപ്പോറ്റും മേദനിയഹിംസതൻ
ദുഷ്ടവാഹിനിയാത്മശാന്തിതൻ നികേതിനി
സ്ത്രീത്വസൗഹൃദത്തിന്റെ മാധുരിയോളംവെട്ട-
മില്ലരിത്രിയന്നൽപ്രാണയായ് പിടയുമ്പോൾ,
പാരതന്ത്ര്യാതങ്കത്താലക്രമത്തിനാൽ പുണ്യ-
ഭാരതമാലസ്യംപൂണ്ടവേശം മയങ്ങുമ്പോൾ,
വിണ്ണിൽനിന്നിങ്ങി നീ ശാന്തിതന്നൊളിചിന്തും
തുംഗസംസ്മാരത്തിന്റെ കൈത്തിരിപ്രഭയുമായ്!
പാവനമഹിംസതൻ ഭിന്നസംഹിതപാടി-
പ്പാടിയിപ്രപഞ്ചത്തിൻജാതകം തിരുത്തീ, നീ!
സത്യധർമ്മത്തിൻകുകാഹളധ്വാനാരാവം
ചക്രയിൽമുഴുകട പാരിൻകാതിലേക്കെത്തിച്ചുനീ!

ഭാവിതൻ മഞ്ജിനാകംതീർക്കുവാൻ പയ്യുംപ്പുമായ്
ദേവേ, നിൻകരത്തിലെപ്പൂന്തുല്പ്പുരുത്തികൾ!
ഉച്ചമിപ്രപഞ്ചത്തിൽ നാകസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ
യച്ചരസൗഭാഗംപൂശീ താവക ബോധനം!
പാരതന്ത്ര്യത്താൽ വീണതളരും ലോകത്തിനു
താവകസ്വനം ഗീതാമന്ത്രമായമൃതമായ്!
അങ്ങുതൻ മുണ്ടിൽത്തിക്കുളിക്കും മന്ദസ്മിതം
ഞങ്ങൾതൻതാപത്തിന്റെ പാഴ്നിഴൽക്കൂരമാച്ചു!
അല്ലെങ്കിലവിടത്തെ സന്നിധാനമീമണ്ണിൽ
സ്വർല്ലോകസുഖത്തിന്റെ ശാന്തിയെ വിരചിച്ചു!

* * * * *

ദേവനിൻ ധർമ്മാഭരനിലയം സൗഭ്രാത്രത്തിൻ
പാവനക്ഷേത്രം, ധർമ്മഭീഷ്മതൻപുണ്യക്ഷേത്രം,
മർത്യനെപ്പിശാചാക്കി മാറിടുംമതത്തിന്റെ
ചിത്തഭംഷ്ടയിൽപ്പെട്ടകേവലമുഴലുമ്പോൾ,
ശാന്തിതൻമണിവീണമീട്ടുവാനതിൻഗീതം
മോന്തിയെടുത്തുറങ്ങുവാൻ നോക്കിയീഞങ്ങൾനിന്നെ!
അങ്ങുതന്നാഭരത്തിൻഭീപികാപ്രഭാവമീ-
മന്നിലായ്പ്രശാന്തിതൻ പൂവെളിച്ചത്തെഴുക്കീ!
ആവെളിച്ചത്തിൻ ധർമ്മദീപ്തിയാൽ പരതന്ത്ര
ഭാരതംവിമുക്തിതൻ ശോഭപരപ്പാരംപൂകീ!!

* * * * *

നിസ്തുലപ്രേമത്തിന്റെ മാധുരിയൂറീടുന്നൊ-
രക്ഷയഗാനാമൃതധാരയും, പ്രതീപ്തിയും,
നിസ്തുരം ദൈവഭൃത്തിന്റെ കൈകളാലണഞ്ഞു
പോയ്.
വിസ്മയസ്മിതമിപ്രപഞ്ചം നടുങ്ങവേ!.....
ജീവിതത്യാഗത്തിന്റെ കോവിലിൽ സത്യത്തിന്റെ
പൂവെളിച്ചവുമേന്തിയച്ചിനയ്യണഞ്ഞനീ,
ഈ വിശാലമാം ലോകഹൃദയക്ഷേത്രത്തിന്റെ
വേദിയിൽ ജീവത്പ്പണം ചെയ്യുമെന്നാരർക്കണ്ടു?
പാവനം വേദിയജീവിതത്യാഗത്തിന്റെ
പൂതമാം സ്മരണയാൽ ഭാരതമുണരട്ടെ!
തപ്തജീവരക്തത്തിന്റെ കാഞ്ചനാക്ഷരങ്ങളാ-
ലിഭജഗത്തിനി ബ്രഹ്മവിചരിതം രചിക്കട്ടെ!!

വിദ്യാർത്ഥികൾ—"ഞങ്ങൾ ബനാറീസ് ഹിന്ദു സർവ്വകലാശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണ്. ദേശത്തോടു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള കടമയെപ്പറ്റി താങ്കൾ എന്തു പറയുന്നു?"

ബാപ്പുജി—"ദേശത്തിന്റെ കാര്യം എന്നെപ്പോലുള്ള കിഴവന്മാർക്കുള്ളതാണ്. നിങ്ങൾ ആനന്ദിക്കുക. ചെന്നു പഠിച്ച് ഉദ്യോഗവും നേടി സുഖമായി പണം ചെലവു ചെയ്യുക. ജനങ്ങളെ പോഷണം ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥിവേതനം മേടിക്കുക. തൻകാര്യം അലോചിക്കുകയാണു വലിയ കാര്യം."

ഈ മുള്ളുവാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട് വിദ്യാർത്ഥികൾ മൗനമവലംബിച്ചു. വീണ്ടുവതിയോട് ബാപ്പുജിയുടെ രഹസ്യമായി കുറെ കാര്യങ്ങൾ പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളല്പം മുൻപേ നടന്നു. ഉദ്യോഗത്തിനിടയ്ക്ക് ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതായിരുന്നു എന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ പരസ്പരം പറയുവാൻ തുടങ്ങി.

ആളുകൾ വെറുതെ വാദവിവാദത്തിനു വരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു പരമാർത്ഥം. ഏതെങ്കിലും തത്വത്തെയോ സത്യത്തെയോ അവലംബിക്കുവാനുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി വാദിക്കാൻ വരാറില്ല.

(തുടരും)

മുഹമ്മദു നബിയുടെ വചനങ്ങൾ

സത്യൻ—വാല്യാ. (തുടച്ച്)

51. മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദുഷ്ടത എന്തെന്ന് അള്ളാവിന്റെ നബിയോട് ചോദിക്കയുണ്ടായി. അതിന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു 'എന്നോട് നിങ്ങൾ ദുഷ്ടതയെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കരുത്. സദ്ഗുണത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കുക'. ഈ ഉത്തരം അദ്ദേഹം മൂന്നുപ്രാവശ്യം നല്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു "എല്ലാറ്റിലും ചീത്തമനുഷ്യൻ കുശിക്ഷിതനും എല്ലാറ്റിലും നല്ല മനുഷ്യൻ സുശിക്ഷിതനുമാണ് എന്നോർമ്മിക്കുക."

52. പ്രാർത്ഥനഹൃദയഭാരത്തെകുറയ്ക്കുന്നു. ദാനധർമ്മം വിശ്വാസത്തിന്റെ (ഇമാനിന്റെ) പ്രമാണവും പാപനിവാരണം സമ്പൂർണ്ണപ്രേയുമാണ്. നിങ്ങൾ സൽകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ കൂറാൻ നിങ്ങളുടെ ലാഭത്തിന്റെ തെളിവും ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ അതു നിങ്ങളുടെ നഷ്ടത്തിന്റെതെളിവും ആകും. രാവിലെ എഴുന്നേല്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഒന്നുകിൽ തന്റെ ശ്രേയസ്സിനായുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ നാശത്തിനായുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും.

53. അതിനുശേഷം (ഖൈബറിന്റെ) ആസന്നമരണനായ കുട്ടി മഹമ്മദ് നബിയുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ജീവൻ വിറച്ചുകൊണ്ടും പിടഞ്ഞുകൊണ്ടും ഇരുന്ന അതുകണ്ട് ദൈവദൂതന്റെ ഇരുകണ്ണുകളിൽനിന്നും ധാരധാരയായി അശ്രുപൊഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ സഅദ് പറഞ്ഞു 'അല്ലയോ ദൈവദൂതാ! ഈ വ്യസനിക്കലും കണ്ണുനീർവീഴ്ത്തലും എന്തുകൊണ്ട്?" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "ഈശ്വരൻ തന്റെ ദാസന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന അനുകമ്പയുടേയും കോമളതയുടേയും ഉദ്ഗാരമാണിത്. കോമളനും, സഹൃദയനുമായ തന്റെ ദാസനിലേ ഈശ്വരൻ കനിയുകയും ദയകാട്ടുകയും ഉള്ളൂ."

54. ദൈവദൂതൻ സഅദ്ബിൻഉബാദിനുവേണ്ടി കരഞ്ഞിട്ട് പറഞ്ഞു, "കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കുന്നതിനും ദുഃഖിതഹൃദയത്തിന്റെ വിങ്ങലിനും ഈശ്വരൻ ശിക്ഷിക്കുകയില്ല എന്നു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലയോ? കവിളത്തടിക്കുകയും നെഞ്ചിൽ ഇടിക്കുകയും വെറുതേ ആക്രോശംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവർ നമ്മുടെ നടപ്പിൽ പെട്ടവരല്ല.

55. നിങ്ങളിൽ ആരും മരിക്കുന്നതിനു അഭിലഷിക്കരുത്. സത്കർമ്മം ചെയ്യുന്നവരും ആഗ്രഹിക്കരുത് കാരണം ആയുസ്സുവർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി അതും വർദ്ധിക്കുകയില്ല എന്ന് ആർക്കറിയാം. അഥവാ പാപകർമ്മം ചെയ്യുന്നവരും അഭിലഷിക്കരുത്, കാരണം പശ്ചാത്താപം വന്നെന്നുവരുകിൽ ഈശ്വരൻ അവനു മാപ്പുകൊടുക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട്. മരണസമയം അടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് അതിനായി ആഗ്ര

ഫിക്കരുത്. കാരണം മൃത്യുവിനോടുക്രൂടി ആശാകിരണങ്ങളും അസ്തമിച്ചുപോയെന്നവരും. ശ്രദ്ധാലുക്കളുടെ ആയുസ്സ് വർദ്ധിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ അവരുടെ സൽകർമ്മങ്ങളിൽ വർദ്ധനവു തന്നെയാണു്.

56. "തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ബന്ധുവിന്റെജീവൻ പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ദുഃഖം സഹിക്കുന്ന മുസ്ലിമിനു സ്വർഗ്ഗഫലം കിട്ടും. തന്റെ മക്കളിൽ ആരും മരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നിന്റെ അനുയായികൾ എന്തുചെയ്യണം?" മഹമ്മദ് നബി പറഞ്ഞു "അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ അവർക്ക് പുത്രസമനാണു്. അവർക്കുമേലിൽ ലഭിക്കുവാൻപോകുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ മുൻഗമിക്കുകയാണു്. തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മരണത്താൽ ലഭിക്കുന്ന ഈ ഫലം ദുഃഖവും വിപത്തും സഹിക്കുന്നവർക്ക് വേണ്ടിയാണു്. എന്റെ അവതാരകാര്യം (Mission) നിമിത്തം-അവർക്ക് സഹിക്കേണ്ടിവന്നമാതിരിയിലുള്ള ദുഃഖവും വിപത്തും മുമ്പു് ഒരിക്കലും അവർക്കാർക്കും സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. കാരണം എന്റെ അനുയായികൾ സ്വന്തം അച്ഛനമ്മമാരേയും കുട്ടികളേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിലും അധികം എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു

57. നോക്കുക! മുഹമ്മദുനബിയുടെ അടുത്തുക്രൂടി ഒരു ശവപ്പെട്ടി കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റുനില്ക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ അതൊരു ജൂതന്റെ ശവപ്പെട്ടിയാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. "പല പാഠങ്ങളും ഈശ്വരനേയും തരുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ജീവധാരിയുടേതല്ലയോ അതു്?" എന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

58. ആസ്തികൻ (മോമീൻ) സുഖിയാണു്. കാരണം ഭാഗ്യംവരുമ്പോൾ അവൻ ഈശ്വരനെ സ്തുതിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപയ്ക്കു് കൃതജ്ഞനായിരിക്കുകയുംചെയ്യും. വിപത്തുവന്നാലും ഈശ്വരനെ സ്തുതിക്കുകയും അതിനെ ധൈര്യത്തോടുക്രൂടി സഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ആസ്തികന്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും തന്റെ ദൈവത്തെ ഒരുപിടിച്ചോറു ഉരുട്ടുന്നതുക്രൂടിയും സഫലവും അനുഗ്രഹീതവുമാണു്.

59. ഈശ്വരശരണനായ മുസ്ലിമിനു മൃത്യു അനുഗ്രഹരൂപമാണു്. മരിച്ചുപോയ തന്റെ ആളുകളുടെ ഓർമ്മ വയ്ക്കുകയും (ശ്രാദ്ധംചെയ്യുകയും) അവരുടെ ഗുണസ്തുതിചെയ്യുകയും ചെയ്യുക. എന്നാൽ അവരുടെ ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി മിണ്ടരുതു.

60. കുറാനിൽ അഞ്ചു വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടു്. വിഹിതകാര്യങ്ങളും, നിഷിദ്ധകാര്യങ്ങളും. അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ പ്രേരകാജ്ഞകളും രഹസ്യങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളുമാണു് അവ. ഇവയിൽ വിഹിതങ്ങളായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നവ, വിഹിതങ്ങളായും നിഷിദ്ധങ്ങളായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നവ നിഷിദ്ധങ്ങളായും കരുതുക. ആജ്ഞകളെ പരിപാലിക്കുകയും രഹസ്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസംവെയ്ക്കുകയും ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നും പാഠം എടുക്കുകയുംചെയ്യുക.

61. തന്റെ ജീവനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തരുതു്. ഈശ്വരൻ നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കും. തീച്ചയായും നിങ്ങളോടു ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ദശാംശംക്രൂടി ഉപേക്ഷചെയ്താൽ അതു നിങ്ങളുടെ നാശംവരുത്തും. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു കാലത്തിലാണു് നിങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇനി വരുവാൻപോകുന്ന കാലം ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ദശാംശംക്രൂടി ജീവിതത്തിൽ വരുത്തിയാൽ അതു

നിങ്ങളെ ഉദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ളതാണു്.

63. യുക്തിവാദമൊഴിച്ചു് യാതൊരു കാരണത്താലും മനുഷ്യജാതി സമ്യഗ്മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചശേഷം വീണ്ടും കുമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതല്ല.

64. പരിശുദ്ധമായ അന്നോടകങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചവക്കും എന്റെ ആജ്ഞകളെ പാലിച്ചവക്കും മനുഷ്യജാതിയുടെ ജീവനു് നിർഭയത്വം കൊടുത്തവക്കും ആനന്ദലോകത്തിൽ പ്രവേശം ലഭിക്കും.

65. അള്ളാവിന്റെ നബി എന്നോടു (അനസ്) പറഞ്ഞു, അല്ലയോ ബാലകാ നീ സമർത്ഥനാണെന്നു വരികിൽ വെളുക്കുന്നതുമുതൽ ഇരുട്ടുന്നതുവരേയും, ഇരുട്ടുന്നതുമുതൽ വെളുക്കുന്നതുവരേയും ആരേക്കുറിച്ചും തിന്മ ആലോചിക്കാതിരിക്കുക" അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു, "അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടീ! എന്റെ അനേകം ആജ്ഞകളിൽ ഇതും ഒന്നാണു്. എന്റെ ആജ്ഞകളെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ എന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു."

66. ഇസ്രായേലിന്റെ പ്രജ എഴുപത്തിരണ്ടു ജാതികളായി വിഭേദരായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ ആളുകൾ എഴുപത്തിമൂന്നു ജാതികളായി വിഭേദരാകും. അവയിൽ ഒന്നൊഴിച്ചു് ബാക്കി എല്ലാം നശിക്കും. ആ ഒരു വർഗ്ഗം ഏതെന്നു കൂട്ടുകാർ ചോദിച്ചതിനു ഉത്തരമായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട ധർമ്മവും."

67. ഞാൻ നിങ്ങളോടു് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു, ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുകയും എന്റെ പിൻഗാമിയെ (Sucessor) അവൻ കറുത്ത അടിമ (ഹബ്ശി) ആയിരുന്നാലും അനുസരിക്കുക. എനിക്കശേഷം നിങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ ഈ ഒരു കാരണത്താൽ വലിയ വലിയ പിളർപ്പു് നിമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടും. അതിനാൽ എന്നേറെയും തന്നത്താൻ സരളമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചശേഷം മറ്റുള്ളവക്കും നേരായമാർഗ്ഗം കാട്ടികൊടുക്കുന്ന എന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഇരിക്കുന്നവരുടേയും (Sucessor) ആചാരവിചാരങ്ങളെ ദൃഢതയോടുംക്രടി പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക.

68. കുറാനിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതൊഴിച്ചു വേറെ യാതൊന്നിനേയും ഈശ്വരൻ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും കരുതുന്നെങ്കിൽ? ഓമ്മവയ്ക്കുക! ഞാൻ ഈശ്വരനെ സാക്ഷിയാക്കി ശപഥംചെയ്യുന്നു; ഞാൻ കുറാനിനേപ്പോലെ അഥവാ അതിലും അധികം കഠോരമായ വിധത്തിൽ കാരോ വസ്തുവിനേറെയും വിധിയും നിഷേധവും പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. ക്രൂടാതെ ദൈവവും നിങ്ങളെ ഗ്രാന്ഥികന്മാരുടെ അതായതു്, ജൂതൻ, ക്രസ്ത്യൻ മുതലായവരുടെ വീട്ടിൽ അവരുടെ അനുവാദംക്രടാതെകയറി അവരുടെ സ്ത്രീകളെ അടിക്കുകയും അവരുടെ ഫലങ്ങളെ തിന്നുകയും ചെയ്യുന്നതു് വിഹിതമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല.

69. ഇസ്ലാം ദൈന്യാവസ്ഥയിൽ ആരംഭിക്കുകയും വേഗംതന്നെ അതു് അതിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലേയ്ക്കു് മടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. അതിനാൽ ദൃഢതയുള്ള നിങ്ങൾക്കു് അതിൽ ആനന്ദം തോന്നേണ്ടതാണു്.

(തുടരും)

പുതുമനിറഞ്ഞ പൊന്നോണം

ററി. എസ്സ്. പൊന്നമ്മ, കോഴഞ്ചേരി.

[അന്നനട]

ഏഭയവേഭിയിലുയരുമായിരം
മുഗ്ധപ്രതീക്ഷകൾക്കടല്ല നല്കിയും,
കദനനീരദം കരിപുരട്ടാത്ത
പരിതോഷരശ്മി പരത്തിയുംസദാ,
കരുപിടിയന്നം തിരഞ്ഞകത്തെയ്യു
വലിഞ്ഞുപോയിട്ടുദരമെങ്കെയും
വിവേപൂരിതവിനോദ സൗഭ്യക-
ളുരുളിയുമോദഭരിതമാക്കിയും,
ഉടയാടയണിഞ്ഞിട്ടുവാനില്ലാതേതാ-
രുടൽകളിൽ കസവണിപ്പട്ടുചേത്തും.
''പടയേറി''ക്കിടന്നിട്ടും പ്രദേശങ്ങൾ
പുതുമണ്ണിൻ പ്രഭയതിൽമുഴുകിച്ചും,
മുദ്രലമംതിരുവുടലിൽ മോഹന
ഹസിതശോഭിലപടമണിഞ്ഞിട്ടും
പ്രകൃതിദേവിതൻ ചികുരഭാരത്തിൽ
വികസിത ''മോണസുമം'' തിരുകിയും,
അതിമുദിതരാമതമബ്ബാലരെ
യുഴകിന്നുഞ്ഞാലിലനിശമാടിച്ചും,
പരന്നപാരലാളിനിലാവിനാലെല്ലാ-
നിശീഥിനികളും മനോജ്ഞമാക്കിയും,
തെളിഞ്ഞതൻഗളവിപഞ്ചികകളി-
ലുയന്നിട്ടുംകളു മുദാരസ്വരങ്ങളിൽ
ബഹുവിധവിഹംഗമനിരകളാൽ
പ്രമോദഗീതികൾ പരിചിൽപാടിച്ചും,
സകലഹൃത്തിലും സമമായാനന്ദ
സുധാവരിഷത്തെ പ്രതിക്ഷണം ചെയ്തും,
പ്രതിവർഷമണഞ്ഞിടുന്നപൊന്നോണം
മലയാളത്തിൻെറ മലർവനികയിൽ
അഹിയുലകംവിട്ടണയാറുണ്ടല്ലോ
വരിഷവും മഹാമോലി, യെന്നാകിലും
പുതുമയൊന്നെന്തോ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നി-
പ്പുതുവർഷത്തിൻെറ പുളകംകൊള്ളലിൽ.
നവവധുവരരിവരിരുവരും-
കുമാരികൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും-
വിവാഹബന്ധരായ്ക്കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീ-
ടണഞ്ഞിട്ടുമൊന്നാം തിരുവോണമത്രേ!
അരിയ ''മനം''തൻ രമണനായി നി-
ഷ്കളങ്കം ''ധർമ്മ''ത്തെവരിയ്യാലിതാ
നിറഞ്ഞുസന്തോഷം തുളുമ്പിടുന്നഹോ!
ദേശത്തിവിന്നകതളിരിങ്കൽ.
തിരുവോണസുദിനംസമ്മാനിക്ക-
മതുപോലുള്ളൊരു പരമനിർവൃതി
പരിചിലെന്നെന്നും തുടരുവാൻദയാ-
പയോധിലോകേശ! നതരാകമംഗളം!

നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ

പി. കെ പത്മസേനൻ

പൊന്നിൻ ചിങ്ങമാസത്തിലെ ഒരു രാത്രി. മനോഹരമായ ആ ഗ്രാമം പൂനിലാവിന്റെ പാലൊളിയിൽ രജതശോഭ പൂണ്ടു. അംബരതലത്തിൽ അവിടവിടെ കൊച്ചു നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നുന്നുണ്ടു. തെങ്ങോലത്തുമ്പുകൾപോലും അനങ്ങുന്നില്ല പരിപൂർണ്ണമായ ഏകാന്തത. നിദ്രാധീനവും നിശ്ശബ്ദവുമായ ആ നാട്ടുംപുറത്തിന്റെ നട്ടെല്ലുപോലെ ഒരു നിരത്തുണ്ടു്. ആ ഗ്രാമനിരത്തിനരികിൽ പൂവണിഞ്ഞ മരങ്ങൾ നിശ്ചലങ്ങളായി നിലകൊള്ളുന്നു. പുല്ക്കൂമ്പുകളിൽ ഹിമകണങ്ങൾ പററിത്തിളങ്ങുന്നു. അകലെയായി വിശാലമായ ഒരു വയൽ. അതിനപ്പുറത്തുനിന്നും അവ്യക്തമായ ഒരു കോകിലാലാപം കേൾക്കാമായിരുന്നു. പ്രകൃതിയെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്ന അകൃത്രിമ സുന്ദരമായ ഒരു രാത്രിയായിരുന്നു അന്നു്.

വഴിവക്കിൽ ഒരു ചെറിയ വീടു്. തീരെ ചെറുതല്ലെങ്കിലും സാമാന്യം വലിയ ഒരു ഓലമേഞ്ഞ പുരയാണതു്. തുറന്നവാതിലിലൂടെ അകത്തു മങ്ങിമങ്ങി കത്തുന്ന ഒരു മണ്ണെണ്ണ വിളക്കു കാണാം. അകത്തു കട്ടിലിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് ഒരു സ്ത്രീരൂപം ഞരങ്ങുന്നു. ഹൃദയവേദനയുടെയും നൈരാശ്യത്തിന്റെയും ഒരു പര്യായമായിരുന്നു അതു്. കട്ടിലിന്റെ തലയ്ക്കലായി കിടക്കുന്ന സ്ത്രീയിൽ ഒരു യുവതി ഇരിക്കുന്നു. ബാഷ്പകലുഷമായ അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കു മുകളിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന അളകങ്ങൾ നേരെയാക്കിക്കൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു:- "അമ്മേ! അണ്ണൻ തീച്ചയായും മടങ്ങിവരും. അതോർത്തു് അമ്മ സങ്കടപ്പെടേണ്ട. ഇങ്ങനെ കരഞ്ഞും നെടുവീർപ്പിട്ടും അമ്മ എന്തിനു നിരാശപ്പെടുന്നു? അനതിവിദൂരമായ ഭാവിയിൽ അമ്മയുടെ ഓമനമകൻ അനേകം ശുഭപ്രതീക്ഷകളോടെ അമ്മയുടെ അടുത്തേയ്ക്കു് ഓടി എത്തും. കരഞ്ഞും നെടുവീർപ്പുവിട്ടും അമ്മ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ദിനരാത്രങ്ങൾ, ഹൃദയം നൊന്തു് കരുണാമൂർത്തിയായ ഭഗവാന്റെ കാലടികളിൽസമർപ്പിക്കുന്ന കണ്ണുനീർപ്രവാഹം,—അതു് ഒരിക്കൽ സാഫല്യമടയുകതന്നെ ചെയ്യും. അശ്വസിയ്ക്കു."

അമ്മയുടെ കണ്ണുനീരൊഴുകുന്ന കാഴ്ചയില്ലാത്ത കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു് അവൾ നോക്കി. യാതനയുടെ തീച്ചൂളയിൽ ഉണങ്ങിവരണ്ട ആ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു പുത്രസ്നേഹത്തിന്റെ തീച്ചാലുകൾ കണ്ണുകളിൽക്കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു് ഒഴുകുകയാണു്.

"അമ്മു, എന്റെ കുഞ്ഞു മടങ്ങിവരുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപോലും എനിക്കു പ്രതീക്ഷയില്ല. മകളെ ഞാൻ ഒരു പാപിയാണു്." മാറിടത്തെ ഉലച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു നെടുവീർപ്പു പൊന്തിവന്നു. ഒരു വിങ്ങൽ —നേരിയ ഒരു രോദനം—ആ അമ്മയുടെ പുത്രസ്നേഹനിർഭരമായ ഹൃദയം പിടയുകയാണു്.

സാരിയുടെ തുമ്പുകൊണ്ടു് അമ്മു അവരുടെ കണ്ണുകൾ തുടച്ചു. തെങ്ങോലത്തുമ്പു

കഥക്കിടയിൽ ക്കൂടി പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രൻ ആ കട്ടിലിലേയ്ക്കു് എത്തിനോക്കി.

ജീവിതത്തിലെ പൊള്ളിക്കുന്ന കുറേ അദ്ധ്യായങ്ങളും—കഴിഞ്ഞു പോയ കാലങ്ങളിലെ ചില അനുഭവസ്മരണകളും—ആ വിധവയുടെ മനസ്സിലൂടെ പാഞ്ഞു. ഇരുപതു വർഷം മുമ്പു് ഒരു രാത്രിയിൽ അവളുടെ ഭർത്താവു് അവളെയും രണ്ടു പിഞ്ചു പൈതങ്ങളെയും ദുരിതാനുഭവങ്ങളും നിറഞ്ഞ ലോകരംഗത്തു് ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു മൃത്യുലോകത്തിലേയ്ക്കു പോയി. അവളും ആഗ്രഹിച്ചു മരിച്ചാലെന്തെന്നു്. പക്ഷേ കർത്തവ്യങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ ആ ആഗ്രഹം അസ്തമിച്ചുപോയി. ഭർത്താവിന്റെ അസ്ഥിത്തറയ്ക്കു മുന്നിൽ തൊഴുകൈയ്യോടെ അവളുടെ പാർശ്വങ്ങളിലായി നിലനിലകൊള്ളുന്ന രണ്ടു കുട്ടികളും മുരളിയും അമ്മുവും. അവളുടെ ഭർത്താവു് അവർക്കു നല്കിയ രണ്ടു് അമൂല്യ രത്നങ്ങൾ. ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾനിറഞ്ഞ--കണ്ണുനീരിൽനനഞ്ഞ കുറേ കൊല്ലങ്ങൾ. ഒരു ദിവസം ഏതോ വീട്ടുകലഹത്താൽ കുപിതനായി മുരളി നാടുവിട്ടു പോകുന്നു. നിസ്സഹായതയിൽ നീറി എരിഞ്ഞുള്ള ശേഷിച്ച ജീവിതം. അവളുടെ കണ്ണിൽ വ്യാധി പിടിപെടുന്നു. ഒരു ആശുപത്രി.....ഓപ്പറേഷൻ..... അവർ കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ നിറഞ്ഞ അന്ധകാരംമാത്രം. കാഴ്ചയില്ലാത്ത രണ്ടുകണ്ണുകൾ—അമ്മുവിന്റെ സഹായത്തോടുക്കൂടിയുള്ള ബാക്കി ദിവസങ്ങൾ.....ശൂന്യമായ ജീവിതം.....ശ്മശാനത്തിന്റെ ഭീകരമായ പശ്ചാത്തലം അവളെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവൾക്കു തോന്നി.

മുരളി നാടു വിട്ടിട്ടു നീണ്ട പതിന്നാലു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പതിനഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണു് അവൻ പോയതു്. മുരളിയെക്കാൾ നാലുവയസ്സു കുറവാണു് അമ്മുവിനു്. അന്ധയും വിധവയുമായ അമ്മയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ അമ്മുവിനു യാതൊരു വൈമനസ്യവും തോന്നിയിരുന്നില്ല.

അമ്മു ഹൃദയഭാരത്തോടെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു നോക്കി. കഴിഞ്ഞുപോയ രണ്ടു വർഷങ്ങളായി അന്ധയായ മാതാവിന്റെ പരിചര്യകൾ അവൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഒരു സഹായത്തിനു മറ്റാരുമില്ല. ഒന്നു വിളിച്ചു ചോദിക്കുവാൻ പോലും ഉറ്റവരായി ആരും ഇല്ല. അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയി. സഹോദരൻ നാടുവിട്ടു. അവൾ ചിന്തിച്ചു. "ഒരിക്കലെങ്കിലും അദ്ദേഹം മടങ്ങി എത്താതിരിയ്ക്കുകയില്ലേ? നീറി എരിയുന്ന ഞങ്ങളുടെ ചുറുപാടുകളിൽ ശീതളമായ ഒരു കൊച്ചു കാറ്റു വീശുകയില്ലേ?" ജനൽപ്പഴുതിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് അവൾ നിശ്വസിച്ചു.

അകലെ ഒരു മാവിൻ കൊമ്പിൽ നിന്നു് ഒരു മൂങ്ങാമൂളിക്കൊണ്ടു പറന്നു. കുഴിഞ്ഞു പോയ നീണ്ടുനീണ്ട പതിന്നാലു സംവത്സരങ്ങളിൽ അമ്മയുംമകളുംതൊഴുകയ്യോടെ ഈശ്വരന്റെ മുമ്പിൽ മുരളി മടങ്ങിവരാൻവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ—ആ പ്രാർത്ഥനകൾ—ആ അപേക്ഷകൾ—ഇന്നും ഫലിച്ചിട്ടില്ല.

"എന്റെ അണ്ണൻ തീച്ചയായും മടങ്ങിയെത്തും." അവൾ തനിയെ പറഞ്ഞു. വിധവയായ അമ്മയേയും നിരാധാരയായ സഹോദരിയേയും കാണണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലെങ്കിലും ആശിക്കയില്ലേ? ആ ഹൃദയം കല്ലുകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കുകയില്ല. ചെറുപ്പകാലത്തെ ബുദ്ധിശൂന്യത മൂലം നിസ്സാരമായ ഏതോ വീട്ടുകലഹങ്ങളാൽ കുപിതനായി അണ്ണൻ പടിച്ചോടി. ഇന്നു് അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിക്കുന്നുണ്ടാകാം. ഈ കൊച്ചുന

ജത്തിയേയും അമ്മയേയും കാണുവാൻ— സ്നേഹമസൃണമായ ആ ഹൃദയം വെമ്പുക യായിരിക്കാം. ഹാ ഇന്നു് അദ്ദേഹം ഒരു യുവാവായിക്കാണും. പതിന്നാലു വർഷ ങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഞാൻ കണ്ട മെല്ലിച്ചു വെ ളുത്ത ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയായിരിക്കയില്ല ഇന്നു് അദ്ദേഹം. അഥവാ ഇനി ഒരിക്കൽ അണ്ണനെ കാണുവാൻ തന്നെ എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായാലും തിരിച്ചറിയുന്നതെങ്ങി നെയാണു്?"

അവർ അമ്മയുടെ രോഗശയ്യയിലേ യ്ക്കു നോക്കി. അവർ മെല്ലെ ഒന്നു മയങ്ങി ക്കിടക്കുകയായിരുന്നു.

നിദ്രാനിശ്ചലമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ച ത്തെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ടു് അ വർ പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

അങ്ങകലെ നിരത്തിൽക്കൂടി ആരോനട ന്നുവരുന്നുണ്ടു്. അവർ സൂക്ഷിച്ചു നോ ക്കിനിന്നു. ആ മനുഷ്യൻ അവരുടെ വീട്ട വാതുക്കൽ എത്തി. നിരത്തിൽനിന്നുകൊ ണ്ടു് അയാൾ ആ വീട്ടിലേയ്ക്കു നോക്കി. അല്പം ആലോചിച്ചശേഷം അയാൾ നി സ്സങ്കോചം മുറ്റത്തേയ്ക്കു നടന്നു. കാക്കി ഡ്രസ്സുകൾ ധരിച്ച ഒരു ദീർഘകായൻ. അമ്മ അല്പം പരിഭ്രമിച്ചു. അപരിചിത നായ യുവാവു്—അർദ്ധരാത്രി. "സഹോ ദരീ, ദയവുചെയ്തു ക്ഷമിക്കുക" ആഗത നായ യുവാവു് അഭിവാദനംചെയ്തു "ഒരു ജാനകിഅമ്മയും അവരുടെ മകനും അമ്മ യും താമസിക്കുന്ന വീടുതന്നെയാണോ ഇതു്?"

അമ്മുവിന്റെ അന്തരാത്മാവിൽ ക്കൂടി ഒരു വൈദ്യുത പ്രവാഹം. ചില സ്മരണ കൾ പാഞ്ഞുപോയി. ഒരു മാർബിൾ പ്ര തിമപോലെ നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കു് അ വർ നിലകൊണ്ടു. സഹോദരീസ്നേഹം നിറഞ്ഞ ആ ഒരു വിളി കേൾക്കുവാൻ പതിന്നാലു വർഷങ്ങളായി അവർ പ്ര തീക്ഷിച്ചതാണു്. സംസാരിക്കുവാൻ അ വർ നാവുപൊക്കി. പക്ഷേ ശബ്ദം പു റത്തുവന്നില്ല. നിമിഷങ്ങൾപാഞ്ഞുപോ യി. "അണ്ണാ" ആവേശത്തോടെ അവർ വിളിച്ചു. "എന്റെ അണ്ണാ! വരൂ. ഈ കൊച്ചനുജത്തിയും അമ്മയും അങ്ങയെ കാത്തു കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. സുദീ ർഘമായ ഒരു കാലത്തേയ്ക്കു് നിസ്സാരകാര ണത്തിനുവേണ്ടി അങ്ങു ഞങ്ങളെ വിട്ട പിരിഞ്ഞു. അണ്ണാ, ക്ഷമിക്കുക. ഈ കൊച്ചനുജത്തിയ്ക്കു മാപ്പുതരൂ." അമ്മു അ യാളുടെ കൈകളിൽ പിടിച്ചു കുലുക്കി. "അണ്ണാ, ഈ അന്ത്യനിമിഷത്തിലെങ്കി ലും അങ്ങു വന്നുചേർന്നല്ലോ. വരൂ. അമ്മ അകത്തുണ്ടു്." അയാളുടെ ഹസ്തം ഗ്രഹി ച്ചുകൊണ്ടു് അവർ സന്തോഷത്തികവോ ടെ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപോലെ അക ത്തേക്കു കയറി.

"അമ്മേ! അമ്മേ!" അവർ വികാര ത്തോടെ വിളിച്ചു. ഇതാ അണ്ണൻ മടങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നു. വീഴ്ച മുട്ടിക്കുന്ന—കരള ലയിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചുറുചുറുപാട്ടുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇതാ അമ്മയുടെ ഓമനപ്പു ത്രൻ മടങ്ങിയെത്തിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുനീ രിന്റെ നടുവിലേയ്ക്കു സ്നേഹത്തിന്റെസ ന്ദേശവും കൊണ്ടു്. അണ്ണാ! അങ്ങറി ഞ്ഞില്ലേ? നമ്മുടെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ പോയി. ഭയങ്കരമായ വ്യാധി പിടിപെട്ട ഓപ്പറേറു ചെയ്തതോടുകൂടി ആ കണ്ണു കൾക്കു കാഴ്ചയില്ലാതെയായിത്തീർന്നു. ഇന്നു അമ്മയ്ക്കു് അണ്ണനെ കാണാൻ കഴിവില്ല. വിധി..... വിധി .....യാണിതെല്ലാം" അവളുടെ ഹൃദയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

സഹതാപത്തോടെ അയാൾ ആ കട്ടി ലിലേയ്ക്കു നോക്കി. രോഗപ്പീഡാമുഖവച്ചു

തുപ്പിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീരൂപം അവിടെ കിടക്കുന്നു.

"മകനെ! മുരളീ! ഗദ്ഗദത്തിനിടയിൽ ജാനകിഅമ്മ വിളിച്ചു. മകനെ! നീ ഇങ്ങു് അടുത്തുവരൂ. നിന്നെ എനിക്കു കാണാൻ കഴിവില്ല മകനെ. നിന്റെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ പൊയ്പോയി. എന്നെന്നേയ്ക്കും. ഇല്ല. നീയാണു് എന്റെ കണ്ണു്. നിന്നിൽ ക്രൂടി എല്ലാം ഞാൻ കണ്ടുകൊള്ളാം" ആ സ്ത്രീ കൈകൾനീട്ടി. അയാൾ കട്ടിലിനരികിലേയ്ക്കു നീങ്ങി. ജാനകിഅമ്മ അയാളുടെ കൈകൾ പിടിച്ചു് നെഞ്ചോടുചേർത്തുകൊണ്ടു് ഹൃദയഭാരത്തോടെ യാചിച്ചു. "മകനേ! ഈ തള്ളയ്ക്കു നീ മാപ്പുതരൂ."

"അമ്മേ! അപരാധിയാണു് മാപ്പിരക്കേണ്ടതു്. തികച്ചും തെറ്റുകാരൻ ഞാനാണു്. ഈ പാപിക്കു അമ്മ മാപ്പുതരൂ." മൃദുവായ ശബ്ദത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു.

"എന്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ നിനക്കു മാപ്പുതരണം" നീ എന്നോടു് എന്തു പാപമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? ഒന്നുമില്ല. ഹൃദയമലിഞ്ഞു് സർവ്വശക്തനോടു നിനക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്റെ മാനം മടങ്ങിയെത്തി. ഇനി എനിക്കു് ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു ദുഃഖത്തിനും അവകാശമില്ല." വിറയ്ക്കുന്ന കൈകൾകൊണ്ടു് മകനെത്തലോടിക്കൊണ്ടു ജാനകിഅമ്മ പറഞ്ഞു.

മാതൃത്വത്തിന്റെ ഒരാശ മകനെ ഒന്നു കാണണമെന്നു്; പക്ഷേ കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ചയില്ല. കണ്ണുകളുടെ സ്ഥാനത്തു രണ്ടു കുഴികൾമാത്രം. അവേശത്തോടെ ആ മാതാവു് മകന്റെ മുഖത്തും തലയിലും ശരീരത്തിലും തപ്പി.

"എന്റെ മുരളി ഇന്നു് ഒരു യുവാവാണു്. ധീരനും ശക്തനുമായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ, അല്ലേ? കുഞ്ഞേ! ഈ നിലയിലെങ്കിലും എനിക്കു നിന്നെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഹയ്യോ ഇതെന്താണു് ഈ കയ്യിൽ ഒരു പാട്ടു്? ഒരു വലിയ മുറിവു് ഉണങ്ങിയപോലെ....." അവർ ചോദിച്ചു. "അതേ, അമ്മേ ഇതു ഒരു മുറിവു ഉണങ്ങിയ പാട്ട തന്നെയാണു്."

"എങ്ങിനെ മുറിഞ്ഞു മകനെ നിന്റെ കൈ?"

"വെടിയുണ്ടയേറു്."

അമ്മയും മകളും ഒന്നുപോലെ ഞെട്ടിപ്പോയി.

"ഹയ്യോ. വെടിയുണ്ടയോ?....."

"അതേ. ഞാൻ ഇന്നു് ഒരു പട്ടാളക്കാരനാണെന്നു് അമ്മ അറിയുന്നോ? ബർമ്മായുദ്ധരംഗത്തിൽ വച്ചു് ജപ്പാൻകാരുമായി നടന്ന ഘോരസമരത്തിൽ നിന്നാണു് എനിക്കു് ഈ മുറിവു് ഉണ്ടായതു്. ആഫ്രിഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ ധീരധീരം പൊരുതു. ആ പൊരുതലിൽ ക്രൂടിത്തന്നെ ഞങ്ങൾ മാതൃഭൂമിയുടെ അഭിമാനം സംരക്ഷിച്ചു. ഭാരതമാതാവിന്റെ മാനസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ആയിരക്കണക്കിനു ധീരസന്താനങ്ങൾ ആത്മാപ്പണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അക്രൂട്ടത്തിൽ ഒരു പങ്കുവഹിക്കുവാൻ എനിക്കും ഭാഗ്യമുണ്ടായി."

"ഭഗവാനെ യുദ്ധം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ അടിമുടി വിറച്ചുപോകുന്നു. എന്റെ മകനെ, ഇനിയും നിനക്കു് യുദ്ധരംഗത്തിലേയ്ക്കു് മടങ്ങിപ്പോകണമോ? ഇല്ല...ഇല്ല. ഇനി നീ മടങ്ങിപ്പോകാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. ഒരിക്കൽ നീയും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുപോയാൽ....." ആ പാവപ്പെട്ട തള്ള പറഞ്ഞു.

പട്ടാളക്കാരൻ ഒന്നു പുഞ്ചിരിയുകമാത്രം ചെയ്തു.

* * * *

ജാനകിഅമ്മയുടെ ഹൃദയം ജീവിതത്തിലെ കഴിഞ്ഞുപോയ ചില ഏടുകൾ മറിച്ചുനോക്കി. സ്മരണകൾമാത്രം അങ്ങു് വിദൂരതയിൽ കിടപ്പുണ്ടു്. പരസഹസ്രം നാളുകൾ കരഞ്ഞും പ്രാർത്ഥിച്ചും, ഒടുവിൽ മുരളി മടങ്ങിയെത്തിയല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയുടെ ഛായ ക്ഷീണിച്ച അമ്മുമുഖത്തു് ഉദിച്ചു. സന്തോഷത്തിന്റെയും അഹ്ലാദത്തിന്റെയും വെൺകതിരുകൾ ഉണങ്ങിയ ആ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു് കുതിച്ചു പാഞ്ഞു. ഒരു രോഗിണിയാണവരെന്നുള്ള പരമാർത്ഥംപോലും അവർ വിസ്മരിച്ചു.

അടക്കാൻ പാടില്ലാത്ത സന്തോഷത്തിന്റെ അനന്തര ഫലമായി ജാനകിഅമ്മയ്ക്കു് ശക്തിയായ പനിയുണ്ടായി. ബോധമില്ലാതെ അവർ ഓരോന്നു പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു കിടന്നു. അസ്വസ്ഥതയോടെ ഉരുളുന്ന അമ്മയുടെ അടുത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് കരയുവാനല്ലാതെ അമ്മുവിനു മറ്റൊന്നും കഴിഞ്ഞില്ല.....

.....ചിന്താമഗ്നനായി ആ യുവാവു മാത്രം മുറിയിൽ ചുറ്റിനടന്നു. മണ്ണെണ്ണവിളക്കു പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദതമാത്രം എങ്ങും മൂടിയിട്ടുണ്ടു്.

നേരം പ്രഭാതമായി. ഇളംവെയിലേറ്റു് ആ ഗ്രാമം മിന്നിത്തിളങ്ങി. പ്രഭാതത്തിന്റെ സമത്വസന്ദേശവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു കിഴക്കൻകാറ്റു് എല്ലാവരിലേയും ഒന്നുപോലെ തഴുകിക്കൊണ്ടു പടിഞ്ഞാട്ടുപോയി.

ഒരു കർഷകന്റെ ഗാനം വയലിൽനിന്നു കേട്ടു. വയലിനരികിലുള്ള കൈതക്കാട്ടിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു കൊച്ചുകിളികൾ ചിലച്ചു.

ആ യുവാവും അമ്മുവും ജാനകിഅമ്മയുടെ കട്ടിലിൽഇരിക്കുന്നു. ജാനകിഅമ്മ ജീവിതത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളെ എണ്ണിക്കൊണ്ടു കിടക്കുകയാണു്. ആ ചലനംനിലയ്ക്കാൻ ഇനി എത്ര നിമിഷങ്ങൾ..... പെട്ടെന്നു് ആലക്തികപ്രവാഹമേറ്റപോലെ ജാനകിഅമ്മ വിളിച്ചു. "മക്കളേ?"

ആശയോടെ അമ്മു മാതാവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. ഒരു പ്രകാശം..... എരിഞ്ഞു അടങ്ങുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു ദീപത്തിന്റെപോലെ—തിളങ്ങുന്ന ഒരു അസ്തമനത്തിന്റെപോലെ.

"എന്റെ മകനെ! മുരളീ! മകളെ! അമ്മ. നിങ്ങൾ എന്റെ അടുത്തുണ്ടോ? എന്റെ കൈകളിൽ പിടിക്കൂ." രണ്ടുപേരുടേയും കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു ജാനകിഅമ്മ തുടർന്നു പറഞ്ഞു: "മുരളീ! എന്റെ അന്ത്യം അടുത്തിരിക്കുന്നെന്നു് എനിക്കു് അറിയാം. കേവലം കുറച്ചുനിമിഷങ്ങൾ മാത്രം മതി ഈ അനക്കം നിലയ്ക്കാൻ. ഞാൻ മരിച്ചാൽ എനിക്കു് അതിൽ സങ്കടമില്ല. എന്റെ മകന്റെയും മകളുടെയും സ്നേഹംനിറഞ്ഞ പരിചര്യകൾ ഏറെറാണു് ഞാൻ മരിക്കുന്നതു്. മുരളീ! എന്റെ മരണത്തിനുശേഷം അമ്മുവിനു് ആശ്രയം നീ മാത്രമേയുള്ളൂ. അമ്മുവിന്റെ ശേഷിച്ച ജീവിതം ഞാൻനിന്നെ ഏല്പിക്കുന്നു. നീ എനിക്കു് ഉറപ്പുതരൂ."

"തീർച്ചയായും അമ്മുവിനെ ഞാൻ കയ്യൊഴിക്കുന്നു." അയാൾ പറഞ്ഞു.

ചില നിമിഷങ്ങൾ.....യാതനയുടെ താഡനങ്ങളേറ്റു്, വേദനാസംഭ്രമികൊണ്ട ആ ഹൃദയത്തിന്റെ ചലനം നിലച്ചു. ശരീരം തണുത്തു മരവിച്ചു. പ്രജ്ഞയറ്റ ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ അമ്മു വാവിട്ടു കരഞ്ഞു.

അയാൾ അയാളുടെ നിർജ്ജീവ ജഡത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി. കുറെ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ ഇറ്റു് അയാളുടെ ജഡത്തിൽ വീണു. ചുണ്ടു കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ടു് അയാൾ എഴുന്നേറ്റു. അമ്മുവിന്റെ കരച്ചിൽമാത്രം: അയാൾ ഏകാന്തതയിൽ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു.

* * * * *

അമ്മയുടെ അസ്ഥിത്തറയുടെ മുന്നിൽ ഒരു അന്തിത്തിരി കൊളുത്തിവച്ചുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ അമ്മു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്നു. കുറെ പിച്ചിപ്പൂക്കൾ അവിടെ ചിതറിക്കിടപ്പുണ്ടു്. ആ മണ്ണിനുള്ളിൽ അമർന്നുപോയ മാതാവിന്റെ പഞ്ചിരികൾപോലെ ആ പൂക്കൾ പ്രശോഭിച്ചു. അല്പം അകലെയായി ആ യുവാവു നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ആ ശോകരംഗം നോക്കിനിന്നു നെടുവീർപ്പിട്ടു.

".....സകല കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ നിന്നും, ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നും, എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി പരിപൂർണ്ണ വിശ്രമം കൊള്ളുന്ന സ്ഥലമാണു് ശ്മശാനം. മനുഷ്യന്റെ അറിവും, അജ്ഞതയും, സുഖവും ദുഃഖവും ഉയർച്ചയും താഴ്ചയും എല്ലാം മൺമറയുന്ന സ്ഥലമാണു ശ്മശാനം. മനുഷ്യന്റെ കലയും ശാസ്ത്രവും എല്ലാംശ്മശാനത്തിന്റെ പടിവാതുക്കൽ ശക്തിയറ്റു കമിഴ്ന്നു വീണുപോകുന്നു. ജീവിതത്തിൽ തള്ളിവിട്ടുന്ന ഓരോ നിമിഷങ്ങളും മരണത്തിന്റെ—ശ്മശാനത്തിന്റെ പടിവാതിലിലേയ്ക്കുള്ള അടുപ്പമാണു്. ക്ഷണികമായ ജീവിതത്തിന്റെ മായാചേഷ്ടകളിൽ മതിമയങ്ങി വിഭ്രമംകൊള്ളുന്ന മനുഷ്യാ! ഒരിക്കൽ നീയും പോകാനുള്ള സ്ഥലമാണു അവിടം. ആറടിമണ്ണു നിനക്കും അവിടെയുണ്ടു്."

അമ്മുകുനിഞ്ഞു കുറെപൂക്കൾ കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു. അവൾ അയാളുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു നീങ്ങി.

"അമ്മു നിന്നോടു ചില വാസ്തവങ്ങൾ പറയുവാൻ എന്റെ ഹൃദയം വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു." വിദൂരതയിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു. അമ്മു ജിജ്ഞാസയോടെ അയാളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. അവൾക്കു ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. "അമ്മു ഞാൻ നിന്റെ സഹോദരൻ മുരളി അല്ല. മുരളി മരിച്ചുപോയി. എന്റെ പേരു രാമചന്ദ്രൻ എന്നാണു".."

"ഛാ." അറിയാതെ അമ്മു പറഞ്ഞുപോയി.

"ബർമ്മായുദ്ധരംഗത്തിൽവച്ചു് ആ സഹോദരൻ വെടിയുണ്ടയേറ്റു് മരിച്ചുപോയി. ആ സ്നേഹമുരളി തകർന്നുപോയി."

"എന്തു് എന്റെ അണ്ണൻ മരിച്ചുപോയെന്നോ? അതും യുദ്ധരംഗത്തിൽവെച്ചു്. ഹയ്യോ വെടിയുണ്ടയേറ്റു് രക്തപ്രവാഹത്തിൽ കിടന്നാണു് എന്റെ അണ്ണൻമരിച്ചതു്. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സകല പ്രതീക്ഷകളും പരിപാടികളും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ആശിച്ചിരുന്നു. ദയനീയമാംവിധം ആ മണിനാദം നിലച്ചുപോയി. അയ്യോ, ഇനി ആരുണ്ടു് എനിക്കു് ഒരാശ്രയത്തിനു്?" അവൾ വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

"മുരളിയും ഞാനും ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. കുറേ റെജിമെൻറിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കു ജോലി. ബർമ്മായുദ്ധരംഗത്തിൽ വച്ചു് വെടിയുണ്ടയേറ്റു് നിലംപതിച്ച എന്റെ ജീവിതസുഹൃത്തിന്റെ-അന്തികത്തിൽ ഞാൻ ഇരുന്നു. അലറിപ്പായുന്ന ടാങ്കുകളുടെയും-ഇരച്ചുപായുന്ന യുദ്ധവിമാനങ്ങളുടെയും ശബ്ദകോലാഹലത്തിനിടയിൽ, നിറയൊഴിക്കലുകളുടെ വിറപ്പിക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, രക്തരംഗത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് ആ ധീരാത്മാവു്

മുതിയടഞ്ഞു. അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ, എന്നിൽനിന്നു് അന്നോളം മറച്ചുവച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥ അവ്യക്തമായി അദ്ദേഹം എന്നെ മനസ്സിലാക്കി. വിദൂരതയിൽ കാത്തുകാത്തു കഴിയുന്ന തള്ളയേയും സഹോദരിയേയും മരണവാർത്ത അറിയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം എന്നെ നിയോഗിച്ചു. ആ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനു വേണ്ടി ഹൃദയവേദനയുടെ അന്തികത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഞാൻ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ നിറവേറുന്നതിനു വേണ്ടി ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടുവന്നു. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രാതികൂല്യം നിമിത്തം എനിക്കു് പരമാർത്ഥങ്ങൾ അറിയിക്കുവാൻ സമയം ലഭിച്ചില്ല. നിങ്ങൾ എനിക്കു് അതിനു സമയം തന്നില്ല. അതിൽ ഞാൻ തെറ്റുകാരനല്ല. നിങ്ങളുടെ അരുമസഹോദരൻ മുരളിയാണെന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് നിങ്ങൾ എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ആ പാവപ്പെട്ട തള്ള മകൻ മടങ്ങിയെത്തിയെന്ന സന്തോഷത്തോടെ—ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ മരിച്ചു. അതിൽ എനിക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടു്. പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരീ! നിങ്ങളുടെ ജീവിതം ഞാൻ രണ്ടു് ആത്മാക്കളുടെ കയ്യിൽ നിന്നും സകരുണം കയ്യേറ്റതാണു. ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ഏതൊരു സേവന സഹിഷ്ണുതയും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ എന്റെ റെജിമെന്ററിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരു മാസത്തിനുശേഷം അവധിയിൽ ഞാൻ മടങ്ങി വന്നുകൊള്ളാം. ഒരു സഹോദരൻ എന്ന നിലയിൽ എന്നിൽ നിന്നു് നിങ്ങൾ സർവ്വവിധ സേവനങ്ങളും ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഞാൻ ഹൃദയം നൊന്തു ദുഃഖിക്കുന്നു.” അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. കണ്ണു തുടച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ തുടർന്നു. “തല്ക്കാലം എന്റെ കയ്യിൽ അഞ്ഞൂറു രൂപയുണ്ടു്. അതു് സ്വീകരിക്കുക. മുരളിയുടെ സ്വകാര്യസമ്പാദ്യമാണു് ഈ ഉറുപ്പിക മുഴുവനും. അവസാനമായി എന്റെ ആഗമനം നിങ്ങൾക്കു വല്ല വൈഷമ്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നൂറു പ്രാവശ്യം മാപ്പുചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.” അയാൾ ആ ശവകുടീരത്തിലേയ്ക്കു നിർന്നിമേഷനായി നോക്കി നിന്നു.

അമ്മു എന്തോ പറയുവാൻ നാവുപൊക്കി. പക്ഷേ നാവു വരണ്ടു പോയിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ കൊണ്ടു് ദയനീയമായി അവൾ തന്റെ സഹോദരസഹജത്തു് രാമചന്ദ്രന്റെ മുഖത്തേക്കു് നോക്കി.

രണ്ടുപേരുടെയും നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു. ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ അവ്യക്തമായി എന്തോ സംസാരിച്ചു. ശവകുടീരത്തിലെ ശബ്ദശൂന്യമായ ആ അന്തരീക്ഷത്തിലെ വിഷാദരംഗം നോക്കി ഒരു സന്ധ്യാതാരം കണ്ണുചിമ്മി.

കലാസമ്പത്ത്

ടി. എൻ. ആർ. വർമ്മ B. Sc.

അവനിയിലിരുളും യവനിക നീക്കി-
കൊണ്ടു വിരോധ വിലാസിനി വരവെ,
പ്രതിപദമതിമൃദുപദചലനത്താ-
ലവളൊരു നടനം ചെയ്യണയുമ്പോൾ,
ഉഷസ്സുചലദ്ധവിയാരുണരുണിമ
വിതറുംപട്ടു വിരിപ്പതു ചെമ്മേ?

കലയുടെ കലുഷവയസ്കം പനിനീർ
മലരുകളുണരുന്നൊളി തൂവുമ്പോൾ
സുരഭിലശീതളമാരുതനവയുടെ
ലലാടത്തെത്തഴകീട്ടുമ്പോൾ,
അവയുതിരും വിൺകാന്തിതരംഗാ-
വലിയെവിടുന്നാണൊഴുകിവരുന്നതു?

തളിരുകൾ മൂടി, വസന്തശ്രീ വരു-
മ്പൂവിൽ, നിഷ്കളങ്കമാകന്ദത്തെ
കളമുദിനിനദം തുകിം കുയിലുകളും
പുളകപ്പുമ്പട്ടണിയിപ്പുമ്പോൾ,
ആരുടെ തൂലികയാണ ചമയ്പുവ-
തും മതിമോഹനചിത്രം തീപ്പാൻ?

പാലൊളിചൊരിയും പാവനകളിർമതി-
താലവുമേന്തി നിശാംഗനയെത്തി,
ആലോലാമൃതവായുവിലിളയെ-
ത്താലോലിച്ചു രസിപ്പിക്കുമ്പോൾ,
നീലിമകോലും വാനൊരുവെള്ളി-
ച്ചാറൊഴുകും നദിയാക്കുവതാരോ?

അന്തിമഭാസ്കരനംബരഭോഗേ
ബന്ധുരരാഗതരംഗിണി തീർക്കെ
ചന്തമെഴും മുകിൽമാലകളതിലായ്
നീന്തിവരുന്നതുകണ്ടുഹസിപ്പും
സന്ധ്യാതാരകദീപികയുതിരും
സൌന്ദര്യാംബുധിയാരു ചമച്ചു?

മിഴിയിണകവരും മഴവില്ലഴകും
തഴകിവിശാലവിഹായസ്സിങ്കൽ
വിലസുംപൊഴുതതിലനുപമസുന്ദര-
നിറമാലകളുപ്പുടുവതാരോ?

വിശ്വകലാരസസമ്പത്തീദൃശ
വശ്യതയോടെ നമുക്കരുളീടും
പ്രകൃതീശ്വരിയുടെ പദകമലത്തിൽ
ഭക്ത്യാ, രതാഴെകുമ്പിടുകയും, നിങ്ങളും

ഏ. ആർ. പി.

ഭാഷാനിഘണ്ടു

വില 10 ക.

അഡ്വാൻസ് സഹിതം

ആവശ്യപ്പെടുക:—

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ,

തിരുവനന്തപുരം.

Phone No, 554,

എന്റെ വിദ്യാലയം

രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ.

വിവ: എം. എസ്. വല്യത്താൻ, മാവേലിക്കര.

വയസ്സു് നാല്പതിനോടടുത്തു. അതീത കാലം, കവനവനിതയുടെ സംഭാവന ത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഈ വിധ ത്തിലുള്ള കാലക്ഷേപംകൊണ്ടു മാത്രം ഞാൻ തൃപ്തനായില്ല. പ്രകൃതമായ അസം തൃപ്തിക്കു വിരാമം വരുത്തുവാൻ ഞാൻ ബങ്കാളിൽ ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു. ഇതു് എന്നിൽ നിന്നു് ആരും പ്രതീക്ഷി ച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല. അതിനാലായിരിക്കാം പ്രഥമതഃ ഒരു പ്രകൃഷ്ടപദം നല്കുവാൻ പൊതുജനങ്ങൾക്കു മടിച്ചതു്. പക്ഷേ പരി ചയശൂന്യതയുടെ ധീരോൽപന്നമായ ആ സ്ഥാപനത്തിനു, എന്തോ അവാച്യമായ പുതുമ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു്, അവർക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു.

എന്റെ വിദ്യാലയം യാതൊരു തത്വ ത്തെ ആസ്പദമാക്കുന്നു എന്നു ജനങ്ങൾ പലപ്പോഴും എന്നോടു ചോദിക്കുവാനുള്ള മുഖ്യഹേതുകളിൽ ഒന്നു ഇതാണു്. ഈ പ്രശ്നം എന്നെ വല്ലാതെ കുഴക്കിപ്പോകുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രശ്നകർത്താക്കളുടെ പ്രതീ ക്ഷയെ സഫലീകരിക്കുവാൻ, ഞാൻ പറ യുന്ന ഉത്തരത്തിൽ എനിക്കു സാധാര ണത അവലംബിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല ല്ലോ. എന്തുതന്നെയായാലും ഭാവനാപ രമായിരിക്കുവാനുള്ള എന്റെ അന്തഃകര ണത്തിന്റെ പ്രചോദനത്തെ തടയുകയും വെറും പരമാർത്ഥാകൃതികളിൽ തൃപ്തിപ്പെ ടുകയും ചെയ്യുകൊള്ളാം.

ആദ്യമായി, എന്റെ സ്ഥാപനം ആസ്പ ദമാക്കുന്ന തത്വം, സൂക്ഷ്മമായി പറയുവാൻ എനിക്കു് ഏറെക്കുറെ പ്രയാസമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരു മന്ദിരം കെട്ടിയുയർത്തുന്ന ഒരു അസ്ഥി വാരമല്ല ആ തത്വം. എപ്പോഴും ഒരു ചെ റുചെടി ആയിത്തീരുന്ന എന്നു നിർണ്ണയി ക്കുവാൻ അസാധ്യമായ ഒരു വിത്തായി അതിനെ രൂപണം ചെയ്യാം. എന്റെ വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഉത്ഭവം യാതൊന്നി നോടു സുദൃഢമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു വോ, അതിനെ, ഞാൻ വ്യക്തമായി അ റിയുന്നുണ്ടു്. അതു് നവീനമായ വിദ്യാ ഭ്യാസപദ്ധതി ഒന്നും അല്ല. എന്റെ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിന്റെ സ്മരണകൾ മാത്രം.

ആ ദിനങ്ങൾ എനിക്കു നിരുന്മേഷ ങ്ങളായി തോന്നിയിരുന്നുവെങ്കിലും ആ തോന്നലിനു, എന്റെ ജീവിതരീതിയുടെ പ്രത്യേകതകളേയോ, ഞാൻപഠിച്ചവിദ്യാ ലയത്തിന്റെ കുറവുകളേയോ പൊതുവെ നിമിത്തീകരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അല്പ മെങ്കിലും വികാരശൂന്യനായിരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ആ വിദ്യാലയ ത്തിന്റെ ശക്തിക്കു് അധീനനായി വർത്തി ക്കുവാനും സർവ്വകലാശാലാബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനും എനിക്കു സാധിക്കുമാ യിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒക്കെ ആണെങ്കിലും വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചിലവ, അവയുടെ പ്രത്യേകനില അനുസരിച്ചു നല്ലതും മറ്റു ചിലവ മോശവും ആണു്.

ശിശുക്കൾക്കുള്ള ആഹാരാംശങ്ങൾ അ മ്മയുടെ മുലപ്പാലിൽ സംഭൃതമായിരി

ക്കുന്നു. ആഹാരത്തേയും അമ്മയേയും, ശിശുക്കൾ ഒരേസമയം തന്നെ ദർശിക്കുന്നു. ആത്മീയമായും ശാരീരികമായുംഉള്ള പരിപൂർണ്ണപോഷണത്തിനു്, ആ ആഹാരം തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരിക്കുന്നു. ഈ വിശാലവിശ്വവുമായുള്ള യഥാർത്ഥബന്ധം വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹംകൊണ്ടുദ്ഭൂതമാകുന്നതാണെന്നും യാന്ത്രികമായ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടല്ലെന്നും ഉള്ള മഹാസത്യം അവർ അവിടെ വച്ചു ഗ്രഹിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു്, ബാല്യത്തിൽ, ജീവിതാസ്വാദനത്തിനുള്ള അനന്തമായ പിപാസയെ പരിപൂർണ്ണമായും അനുവദിക്കേണ്ടതാണു്. ദൃശ്യവിശ്വവുമായി യോജിച്ചു പോകുന്ന മർത്ത്യലോകത്തിലാണു താൻ ജാതനായതെന്ന ബോധം മൂലം ബാലചേതനപൂരിതമായിരിക്കണം. നിന്ദാപൂർണ്ണമായ ഉപരിപ്ലവബുദ്ധിയോടുകൂടി നമ്മുടെ സാധാരണ വിദ്യാലയങ്ങൾ വിസ്മരിക്കുന്ന ഒരു തത്വമാണിതു്. ദൈവസൃഷ്ടമായ—അന്തർരഹസ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ—വ്യക്തിതത്വത്തിന്റെ ചൈതന്യോദ്ദീപകത നിറഞ്ഞു്-ഒരു ലോകത്തിൽനിന്നു ശിശുഹൃദയങ്ങളെ അക്രമമായി അവ വലിച്ചുമാറ്റുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വ്യക്തിതത്വത്തെ തുണവയ്ക്കരിക്കുന്ന ഒരു വെറും നിയന്ത്രണരീതിയാണതു്. മാറ്റമറ്റ നമ്മുടെ വികാരപ്രകടനത്തെ ശിഥിലീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രയോഗശാലയാണു അത്തരം വിദ്യാലയം. വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെന്ന ജലാശയത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ, ശരാശരിയെന്ന ഭാവനാപരമായ സമരേഖയെ അവ ആദരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പക്ഷേ ജീവിതരേഖ ഒരു സമരേഖയല്ല. എന്തെന്നാൽ ശരാശരിയുമായി ക്രമംവിട്ടു വിഹരിക്കുവാൻ അതു് സദാ ഉത്സുകമാണു്. ആ വിഹാരത്തിൽ, അതു സാധാരണ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ അവഹേളനത്തെ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. വിദ്യാലയങ്ങളുടെ വീക്ഷണകോണം അവലംബിച്ചുനോക്കിയാൽ, ജീവിതം മൃതമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുമ്പോൾ—ഐകൃരൂപ്യമനുസരിച്ചു ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുമ്പോൾ സംപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നതാണു്. പഠനത്തിനുപോയ ഞാൻ അനുഭവിച്ച വൈഷമ്യത്തിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയാണു്. എന്തെന്നാൽ പെട്ടെന്നു് എന്റെ ലോകം, എന്റെചുറ്റും നിന്നു് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതായും, ബഞ്ചുകളും, ബുദ്ധിശൂന്യമായി തുറിച്ചുനോക്കുന്ന വർഭിത്തികളും എന്നെ വലയംചെയ്യുന്നതായും, എനിക്കുതോന്നി.

വിജ്ഞാനഫലം ഭക്ഷിക്കുക സത്യജീവിതവുമായി യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നാണു കഥ. അതു് അനുസരിച്ചു് ശിശുക്കൾ തങ്ങളുടെ സത്യത്തിൽനിന്നു മരണമണ്ഡലത്തിലേക്കു് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടണം. അതുകൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയത്തിനു, വിദ്യാലയത്തിന്റെ കർക്കശമായ നിയന്ത്രണംകൊ വഴിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. അവ ഒരു ചീനസ്ത്രീയുടെ പാദുകകളെപ്പോലെ, എന്റെ പ്രകൃതത്തേയും ചലനത്തേയും ചുറ്റും നിന്നു്, അബോധതയുടെ ഉദയത്തിനുമുമ്പു് തന്നെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു തക്കഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആ നിർഭാഗ്യകരമായ ഘട്ടത്തെമുഴുവൻ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നില്ലെങ്കിലും സാവ്ജനീനമായ ആ ഘട്ടത്തിന്റെ ചില ഉപദ്രവങ്ങൾ എനിക്കും സഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ സംസ്കൃതമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സമുദായത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ, എന്നെപ്പോലുള്ള അസംഖ്യം ആളുകൾ, ആ കാലഘട്ടത്തിലെ വൈഷമ്യങ്ങളെ മുഴുവൻ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ സഹി

ച്ചെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞ വൈഷമ്യങ്ങളും മറ്റു ശിശുക്കൾക്കും സഹിക്കേണ്ടി വരുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെ പറ്റി എനിക്കു അറിവു തരാൻ സഹായിച്ചു.

കുട്ടികൾ, എങ്ങിനെ വളരണമെന്നുള്ള ദൈവനിശ്ചയത്തിനു വിപരീതമായി, മനുഷ്യനിശ്ചയം വർത്തിക്കുന്നതാണിതിന്റെ നിദാനം. നമ്മുടെ ജോലികൾ ചെയ്യുന്നതു് തികച്ചും നമ്മുടെ ഒരു കാര്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ജോലിസ്ഥലങ്ങളിൽ നമുക്കു് യോജിച്ചു് ഏർപ്പാടുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുംതക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം നമുക്കുണ്ടു്. പക്ഷേ അത്തരം ഏർപ്പാടുകൾ ദൈവസൃഷ്ടികൾക്കെല്ലാം യോജിച്ചിരിക്കുകയില്ല. കുട്ടികൾ, ദൈവത്തിന്റെ തനിസ്സൃഷ്ടികളുമാണു്.

ഭൂമിയിൽ നടക്കുവാനും നില്ക്കുവാനും, അത്യന്തം യോജ്യമായ വിധത്തിലാണു, നമ്മുടെ പാദാഗ്രങ്ങൾ, സൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു്. പാദകാധാരണം ആരംഭിച്ച ദിനം മുതൽ, ഈ ഉദ്ദേശത്തെ വിഡംബനം ചെയ്യുകയാണു, നാം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഉത്തരവാദിത്വം കുറഞ്ഞതോടുകൂടി, അവയുടെ നൈസർഗ്ഗികശക്തിയും കുറഞ്ഞു. അതുകാരണം ഇന്നു, പല വിധങ്ങളായ തുണിയുറകളും മറ്റും അവയുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇന്നു് ഇന്ദ്രിയശക്തിയും ആകർഷകത്വവും നിറഞ്ഞ പാദങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു്, നമുക്കു് ഗോഷ്ടങ്ങൾ തരാതിരുന്നതു്, ദൈവത്തോടുള്ള ഒരു പരാതിയായി അവശേഷിക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ഉപയോഗത്തിൽ നിന്നു പാദുകകളെ പാടെ ബഹിഷ്കരിക്കുവാനല്ല ഞാൻ തുനിയുന്നതു്. വേതനം വാങ്ങാതെ പ്രകൃതി, ശിശുപാദങ്ങൾക്കു നല്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മഹാവിദ്യാഭ്യാസത്തെ വർജ്ജിക്കരുതെന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ സകല അവയവങ്ങളെക്കാളും അധികമായി ഭൂതലസമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ അവ സമർത്ഥിഷ്ണുക്കളായിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഭൂതലം തന്റെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ആകൃതിവ്യത്യാസങ്ങളെപ്പോലും ചുംബിക്കുവാൻ, തന്റെ യഥാർത്ഥപ്രേമികളായ പാദങ്ങളെ മാത്രമെ അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ.

മാന്യമായ പരിതസ്ഥിതികളിൽ ആണു വളർന്നതെന്നും ധൂളിയുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിൽ നിന്നു എന്റെ പാദങ്ങൾ സദാ സംരക്ഷിതങ്ങളായിരുന്നു എന്നും ഞാൻ വീണ്ടും സമ്മതിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. നഗ്നപാദരായി നടക്കുന്ന എന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളോടു മത്സരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയെപ്പറ്റി എന്റെ പാദങ്ങൾക്കു് എത്ര ബൃഹത്തായ അജ്ഞതയാണുള്ളതെന്നു ഞാൻ വേദനയോടെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മുള്ളുകൾക്കു് ആഘാതം ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം, ഞാൻ അവയുടെ മേൽ ചവിട്ടിപ്പോകുന്നു. തുച്ഛമായ ശക്തിയെപോലും എതിരിടുവാൻ എന്റെ പാദങ്ങൾക്കു കെല്പില്ല.

സമതലങ്ങളിലും, അഭ്യാസമുള്ള പാദങ്ങൾക്കു മാത്രം തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുന്ന കുണ്ടുകളുണ്ടു്. സമതലങ്ങളിലെ സരണികൾ, അസാമാന്യമായി വളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വ്യക്തിയുടെ നിർദ്ദേശാനുസാരമല്ല ഒരു വഴി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു് അറിയുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വിസ്മയിച്ചേക്കും. സകല വ്യക്തികളും ഭ്രാന്തിസൃഷ്ടമായ ആ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ വഴി ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യമെന്താണു്?

ഭൂമിയിൽ നിന്നു നമ്മുടെ പാദങ്ങളെ പ്രാപിക്കുന്ന അതിസൂക്ഷ്മാദ്യർത്ഥനകളെ അവ അജ്ഞാതമായി അനുവദിക്കുന്നതാണിതിന്റെ കാരണം. ഇപ്രകാരം വസുന്ധരാദ്യർത്ഥനകളെ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നവനു, തുച്ഛമായ ശകുനദർശനത്തിൽ തന്നെ, തന്റെ കാലിലെ മാംസപേശികളെ അതിശീഘ്രം സങ്കോചിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു് കണ്ടകാക്രമണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനും, ഭൂമിമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി സസുഖം സഞ്ചരിക്കുവാനും അവക്കു സാധിക്കും. പ്രായോഗികലോകത്തു പാദുകകർം ധരിക്കപ്പെടും; മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം മൃദുവാക്കപ്പെടും; വാഹനങ്ങളും ഉപയോഗിക്കപ്പെടും; ഇതെല്ലാം എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ വിദ്യാഭ്യാസവേളയിൽ ഈ ലോകം, ഒരു ധനികന്റെ സ്വീകരണാലയമല്ലെന്നും തങ്ങളുടെ പാദങ്ങളും സുന്ദരമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു പ്രകൃതിയെന്നോന്നിനോടു പെരുമാറുവാനാണെന്നും കുട്ടികളും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുതന്നെയാണു്.

എന്റെ വിദ്യാലയത്തിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന ജീവിതരീതിയുടെ സാരള്യംമൂലം ഇടക്കാലങ്ങളിൽ സ്വീകരണത്തിനു ചെയ്ത ദാരിദ്ര്യത്തെ ഞാൻ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നെന്നു ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു നോക്കിയാൽ മനുഷ്യനു് അവന്റെ പ്രഥമപാഠങ്ങളും ഉത്തമമായ പരിശീലനവും ലഭിച്ചതു ദാരിദ്ര്യവിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നല്ലയോ? ഒരു ലക്ഷപ്രഭുവിന്റെ പുത്രനും നിസ്സഹായനായി, സാധുവായിത്തന്നെയാണു ജനിക്കുന്നതു്. കൃത്രിമമാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഒരു പട്ടിണിക്കാരന്റെ കുട്ടിയെപ്പോലെ തന്നെ നടക്കുവാനും അതിനു പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യവും ലോകവുമായി നമ്മെ സമ്പൂർണ്ണസമ്പർക്കത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതു ദാരിദ്ര്യമാണു. സമ്പൽസമൃദ്ധമായ പരിതസ്ഥിതികളിൽ ജീവിക്കുകയെന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യശൂന്യമായ ഒരു ലോകത്തു ജീവിക്കുകയെന്നാണു് അർത്ഥം. ഈ മദ്ദളലസജീവനം ഒരുവന്റെ സ്വാർത്ഥബുദ്ധിക്കും സുഖത്തിനും പറ്റിയതായിരിക്കാം. പക്ഷേ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനല്ലതന്നെ. ധനികബാലന്മാരുടെ നൈസർഗ്ഗികശക്തികളെ, കൃത്രിമമായി മരവിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സുവർണ്ണപഞ്ജരമാണു സമ്പത്തു്. വൻചിലവുകാരുടെ പരിഹാസത്തിനു പാത്രമെങ്കിലും, എന്റെ വിദ്യാലയത്തിൽ സാമഗ്രികളുടെ നഗ്നത എനിക്കു സൂക്ഷിക്കേണ്ടി ഇരിക്കുന്നു. അതു ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടല്ല; ഈ ലോകത്തു് ഒരുവനെ തന്റെ വ്യക്തിഗതമായ അനുഭവത്തിലേക്കു് അതു നയിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

ഈ ലോകത്തെ അറിയുവാനല്ല, അപ്പാടെ സ്വീകരിക്കുവാനാണു നാം ഇവിടെ എത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ജ്ഞാനം കൊണ്ടു നാം ശക്തരായേക്കാം. പക്ഷേ അനുകമ്പയാണു നമ്മെ പരിപൂർണ്ണരാക്കുന്നതു്. വിജ്ഞാനദാനത്തിനതീതമായി ലോകവുമായി നമ്മെ യോജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നതാണു് ഏറ്റവും മഹത്തായ വിദ്യാഭ്യാസം. ഇത്തരം വിദ്യാഭ്യാസം സാധാരണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സമ്പൂർണ്ണമായും വിസ്മൃതമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അതു കർക്കശമായി പ്രതിരോധിക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ബാല്യം മുതൽ തന്നെ പതിവുകൾ രൂപമെടുക്കുകയും ജീവിതം, പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു വിഘടിതമാകത്തക്ക—ഹൃദയവും പ്രകൃതിയും പരസ്പരവിരുദ്ധമായിരിക്കത്തക്കരീതിയിൽ, നമുക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരം നാം അംഗീകരിക്കുവാൻതയാ

റായിവന്ന മഹാവിദ്യാഭ്യാസം നിഷ്ഫലമാകയും, അറിവു സമ്പാദിക്കുവാനായി നമുക്കു നമ്മുടെ സുന്ദരലോകത്തെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്നു. കുട്ടികളെ അവരുടെ ലോകത്തിൽ നിന്നു വലിച്ചു മാറ്റി, അവരെ ഭ്രമിശാസ്ത്രവും വ്യാകരണവും ബലാൽ അഭ്യസിപ്പിക്കയാണു നാം ചെയ്യുന്നതു. ധർമ്മശാസ്ത്രം പഠിക്കുവാനാണു അവന്റെ തൃഷ്ണയെങ്കിലും, അവനെക്കുറെ അസംഖ്യം തീയതികളും ചരിത്രങ്ങളും നാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ ഒരു മർത്ത്യലോകത്തു ജനിച്ചു എങ്കിലും, ശുകതുല്യരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ മണ്ഡലത്തിലേക്കു ബഹിഷ്കൃതനാകുന്നു. എന്തിനായി? അജ്ഞതയിൽ ജനിച്ചു പോയ മഹാപാപത്തിന്റെ പ്രായശ്ചിത്തത്തിനായി! ബാലപ്രകൃതം അത്തരം മഹാവിപത്തിനോടു സർവ്വശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചു പടവെട്ടുകയും, അന്ത്യത്തിൽ ശിക്ഷാശക്തിയുടെ കാഠിന്യംമൂലം പരാജിതമായി മൂകത അവലംബിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ധൂളിയെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണു കുട്ടികൾ എന്നു നമുക്കെല്ലാം അറിയാം. അവരുടെ ശരീരവും ഹൃദയവും, സൂര്യപ്രകാശത്തിനും വായുവിനും വേണ്ടി, പുഷ്പങ്ങളെപ്പോലെ മാഹാത്മ്യം വളർത്തുകയാണു. ലോകവുമായി നേരിട്ടു സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ വേണ്ട പ്രേരണ നല്കുവാനായി, തങ്ങളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സമീപിക്കുന്ന അനാമ്യം ക്ഷണങ്ങളെ നിരസിക്കുവാൻ അവർ ഒരിക്കലും തയാറല്ല.

പക്ഷേ കുട്ടികളുടെ നിർഭാഗ്യത്തിനു്, അവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ സാമുദായിക നിയമങ്ങൾക്കു അനുരൂപമായ തങ്ങളുടെ പ്രത്യേകലോകത്തു തന്നെ ജീവിക്കുന്നു. ഇതിനെയെല്ലാം തീർച്ചയായും വർജ്ജിക്കാവുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ സാമുദായികൈക്യത്തിനായും, പരിസരപ്രചോദനത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിനായും മനുഷ്യർക്കു ഓരോ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിൽ വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദിക്കേണ്ടി ഇരിക്കുന്നു.

എങ്കിലും ബാല്യത്തിലാണു നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതു്; അഥവാ സ്വാതന്ത്ര്യംവേണ്ടതു്. സാമുദായികമായ തലമുറക്രമത്തിൽ വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തിന്റെ സങ്കുചിതസീമകളിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയാണു ഞാൻ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.

എന്റെ വിദ്യാലയത്തിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി, ഒരു വൃക്ഷശാഖയിൽ കയറി പഠനം ആരംഭിക്കുന്നതു കണ്ട ഒരു പ്രമുഖാദ്ധ്യാപകൻ—വിജയകരമായ നിയന്ത്രണശക്തി ഉണ്ടെന്നു പ്രസിദ്ധി നേടിയിരുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ വിസ്മയസ്തിമിതനായ, സംഭവം ഞാൻ സ്മരിക്കുന്നു. ആ പ്രവൃത്തിയെ സാധൂകരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു് ഈ വിധം എനിക്കു പറയേണ്ടിവന്നു. "ഒരു പരിഷ്കൃതനായ മനുഷ്യനു തന്റെ ഗൃഹത്തിലെ ഒരു കസേരയേയും ഒരു വൃക്ഷത്തേയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ തിരിച്ചറിയുവാൻ യഥാർത്ഥമായി സാധിക്കുന്ന ജീവിതഘട്ടം ബാല്യം മാത്രമാണു. പ്രായപൂർത്തിമൂലം ആ പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നു പ്രതിരോധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ ആ വിദ്യാർത്ഥിയെയും തടയണമെന്നുണ്ടോ?"

[തുടരും]

അജിതൻ

വിദ്വാൻ വെള്ളായ്ക്കൽ ഗോവിന്ദമേനവൻ

'സാധിക്കുമോ പരിണയം? സജ്ജനങ്ങളംതീരേ
രോധിക്കുമോ? സുഭഗി സുസ്ഥിരരാഗയല്ലേ!'
ബാധിച്ചയന്ന പല വൻ തിരമാല ഖണ്ഡി-
ച്ചുധിക്കടൽക്കരകടന്ന നടന്നു, കാര്യം. 1

നാലഞ്ചുവർഷമജിതന്നഥ വാസരങ്ങൾ
പോലങ്ങുപോയ്; തനയരായ് ചിലപേർ മഹാനീ
ലത്തഴക്കഴലി മാധവിയാംകുരങ്ങ തരുണർ; [ജ്ഞർ;
മേലത്തുമാത്രമൊരനാസ്ഥ വേച്ചിതെന്തോ! 2

അമ്മാധവീമധുരമന്ത്രജപൈകതാന-
നമ്മാനവൻ പ്രണയിനിക്കു സുഖത്തിനായി
തന്മാനകീരിയുമരുന്ധ്യസുരകുവസ്തു
സമ്മാനമേകി, മതുസർവ്വമവർക്കു തുച്ഛം. 3

പ്രാണപ്രിയന്റെ മതിയും സ്ഥിതിയും നിനയ്ക്കാ;
ക്ഷണങ്ങളും സുകൃതവൽ ഉത്സാഹഘോരവാക്കാൽ;
ആണഞ്ഞമറവജിതൻ ചിലനാൾ പൊറുത്തി-
തേണംതൊഴുന്നമിഴിതൻ ചപലസ്വഭാവം. 4

ഹൃത്തിന്നകത്തു നിവസിച്ചുതിനുള്ളനാഥ
കുത്തിപ്പിളർക്കുമതിവൻ കരുതീലതെല്ലും,
തത്തിത്തിളങ്ങുമൊരുവൈരമകുത്തണച്ചു-
ലെത്തിച്ചിടുന്നിതതു മർത്ത്യനുജീവനാശം. 5

തരുത്തിനാലഴകൊടും വിരചിച്ച ചെപ്പിൽ
പകർത്തെയും വിധിനിറയ്ക്കും, മതോർത്തിടാതെ
വരുൻസജീവിതമഹാധനമത്തരംചെ-
പ്പിതൽക്ഷണത്തൊടുമണച്ചു നശിച്ചിടുന്നു 6

മറികൽമിന്നി വിലസീടിന മുത്തുമാല
മറികരാഗരോഗ്രഭുജംശമായി
ചിറികടിക്കുമൊരുനിന്നുടെയിന്ദ്രജാലം
വേറിട്ടൊരാംക്ഷമിഹകാട്ടരുതെൻജഗത്തേ! 7

കോപംവെടിഞ്ഞുചടുലേക്ഷണമാക്കിഴന്ന
ചാപല്യമില്പുരുഷർതന്നെപൊറുത്തിടേണം;
അപഭ്രംശയംപെരുതുയർന്ന മനസ്സ്വർചിത്ത-
താപം വളർത്തിടരുതെന്നു പറഞ്ഞുകേൾപ്പു. 8

ദേവതാമേകമൃതല്ലനരംഗമെന്നു-
മുള്ളാവൻപ്രയോധിയെമഥിയ്ക്കുലഭിച്ചിടുന്നു;
കൈവന്നിടുന്ന ചിലപോതു ചിലക്കു കഷ്ടം!
ജീവപ്രണാശകരമീകരകാളകൂടം! 9

പ്രാണാധിനാഥയുടെ സുസ്ഥിരരാഗമെന്ന
ചേണാർന്നുമായുധമെനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നാൽ
ആണൊയ്തൊരെന്നജിതസംജ്ഞയിതത്ഥവത്തായ്
നീണാൾഹോ! ഭുവിലസിച്ചിടുമായിരുന്നു. 10

'ഹാ! രാത്രിപോയ്, പകലണഞ്ഞിതു കൃത്യമെല്ലാം
നേരായിനോക്കിടുകയെന്നരചെയ്യുലോകം;
ഘോരാന്ധകാരമരമെപ്പൊഴുമേറെയേറെ-
യാരാൽമുഴുന്നിടുമിവൻ പകൽകാണുമെന്നാ! 11

ഭാസ്വത്പ്രഭേ മധുരമെന്നുസഖാക്കൾമേന്മേൽ
താൻപാടിടുന്നതവരിൽ ശരിയായിരിയ്ക്കും;
ഞാൻപാത്തറിഞ്ഞതിഹതിങ്ങൊരുവൻറെജന്മം
താൻപാഴിലാക്കുവതിനും മതിയായിടുന്നു. 12

ആനന്ദമാനമഹിമാഭിസുഖങ്ങളിങ്ങ-
ന്യൂനംഗൃഹസ്ഥനുവളർപ്പതു ധർമ്മപത്നി;
ജ്ഞാനംമഹത്തരമവർക്കതുതിരുന്നാൽ
ന്യൂനംജഗത്തിതൊരുവൻ നരകപ്രമാണം. 13

മാലാന്നിവണ്ണമിഹവാഴുവതെന്തിനീഞാൻ
ലോലാക്ഷിയെൻപ്രണയമോജനമേവമായാൽ,
ചേലാളുമെൻ തനയരാൽസുദൃഢപ്രബലം'
മാലാമതല്ലികയിതെങ്ങിനെഞാൻ മുറിക്കും? 14

പോകട്ടെയിങ്ങിനെകഴിച്ചിട, നീറിനീറി-
ച്ചാകട്ടെകൊട്ടുംഭഗവനെന്നെയെരിച്ചിടട്ടെ;
വാകപ്രസൂനതനുമാമകജീവനാഥ
ലോകത്തിലേതുമഴലിൻ നിഴൽകണ്ടിടാല്ലേ 15

ലക്ഷദീപം

കെ. എ. രാമൻപിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ.

പങ്കജാക്ഷൻനായരെ സംബന്ധിച്ചിട ത്തോളം തിരുവനന്തപുരത്തെ ലക്ഷദീപ മഹോത്സവത്തിൽ ഒരു കാഴ്ചക്കാരനായി പങ്കുകൊള്ളുക എന്നുള്ളതു് ജീവിതത്തി ലെഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സംഗതി ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഏതു നല്ലകാര്യ ത്തിലും ഭാര്യ സുഭദ്രേ കൂടുകെ ക്കെറിനില്ക്കു ന്നപതിവു് ഈ വിഷയത്തിൽ വ്യത്യസ്ത മായ രീതി അവലംബിക്കാൻ തരമി ല്ലെല്ലോ. പങ്കജാക്ഷൻനായർ വിവാഹ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു് കുറച്ചുനാൾ കഴി ഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ തന്റെ ആത്മാവു പോലും സ്വന്തമാണെന്നു് അവകാശപ്പെ ടാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലെന്നു് അയാൾക്കു മന സ്സിലായി. നിത്യവും സുഭദ്രയുടെ നിഷ്ക രുണമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ നിന്നും ദുരിതം അനുഭവിച്ചു് തഴമ്പിച്ച നായക്കു് കഷ്ടപ്പാ ടുതന്നെയും കാലാന്തരേണ ഒരു ലളിത കലയായി പരിണമിച്ചു. ഒരു സ്ത്രീപോലീ സു്, ഒരു ക്രിമിനൽ വക്കീൽ, ഒരു പോരു കോഴി, കമ്പിശ്ശിപായി, ദംശനാസക്ത നായ സാരമേയം, അഹോരാത്രം ശബ്ദി ക്കുന്ന ചീവീടു്, ഇവയെല്ലാം കൂടെ കൂട്ടി ഇണക്കിയ ഏതോ ഒരു അപൂർവ്വസാധന മാണു് അയാളുടെ പ്രിയപത്നി എന്നു് പങ്കജാക്ഷൻനായക്കു് ബോദ്ധ്യപ്പെടാൻ അധികനാൾ വേണ്ടിവന്നില്ല. "ഉത്തമാ ർദ്ധമാകുന്ന പ്രതിബന്ധത്തെ തരണം ചെയ്ത ലക്ഷദീപത്തിനു് പോകാതെ ഒട്ടു തരവും ഇല്ല. ഏതായാലും കൊല്ലം പട്ട ണത്തിൽ അധിവസിക്കുന്ന ഒരു യുവാ വിനു് തിരുവനന്തപുരം നഗരംവരെ പോയി വരാൻ അത്രവളരെ പ്രയാസ മുള്ള കാര്യമല്ലെന്നു് നായക്കു് അറിയാമാ യിരുന്നു. പങ്കജാക്ഷൻനായർ കൊല്ല ത്തുസ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഒരു കശുഅണ്ടിഫാ ക്ടറിയിലെ പ്രധാനഗുമസ്തനായിരുന്നു. ധവളവർണ്ണം, അഞ്ചടി അഞ്ചിഞ്ചു് ദൈർഘ്യം, 35വയസ്സു് പ്രായം, ഉത്സവപ്രി യത, ഭാര്യാമർദ്ദനവിധേയത ഇതെല്ലാം അയാളുടെ യോഗ്യതകളിൽ ചിലതാണു്.

പങ്കജാക്ഷൻനായരുടെ ഭാഗ്യമായിരി ക്കാം, മധുസൂദനൻനായർ എന്ന നാമധേ യംവഹിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹിതൻ അയാൾ ക്കു് തിരുവനന്തപുരത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ആ സ്നേഹിതനെ ആയുധമാക്കി ലക്ഷദീപ ക്കാഴ്ച സാധിതപ്രായമാക്കാമെന്നു് നായർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മധുസൂദനൻനായരുമായു ള്ള എഴുത്തുകുത്തിന്റെ ഫലമായി, പങ്ക ജാക്ഷൻനായരുടെ, തിരുവനന്തപുരം നഗ രത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു വലി യമ്മ പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോയെന്നും അവ രുടെ ശവസംസ്കാരം ഇത്രാംതീയതി (അ തായതു് ലക്ഷദീപദിവസം) ആണെന്നും, ശവസംസ്കാരത്തിനു് പങ്കജാക്ഷൻനായർ ഹാജരായേ മതിയാവൂ എന്നു് ബന്ധു ക്കൾക്കു് എല്ലാം വലിയ നിർബന്ധമാ ണെന്നും, അവരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം

എഴുത്തയക്കുന്നതാണെന്നും മറ്റും വിവരിച്ച് പങ്കജാക്ഷൻനായക്ക് മധുസൂദനൻനായരിൽ നിന്നും ഒരു കത്തു ലഭിച്ചു. എന്നാൽ മധുസൂദനൻനായരുടെ ബുദ്ധിമോശംകൊണ്ടോ എന്തോ എഴുത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നതനുസരിച്ചുള്ള മരണത്തീയതിയും ശവസംസ്കാരത്തീയതിയും തമ്മിലഞ്ചു ദിവസത്തെ അന്തരം ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂശാഗ്രബുദ്ധിയായ സുഭദ്ര ഈ അന്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ടുമോ? ഒരിക്കലും ഇല്ല. എഴുത്തു കണ്ടമാത്രയിൽ അവർ ഗർജ്ജിച്ചു.

"അല്ലാ, ഇതെന്തു നേരംപോക്കു? തിരുവനന്തപുരത്തു ഒരു കാർപറേഷൻ ഇല്ലേ? അവിടെ മേയറും കമ്മീഷണറും ഒക്കെ ഇല്ലേ.? പത്തുമുപ്പത്തിരണ്ടു മെംബറന്മാരുംഇല്ലേ.? അവർ ഒക്കെ എന്തു ചെയ്യുകയാണു.? ഒരു ശവശരീരം അഞ്ചുദിവസം ഇട്ടു പുഴുത്തു നാറിക്കാൻ അവർ സമ്മതിക്കുമോ? ഞാൻ കമ്മീഷണക്ക് ഒന്ന് എഴുതട്ടേ. പൊതുജനാരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമായ ഈ ഏർപ്പാട് കാർപറേഷന്റെ അനുമതിയോടുകൂടെ നടക്കുന്നതാണോ എന്ന് അറിയണമല്ലൊ. ഏതായാലും ഒരു കായ്യം തീർത്തു പറയാം. ഇതു വിവേകശൂന്യരായ ബന്ധുക്കളുമായി സഹകരിക്കാൻ ശവസംസ്കാരത്തിനെന്നല്ലാ, ഒരു കായ്യത്തിനും അവിടുന്നു പോകേണ്ടതില്ല. അതിന്റെ വീഴ്ച ഞാൻ ഏറ്റു"

പ നായർ—"മരിച്ചു എന്നു നേരത്തെ എഴുതിയതായിരിക്കണം. വെറും പ്രതീക്ഷമാത്രമായിരിക്കും. എഴുതിയപ്പോൾ മരിച്ചിട്ടില്ലയേിരിക്കും"

സുഭദ്ര—"പിന്നെ, പോയിട്ടും ആവശ്യം ഇല്ല. മരിക്കാത്ത ആൾ മരിച്ചുപോയി എന്നു എഴുതിഅയയ്ക്കുന്ന സ്നേഹിതന്മാരുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ട് ഏതായാലും അങ്ങേയ്ക്കു അശേഷം യോജിച്ചതല്ല. ഞാൻ പറയുന്നതുവല്ലതും തലയിൽ കയറുന്നുണ്ടോ?

പ-നായർ—"മധുസൂദനൻനായർ ആളും വളരെ യോഗ്യനാണു. എന്റെ അത്യന്ത സ്നേഹിതനാണു. നിങ്ങളും കണ്ടിരിക്കുമെല്ലോ"

സുഭദ്ര—"അധികം പ്രസംഗിക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലതു. യോഗ്യത ഒക്കെ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു.!

പ-നായർ—എന്നാൽ ഞാൻ പോകുന്നില്ല. ബന്ധുക്കളും എല്ലാം പരിഭവിക്കും

സുഭദ്ര—ഭോഷന്മാരുടെ എഴുത്തിനെ ആസ്പദമാക്കി ഒരടിമുന്നോട്ടു വയ്ക്കാൻ പാടില്ല. ഞാനെഴുതി പിന്നെ എന്തിനാണു ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു?"

പങ്കജാക്ഷൻ നായർ സംഭാഷണം ദീർഘിപ്പിച്ചില്ല. ഏതു ജാലവിദ്യപ്രയോഗിച്ചെങ്കിലും ലക്ഷദീപദിവസം തിരുവനന്തപുരത്തു എത്തണമെന്നു പങ്കജാക്ഷൻ നായർ തീരുമാനിച്ചു. ലക്ഷദീപദിവസം രാവിലെ ആഫീസിൽ പോകാൻ ഒരു പുതിയ ഷർട്ടും കസവുനേര്യത്തും എടുത്തു നായരണിഞ്ഞപ്പോൾ ഭാര്യ ചോദിച്ചു:—

"ഇന്നു എന്താണു ഇത്ര ഡർബാറിൽ പോകുന്നതു? സാധാരണ ഷർട്ടു മാത്രമേ ധരിക്കാറുള്ളല്ലോ?"

പ-നായർ—"ഇന്നു ഞങ്ങളുടെ ആഫീസിൽ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ വരുന്ന ദിവസമാണു. അപ്പോൾ നല്ല ചിമിട്ടിൽ പോകണ്ടേ? പോരെങ്കിൽ എന്റെ ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനോടു് എനിക്കു നേരിട്ടു സംസാരിക്കുകയും വേണം. അപ്പോൾ കാഴ്ചയിൽ ഒരു ഇമ്പം ഒക്കെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടേ?

സുഭദ്ര—"അത്രേ ഉള്ളോ? ഞാൻ വിചാരിച്ചുപോയി, പുനർവിവാഹത്തിനു വട്ടം കൂട്ടുകയാണോ എന്നു."

പങ്കജാക്ഷൻ നായർ ഭാര്യയെ അറിയിക്കാതെ യാത്രച്ചിലവിനുള്ള പണവും എങ്ങിനേയോ കൈവശപ്പെടുത്തി. ആഫീസിൽ ചെന്ന് അവധിക്കപേക്ഷയും കൊടുത്തു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കുള്ള തീവണ്ടിയുടെ സമയം അറിഞ്ഞു നേരെ ചെന്നു ടെയിനിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. ടെയിനിന്റെ ഗതിവേഗം കൂടിയപ്പോളാണു നായക്ക് എതാണ്ടു ആശ്വാസം ഉണ്ടായതു.

ഭാര്യ തന്നെ പിൻതുടരുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള സംശയം അതുവരെയും അയാളെ വിട്ടു പിരിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു. ടെയിൻ ഇതാവക്കലസ്റ്റേഷനിൽ എത്തികഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ പ്ലാറ്റുഫാറത്തിൽ നില്ക്കുന്നതു മധുസൂദനൻ നായർ അല്ലാതെ മറ്റാരും അല്ലായിരുന്നു. മധുസൂദനൻ നായർ ഓടിവന്നു പങ്കജാക്ഷൻ നായർ ഇരുന്ന മുറിയുടെ സമീപം നിലയായി. എന്നിട്ടു മധുസൂദനൻ നായർ—"ഞാൻ ഇന്നു കാലത്തു് ഇവിടെ വന്നതാണു്. ഒരു അത്യാവശ്യകാര്യമായിട്ടു് അടുത്ത ടെയിനിലെ പോകുള്ളൂ."

പ-നായർ—"നിങ്ങൾ എഴുത്തു വളരെ നേരത്തെ അയച്ചു കളഞ്ഞു. ഏതായാലും ഞാൻ ലക്ഷദീപത്തിനു് പോരുകയാണു്. സുഭദ്രയെ അറിയിച്ചിട്ടില്ല. വൈകുന്നേരം നിങ്ങൾ അങ്ങു വരുമെല്ലൊ?"

മ-നായർ—"നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു? എന്നെ കളിയാക്കുന്നോ? നിങ്ങളും ഭാര്യയും ക്രൂടെ ഒന്നിച്ചല്ലേ തിരിച്ചിരിക്കുന്നതു്? അവർ ഇതാ വണ്ടിയുടെ ഒട്ടവിലത്തെ മുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നു."

പ-നായർ—"ഛേ, ഛേ! ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഒരിക്കലും ഇല്ല. അവർ വീട്ടിലുണ്ടു്. വീട്ടിലുണ്ടു്."

മ-നായർ—"എനിക്കിതു അറിയാൻ പാടില്ല. അവർ ഒട്ടവിലത്തെ മുറിയിൽ ഇരുന്നു വേറൊരു സ്ത്രീയുമായി സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

പെട്ടെന്നു് അറിയാതെ പങ്കജാക്ഷൻ നായർ "അയ്യോ" എന്നു വാവിട്ടു വിളിച്ചുപോയി. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:—

"മധുസൂദനാ! നിങ്ങൾ എന്നെ കണ്ട കാര്യം മിണ്ടരുതേ. നിങ്ങൾ ഇനിയും ആ വശത്തേക്കു പോകുകേ വേണ്ട. വണ്ടി വിടാറായി. നിങ്ങൾ പോകണം. ഈശ്വര! ഒരിക്കലും ഒരു സൈ്വരം തരുന്നില്ലല്ലോ."

പങ്കജാക്ഷൻ നായരുടെ സ്വഭാവം നല്ലതുപോലെ അറിവുള്ള മധുസൂദനൻ നായർ വലിയ ഉദ്ദേശം ഒന്നും ക്രൂടാതെ നേരം പോക്കിനു് ഇതുയും തട്ടിവിട്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ പങ്കജാക്ഷൻ നായർ അതു് അതേപടി വിശ്വസിച്ചു പരിഭ്രമിക്കാനും തുടങ്ങി. ടെയിൻ അതിശീഘ്രം അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നു് എത്തി. അപ്പോൾ കാണാം അതേവരെ മൂത്രമുറിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കൻ പങ്കജാക്ഷൻ നായർ ഇരുന്ന മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചതു്. കീറിയ ടൈസും, കോട്ടും, പെൽട്ടു് ഫാറവും ആയിരുന്ന അയാളുടെ വേഷവിധാനങ്ങൾ. പങ്കജാക്ഷൻ നായർ മാത്രമേ ആ സമയം മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മദ്ധ്യവയസ്കൻ വളരെ വെപ്രാളത്തിൽ പങ്കജാക്ഷൻ നായരുടെ സമീപം നിലയായി.

പ-നായർ—"എന്താണു് ഇതു പരിഭ്രമിച്ചു നില്ക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾ എന്തിനാണു മൂത്രമുറിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നതു്?

മദ്ധ്യവയസ്കൻ—"സാറേ! ഞാൻ വളരെ ഭയന്നിരിക്കുകയാണു്. എനിക്കു ലോ

കത്തു് ആരെയെങ്കിലും ഭയമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് എന്റെ ഭാര്യയെ ആണു്. ലക്ഷദീപം കാണാൻ ഭാര്യയെ അറിയിക്കാതെ ഞാൻ യാത്ര തിരിച്ചതാണു്. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ അറിവുകിട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാര്യ എന്റെ യാത്രാവിവരം അറിഞ്ഞു ഇതേ ടെയിനിൽ തന്നെ യാത്രചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു്. അയ്യോ! തിരുവനന്തപുരത്തു് എത്തുമ്പോൾ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു? അപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണിൽ പെടാതെ ഇരിക്കുകയില്ല; നിശ്ചയം. കൊല്ലത്തു നിന്നും ടിക്കറ്റുകൂടെ വാങ്ങാൻ തരപ്പെട്ടില്ല. ടിക്കറ്റുകൂടാതെ യാത്രചെയ്യുകയും ആണു്: അതു പിന്നെ സാരമില്ല. ഇരട്ടി ച്ചാർജ്ജുകൊടുത്താൽ മതിയാകും. ഏതായാലും ഞാൻ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? എവിടെ പോകേണ്ടു. എന്റെ സാറേ! സാറുതന്നെ രക്ഷിക്കണം!

പ-നായർ—"സ്നേഹിതാ! നാം രണ്ടു പേരും തുല്യദുഃഖിതരാണു്. ഇതു് അത്യത്ഭുതമായിരിക്കുന്നല്ലോ? എന്നെപ്പോലെ ലോകത്തിൽ വേറെയും ആളുകളുണ്ടോ? നാം തമ്മിൽ എന്തൊരു യോജിപ്പു്. ഞാനും ലക്ഷദീപത്തിനു് ഭാര്യയുടെ അറിവുകൂടാതെ തിരിച്ചിരിക്കുകയാണു്. പക്ഷേ ഇതേവണ്ടിയുടെ ഒടുവിലത്തെ മുറിയിൽ ഭാര്യ ഇരിപ്പുള്ളതായി സ്നേഹിതൻ മധുസൂദനൻനായർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞു. എന്റെ മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതി പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം. വല്ല കഴക്കൂട്ടത്തോ മറ്റോ ചെന്നിറങ്ങി അവിടെ നിന്നും നാളെയോ മറ്റോ മടങ്ങിയാലോ എന്നു കൂടി വിചാരിക്കുന്നു. ലക്ഷദീപം കാണേണ്ടാ എന്നു വയ്ക്കാം. അപ്പോൾ വേറൊരു ദുഷ്ടം. ലക്ഷദീപംകഴിഞ്ഞു് വെളുപ്പാൻരാവിലെ ഉള്ള റിട്ടേൺ ടിക്കറ്റ് കൂടി വാങ്ങിച്ചു വച്ചിരിക്കുകയാണു്. കൂടുതലായി പണവും കൈവശം ഇല്ല. എന്തുചെയ്യട്ടേ. നിങ്ങളുടെ കാര്യമാണെങ്കിൽ അതിലും കഷ്ടം.

മദ്ധ്യവയസ്കൻ—ഒരു ഉപായം ചെയ്യാലോ, സാറെ? സാറിന്റെ മുണ്ടും, ഷർട്ടും, കസവു നേര്യതും എനിക്കു തരണം. എന്റെ കാല്വറയും, കോട്ടും, ഹാറും അങ്ങോട്ടും തരാം. നമുക്കു പരസ്പരം ഡ്രസ്സു മാറാം. അങ്ങിനെ വേഷംമാറി തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നിറങ്ങാം. അപ്പോൾ എന്റെ ഭാര്യ സാറിന്റെ വേഷം കണ്ടു് സാറിന്റെ പുറകേ ഓടിവരും. സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ ആൾ മാറിക്കാണും. സാറിന്റെ ഭാര്യ എന്നെ പിൻതുടരും. ഒടുവിൽ പിശകു് ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഇരുകൂട്ടരും ഇളിഭ്യരായി പിരിഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്യും. ഇവരെ അങ്ങിനെ തന്നെ പറ്റിക്കണം.

പ-നായർ—"നല്ല ആലോചന. എന്നാൽ അങ്ങിനെതന്നെ." പറഞ്ഞതുപോലെത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചു പരസ്പരം വേഷം വിനിമയം ചെയ്തു. പിന്നെ പലരേപ്പറ്റിയും പലതിനെപ്പറ്റിയും അവർ സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു തമ്മിൽ സ്നേഹബന്ധം ദൃഢപ്പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ. മദ്ധ്യവയസ്കന്റെ സംഭാഷണചാതുര്യത്തിൽ മതിമറന്നിരുന്ന പങ്കജാക്ഷൻ നായർ ടെയിൻ തിരുവനന്തപുരത്തു് എത്തിയതേ അറിഞ്ഞില്ല. ടെയിൻ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയതും മദ്ധ്യവയസ്കൻ പെട്ടെന്നു മുറി തുറന്നു് ഇറങ്ങി ഗേറ്റിൽ നില്ക്കുന്ന ടിക്കറ്റുകളക്ടരുടെ അടുക്കലേക്കു് ദ്രുതഗതിയിൽ പാഞ്ഞടുത്തു് ഉടുപ്പിന്റെ കീശയിൽ നിന്നും ടിക്കറ്റെടുത്തു കൊടുത്തിട്ടു പുറത്തേക്കു പോയതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പങ്കജാക്ഷൻ

നായരുടെ മനസ്സിൽ ആശ്ചര്യവും പരിഭ്രമവും ഉളവായി. ടിക്കറു വാങ്ങിക്കാതെ യാത്രതിരിച്ചെന്നല്ലേ അയാൾപറഞ്ഞതു്. ഇപ്പോൾ ടിക്കറ്റ് എവിടെ നിന്നു കിട്ടി? പങ്കജാക്ഷൻ നായർ അപ്പോളാണു മനസ്സിലാക്കുന്നതു ഡ്രസ്സുമാറിയതിന്റെ ഫലമായി തന്റെ ഷർട്ടുപോക്കറ്റിൽ കിടന്ന ടിക്കറാണു് അയാൾ എടുത്തു ടിക്കറു കളക്ടർക്കു കൊടുത്തതെന്നു്. പങ്കജാക്ഷൻ നായർ മദ്ധ്യവയസ്കനെ കൈകൊട്ടിവിളിച്ചുതെല്ലാം ആരു കേൾക്കാനാണു്. തരിമ്പും ക്ലേശമില്ലാതെ മദ്ധ്യവയസ്കൻ അയാളുടെ പാട്ടിനു പോയി.

പങ്കജാക്ഷൻനായർ വിചാരിച്ചതുപോലെ മദ്ധ്യവയസ്കന്റെ ഡ്രസ്സു കണ്ടു് നായരുടെ സഹധർമ്മിണി അയാളുടെ പിന്നാലൊട്ടു പോയതും ഇല്ല. ആകപ്പാടെ വിസ്മയം ആയിരിക്കുന്നു.

പങ്കജാക്ഷൻനായക്കു ട്രെയിനിൽ അധികനേരം ഇരിക്കാനും സാധ്യമല്ല. ഏതായാലും റയിൽവേ സിൽബന്ധികളും "ഇറങ്ങണം, സാറേ!" എന്നു പറയുന്നിടംവരെ ട്രെയിനിൽ തന്നെ രക്ഷനേടി. വെളിയിലേക്കു കാലെടുത്തു വച്ചപ്പോൾ അയാൾക്കുണ്ടായ ബലമായ സംശയം രണ്ടു സ്ത്രീകളും ഉടനടി ഒരേ സമയം അയാളെ ആക്രമിക്കുമെന്നായിരുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്കന്റെ പത്നി നായരുടെ വേഷത്തിൽ ഭ്രമിച്ചും സ്വഭാവ്യ ആകൃതികണ്ടും അങ്ങിനെ രണ്ടു തരുണീമണികളുടെ അമർഷത്തിനു് ഒരേ സമയത്തു വിധേയനായാലുള്ള അവസ്ഥാവിശേഷം ആലോചിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ അയാൾ കമ്പിതഗാത്രനായിച്ചമഞ്ഞു. ഭയവിഹ്വലനായി പരിതഃസ്ഥിതികളും സൂക്ഷ്മപരിശോധന ചെയ്തപ്പോൾ യാതൊരു സ്ത്രീയുടെ ദൃഷ്ടിയുമയാൾ വിഷയീഭവിച്ചതായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. റെയിൽവേ പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നും വെളിയിലേക്കു കടക്കാനുള്ള ഉപായത്തെപ്പറ്റിയാണു പിന്നീടു് ആലോചിച്ചതു്. ഒടുവിൽ ടിക്കറു കളക്ടരുടെ സമീപം ചെന്നു പറഞ്ഞു.

"സാർ, എന്റെ ടിക്കറു കൈമോശം വന്നുപോയി."

ടി-കളക്ടർ—"ഇരട്ടിചാർജ്ജു വസൂലാക്കും. ഇരിട്ടിച്ചാർജ്ജ് വേഗം തരിക. അല്ലെങ്കിൽ ഉടനടി, തന്നെ പ്രോസിക്യൂട്ടു ചെയ്യാനുള്ള നടപടികളും കൈക്കൊള്ളും."

പ-നായർ—എന്റെ കൈവശം ഒരു ചില്ലിക്കാശുപോലും ഇല്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കണം.

ടി-ക—"ആവിദ്യ ഇങ്ങോട്ടെടുക്കേണ്ടാ. ഇതുപോലെ എത്ര കൊച്ചുണ്ണികളെ കണ്ടതാണു്. ഇന്നുലക്ഷദീപമാണു. പലകപട വേഷധാരികളും വന്നു് ഇറങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്."

പങ്കജാക്ഷൻനായർ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി താൻ അപ്പോൾ ധരിച്ചിരുന്ന കോട്ടിന്റെ പോക്കറ്റിൽ കയ്യിട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ കുറെ കറൻസിനോട്ടുകളും കയ്യിൽ വന്നു തടയുകയും അവ പുറത്തേക്കു വലിച്ചെടുത്തപ്പോൾ എല്ലാം പത്തുരൂപ നോട്ടുകളായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ അവയിൽ നിന്നും ഒരു പത്തുരൂപാ നോട്ടു് ട്രെയിൻ ചാർജ്ജു വകയ്ക്കായി ടിക്കറു കളക്ടരെ ഏല്പിച്ചു.

ടി-കളക്ട—"നിങ്ങളും ആളും സാമാന്യനല്ലല്ലോ, ഛേ! ഇതേനിമിഷത്തിൽ തന്നെയാണല്ലോ നിങ്ങളുടെ കൈവശം ഒരു കാശുപോലും ഇല്ലെന്നു് പറഞ്ഞതു്? ഇപ്പോൾ എത്ര രൂപാ വേണമെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കൈവശം വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ചാത്തൻസേവ ഉണ്ടോ?

പ-നായർ— "വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഈ നോട്ടകഥം പോക്കറ്റിൽ കിടപ്പുള്ള വിവരം എനിക്ക് അശേഷം അറിവില്ലായിരുന്നു. എന്റെ ഭോഷ്കു പോക്കറ്റിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം"

ടി-കളക്ടർ—"ഭോഷ്കുയോ? ഭേഷ്കോ? ഏതായാലും കൊള്ളാം."

ടിക്കറ്റു കളക്ടർ ഇതുയും പറഞ്ഞു തീർന്നതും ഒരു ബലിഷ്ഠഹസ്തം പങ്കജാക്ഷൻ നായരുടെ വാമകരം പുറകിൽ നിന്നും ഗ്രസിച്ചതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നായർ പരിഭ്രമിച്ചു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു് സിറ്റി ഏ. എസ്സ്. പി.യെ ആണു്.

ഏ. എസ്സ്. പി—"നിങ്ങളെ ഞാൻ അറസ്റ്റു ചെയ്യുന്നു"

പ-നായർ—"എന്നേയോ? തെറ്റി പ്പോയി. പോലീസിനു പിടികിട്ടേണ്ട ആൾ വെള്ളഷർട്ടും കസവുനേര്യതും ധരിച്ചു് ഇപ്പോൾതന്നെ ഗേറ്റിനു വെളിയിലേക്കു കടന്നുപോയി."

ഏ. എസ്സ്. പി—"താൻ ഒരു കെങ്കേമനാണല്ലോ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ കേസ് വാദിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നോ? താൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ എത്തുമെന്നെങ്ങിനെ എനിക്ക് അറിവുകിട്ടിയതെന്നു് അതിശയിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

(താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ) ഫോൺ സന്ദേശത്തിൽ പറയുന്ന ആൾതന്നെ. സംശയമില്ല. ആകൃതിയിലും വേഷത്തിലും ഇഷ്ടൽ ഭേദമില്ല."

പ-നായർ—"(വളരെ പരവശനായി) എന്തിനായിട്ടാണു് എന്നെ അറസ്റ്റു ചെയ്യുന്നതെന്നു് അറിയിക്കാൻ ദയവുണ്ടാകണം"

ഏ. എസ്സ്. പി—(ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു്) "എന്തെടോ! തന്റെ തൊഴിൽ എന്താണെന്നു ഞാൻ പറയാതെ അറിയാൻ പാടില്ല, ഇല്ലേ? എന്നാൽ പറയാം. വ്യാജനോട്ടു നിർമ്മാണം, മനസ്സിലായോ? എത്രനാളായി തന്നെ പിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു! ദൈവാധീനം, ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ വലയിൽ വന്നുവീണല്ലോ."

ടി-കളക്ടർ—"ശരിയാണു്. ഇയ്യാളുടെ പോക്കറ്റു മുഴുവനും കള്ളനോട്ടു് അടുക്കിവച്ചിരിക്കുകയാണു്. കള്ളന്റെ കള്ളനേ! ടിക്കറ്റു ക്രൂടാതെയാണിവിടം വരെ വന്നതു്. ഇരട്ടിച്ചാർജ്ജു ചോദിച്ചപ്പോൾതരുന്നു ഒരു പത്തുരൂപയുടെ കള്ളനോട്ടു്. നോക്കണം.

ഏ എസ്സ്. പി—(കോപാവേശനായി) "എടോ! ഇതുയും ഒരുമ്പെട്ടായിട്ടും താൻ പച്ചപ്പരമാർത്ഥിയെപ്പോലെ ഭാവിക്കുന്നല്ലോ. നടക്കെടോ വേഗം, പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്കു്. ഹും"

FOUNTAIN PENS.

	R.	A.	P.		R.	A.	P.
Swan Pen (Regular)	8	8	0	Emerson 51 Type Gold Cap	5	0	0
Jewel Pen ,,	10	0	0	Mentmore Stud Filling	10	0	0
Parker Victory Pen ,,	18	0	0	Swan (Self-filling)	10	0	0

THE REDDIAR PRESS & BOOK-DEPOT, TRIVANDRUM.

ജയരാമൻ

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി, മൂവാറ്റുപുഴ.

I

നിഷ്പ്രഭം നിശ്ചേതനം മെത്തയിൽ കിടക്കുന്ന
പതിതൻ ജഡത്തിന്റെയന്തികമണഞ്ഞപ്പോൾ,
ഉൾക്കളം ദഹിപ്പിച്ച മേല്ക്കുമേലുയർന്നിട്ട-
മുൽക്കടനിശ്വാസത്താൽ വിയത്താനമൂഖം!
ഖിന്നപൂരത്താൽ തിങ്ങിനിറഞ്ഞുനയനങ്ങൾ;-
ഉച്ഛ്വസനിശ്വാസത്താലിടറീ ഗളനാളം.
രാമണീയകത്തിന്റെപൊൻതിടമ്പായ് ശോഭിച്ചോ-
രോമലാളുടെ പനീർപൂപൊലിക്കവിൾകളിൽ
ശോണിതം വറ്റിപ്പോയിശ്ശോഭയറ്റൊരുശവം-
താളിലും തളിരാണ കണ്ടതു ജയരാമൻ!
കൃത്രിമംചോരൻവന്നു കാന്തതൻ കമനീയ-
വക്ത്രത്തിൻ മധുരമാമാസവം-ജീവസ്പന്ദം
നിശേഷമൂറിക്കുടിച്ചെങ്ങോട്ടോ പോയീ; നിജ-
നിത്യനിർമ്മല തൽച്ചക്ഷുകം നിശ്ചൈതന്യമായ്-
കണ്ണിണചലിപ്പിച്ചുതൽജഡംനോക്കിക്കൊണ്ടു [ൻ!
ഖിന്നനായ് നിശ്ചേഷ്ടനായ്, നില്പൂയായ് ജയരാമ

II

മന്ദിരാങ്കണത്തിങ്കലൊന്നിച്ചു തുള്ളിച്ചാടി;
നന്ദനീയമാമോരോഗാനങ്ങളുൾക്കൊണ്ടാടി,
ഞാന്നവളെരുമിച്ചുകുടിയകാലത്തിന്റെ
മങ്ങിയചിത്രങ്ങളെയോർമ്മിച്ചുനരക്ഷണാൽ.
ഒരുനാളുഷസ്സിങ്കലന്തരീക്ഷമാം ഹൃത-
തരുവിൻഫലങ്ങളെ-ത്താരകാമണികളെ
ഉരുമോഹത്താൽ പൊറുക്കീടുവാൻവാർതിങ്കളും
തരുണീമണിപശ്ചിമാശയിൽ കനിയവേ,
മാമ്പഴം പൊറുക്കുവാൻ തൻതുള്ളിമവിൻചോട്ടിൽ
സംഭ്രമംചൂടുംമിന്നിപ്പോയതും തിരഞ്ഞതും,
അല്പനേരംചെന്നപ്പോളവിടെച്ചിരിച്ചുകൊ-
ണ്ടപ്രാകേന്ദം വന്നുചേർന്നതും മേളിച്ചതും,
അവളെപ്പിടിച്ചുണച്ചാനന്ദകല്ലോലത്തി-
ലവശം നീന്തിത്തുടിച്ചൊഴുകിസ്സമിച്ചതും,
മാമ്പഴം പൂകി സ്മിതം പൊഴിയുമവളുടെ
പൂമ്പനീർ ച്ചുണ്ടിൽചേർത്തുപിടിച്ചു ചുംബിച്ചതും,

ഒക്കെയും ചലച്ചിത്രലിപിയിൽ പതിയുന്ന
ചിത്രവീചികൾപോലെ നിരന്തരച്ചിത്തത്തിൽ

III

മറെറാരാളിനതന്നെനല്കുവാനറച്ചെന്ന
വൃത്തമാനം കേട്ടവൾ കണ്ണുനീർപൊഴിച്ചതും,
തുംഗമാമനുരാഗമുല്ലവല്ലിയിൽ പൂത്തൊ-
രിംഗിതമലർച്ചെണ്ടു തനിയ്ക്കായയച്ചതും,
ആത്മാവിൻമടിത്തട്ടിലുറ്റിട്ടും രഹസ്യങ്ങ-
ളന്യമാരോടുമല്പം തെളിച്ചുപറഞ്ഞതും,
അന്തത്തിൽവൈവാഹികമാലതൻശാഖയിലു-
ല്സന്നരാഗിയാളിടൻ ഭാഗധേയംവന്നതും,
ഭൂലോപാംഗത്തോടും മധുരസ്മിതത്തോടും
പൂകാംഗിയായവൾ തന്നോടു യോജിച്ചതും,
നിർമ്മലപ്രേമത്തിന്റെ മെത്തയിലൊരുമിച്ച
ശർമ്മപാരമ്യം പൂണ്ടു ശയിച്ച സുഖിച്ചതും,
സർവ്വവും വിചാരിച്ച ചിന്തയിൽ നിമഗ്നനായ
നിർവ്യാജം വ്യസനിച്ചുനിന്നിതു ജയരാമൻ!

IV

കൊല്ലമിങ്ങനെ രണ്ടുകഴിഞ്ഞു ചന്ദ്രാംശുകം-
ഞൊല്ലസച്ചീടും കന്യയായന്നവക്കുദിതയായ്.
അക്കുട്ടി ശിക്ഷാശൈശവശിഞ്ജിതം തുവിത്തുവി-
യശ്ശൈവേ,
അവ്യക്തതാക്ഷരമവളോരോന്നുകൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി
നവ്യമാമൊരാനന്ദമവിടെപ്പരത്തവേ,
മുകുരിയും നിസ്സാരമായ്ഗണിച്ച തമ്പോത്തും
ശുഭാദ്രുമ്പത്യത്തിന്റെ മേടയിൽ ചേർന്നാരവർ.
അതുകൊല്ലത്തിനുള്ളിലാനന്ദപാരാവാര-
പാരമാന്നവരേറെസ്സുഖിച്ച നിരവദ്യം.

V

പിന്നെയുണ്ടായി മാറ്റമൊട്ടേറെയാതങ്കത്തിൻ
ദുർന്നിവാരമാംഭീതം ഗ്രസിച്ച തനുഗിയെ
രാജമാനമായിട്ടുമാളുടെമോഹം കഷ്ടം!
രാജയക്ഷ്മാവിന്നുടെ കൃത്തരങ്ങായിത്തീർന്നു.

ഗായകൻ

മാവേലിക്കര കെ. അച്യുതൻപിള്ള.

കന്ദപുഷ്പപരിമളവാഹിയാം
മന്ദവായുവണഞ്ഞു തലോടവേ,
അക്കരുണ കലാകാരൻ ഹാ! തിരി-
ഞ്ഞുള്ളതാനന്ദസംഫുല്ലചിത്തനായ്.

മാനസമണിദർപ്പണം തന്നിലു-
ള്ളാനലോലനേപ്പൂജിച്ച തയ്യലാൾ
പുഞ്ചിരിപ്പുനിലാവിലക്കൊച്ചതേ-
ന്മാഞ്ഞുവട്ട മനോഹരമാക്കയായ്.

കാമലിൻ മധുരോക്തിയാം പീയൂഷ-
ധാരയിൽ പിന്ന മുങ്ങിയഗ്ഗായകൻ.
"നീലവാനത്തിൽ മെല്ലെത്തലകാട്ടും
മാവചന്ദ്രനേനോക്കി രസിയ്ക്കയോ?"
"അല്ല–നിൻമുഖപാർവ്വണചന്ദ്രനേ
പല്ലവാധരിനോക്കുകയല്ലി ഞാൻ."

"ആകട്ടെ, പറഞ്ഞെങ്ങുപോയിന്നനിൻ
നാകസൗഖ്യം പകരുന്ന പാട്ടുകൾ?
"മാമകമഞ്ജുസംഗീതം നീയാണീ
മാധുരിപറഞ്ഞെങ്ങോട്ടുപോകുവാൻ?
"വീണയില്ലേയക്കോമളപാണിയിൽ
പ്രാണനായകൻ പാടുകയില്ലെന്നോ?"
"പാടിപ്പാടിയെൻ ലോലഹൃദന്തരം
പാവനഗാത്രി! പൊട്ടിത്തകരായ്."
"ഹാ! നിറഞ്ഞിതക്കണ്ണുകളെൻവാക്കു
ജീവിതേശനേ വേദനിപ്പിച്ചുവോ?"
"സോദരീ! ക്ഷയരോഗവിവശനാ-
മീദരിദ്രനേ ദേവി മറക്കണേ."

പിന്നെയൊന്നുമരിയാടിയില്ലയ-
പ്പൊന്നുരുപ്രേമതരംഗങ്ങളന്യോന്യം.
വെൺപളുങ്കൊളിക്കണ്ണുനീർത്തുമാ-
നീണ്ടുനീലിച്ച നീരജനേത്രങ്ങൾ
കോമളാംഗി നനത്ത തൻ മുണ്ടിനാൽ
കോമളമിയർ പൂശിമെല്ലെത്തുടച്ചുടൻ.
ചന്ദ്രികച്ചുറ്റിൽ പൊന്തകിടിട്ട മാ-
മഞ്ചില്ലകൾ കാറിലല്പമുലയവേ,
പൊങ്ങി രാക്കിളിയൊന്നു സുമധുര-
സംഗീതം നിർത്തി വിണ്ണിൽ മറയുവാൻ.
കാമമോഹപടലത്തിൽ മുങ്ങിയ-
ക്കോമളശശിലേഖയും മാഞ്ഞുപോയ്.
യാത്രയേതുപ്പിരിയുമമ്മോഹന-
ഗാത്രിയേനോക്കി വീർപ്പിട്ടു ഗായകൻ

.....

അൻപിനോടു പൂർവ്വാശതൻ വല്ലിയിൽ
പൊൻപുലരിപ്പൂപൂവിരിഞ്ഞപ്പോൾ
ഹാ! മധുരസ്മരണകൾ തിങ്ങുമാ-
പ്പൂമണമേറെ കോമളയിർക്കൊള്ളുവാൻ
പാടലാധരി മഞ്ചുവടെത്തവേ
പാട്ടുകാരനെക്കണ്ടു നടുങ്ങിപ്പോയ്.
വീണതംബുരുവോടുകഴലിവ
ചേണെഴും നെഞ്ചിലാഞ്ഞിടുകീട്ടുമാ
മാവുചാരി മരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നൊരു
മായികപ്രേമസംഗീതമണ്ഡപം.
ഹന്ത! നിന്നുപോയാനാഭമോത്തിയോ-
ടന്ത്യശാനവുംചോത്തിക്കഴിഞ്ഞവൻ.

തന്മന്ത്രിയാകും കാമസമവർത്തൻ മാറത്തുചേ-
ന്നന്നഭം ജയഭേരി കൊട്ടിയാക്രമിയ്ക്കുവേ,
ശോണിതമാംസാഭികളൊക്കെയും കടിച്ചുങ്ങു
മേനിയെവെറുമസ്ഥികൂടമായെറിയവേ,
മാറിടത്തിങ്കൽ ചേർന്നസൌവർണ്ണകംഞ്ഞെളിൽ
ചേരുന്നലാവണ്യത്തെ നിശ്ലേഷം ഹരിയ്ക്കുവേ,
ക്ലാന്തദേഹയായ് ശയ്യാമാത്രാലംബിനിയായി
കാന്തകാലത്തിന്നടിയൊഴുക്കിലടിഞ്ഞുപോയ്.

VI

എന്തിനോട്ടേറെപ്പറഞ്ഞിടുന്നു തദീയമാ-
മന്തരാത്മാവാകാശദേശത്തിൽ പറന്നുപോയ്.
ഇത്രനാളും സമ്പൂർണ്ണശോഭയായ്ലസിച്ചുള്ളോ-
രുജ്ജ്വലകായം വെറും ജഡമായ്ത്തീർന്നുപോയ്.
അക്കണ്ണിൽതിളങ്ങിയ തേജസ്സു നിശ്ശൂന്യമാ-
യൊക്കെയുമൊരുവെറും സപ്തമാത്രമായ്വന്നു.
കണ്ണിണ ചലിപ്പിയ്ക്കുവതെപ്പോഴുംകൊണ്ടു
ഖിന്നനായ് വിസ്മൃഷ്ടനായ്നിന്നിതു ജയരാമൻ.

പൊടിയുടെ ധാടി

ശ്രീ. പി. എൻ. മൂസ്സതു് ബി. എ., എൽ. ടി.

എത്രയോ നിസ്സാരമായ ഒരു വസ്തുവാണു പൊടി എന്നാണു പലരുടെയും ധാരണ. "മനുഷ്യലോകത്തിൽ ചാവിട്ടടിപ്പൊടി—യവമാനിക്കുമീ പ്രകൃഷ്ടഭാവത്തെ" എന്നും മറ്റും പാടിയിട്ടുള്ള ചില കവികളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവർ വിചാരിക്കുംപോലെ അത്ര അശക്തമോ അന്തസ്സാരവിഹീനമോ ആണോ നമ്മുടെ പൊടി? പൊടിയുടെ ഉള്ളുകള്ളറിഞ്ഞ വൈജ്ഞാനികന്മാരുടെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിൽ പൊടിയുടെ യോഗ്യത തെളിഞ്ഞു കാണാം "പൊടിതന്നെ നീ— പൊടിയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യും." എന്ന മഹാമനസ്കനായ മതപ്രചാരകൻ പറഞ്ഞതിനു മീതെ പൊടിയുടെ യോഗ്യതയ്ക്കു് മറ്റൊരു തെളിവു വേണമോ? 'കേവലം പുഴുമുതൽ' കേമനാം മനുഷ്യൻവരെയുള്ള സർവ്വത്തിന്റെയും ഉൽപത്തിവിലയസ്ഥാനങ്ങളും പൊടിയാണെങ്കിൽ അതിൽപരം പൊടിയ്ക്കു് മറ്റെന്തു മേന്മയാണു് കൈവരേണ്ടതു്? സംഘടിതമായ പൊടിയുടെ പരാക്രമം സാമ്രാജ്യങ്ങളെത്തന്നെ തകർത്തുകളയും. "സുരേന്ദ്രദൃഷ്ടി പൊടിയും പൊടിയും" എന്നു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു് നരേന്ദ്രദൃഷ്ടിയെ പൊടി ബഹുമാനിയ്ക്കുമോ? പൊടിയുടെ ഗതി അപ്രതിരോധ്യമാണു്. തന്നെക്കല്ലിച്ചുകുട്ടിപ്പുറം തള്ളുവാൻ വേണ്ടി അടച്ചുമൂടിയ സ്ഥലങ്ങളിൽക്കൂടി അണിമൈശ്വര്യത്താൽ അദിവ്യൻ കടന്നുകൂടുന്നു. കാറിൽ കയറിസവാരിചെയ്യുന്ന ഈ വിരുതനാണു് സേർ ഫ്രാൻസിസ്സു് ഡ്രേക്കിനുമമ്പു് ഭൂപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തതു്. എന്നാൽ ആ ഒരു ഖ്യാതി പൊടിക്കുണ്ടാകാത്ത മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ അസൂയ എത്ര വമ്പിച്ചതാണു്! എങ്കിലും മൃഗലോകത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയവനായ കൊലയാനത്തലവനുക്കൂടി നിത്യവും പാംസുസ്നാനം ഉണ്ടായാലെ തൃപ്തിയാവൂ. പൊടിയിൽ വിലോഡനംചെയ്യുന്നതിനുള്ള അനുഭവിയ്ക്കുന്ന ബിഡാലശ്വനകഥയാദി ജന്തുക്കളും ധാരാളമുണ്ടു്. മേലാസകലം പൊടിപുരണ്ട കുട്ടികളെ എടുത്തു ലാളിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം സുകൃതികൾക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ എന്നു്

"അങ്കാശ്രയപ്രണയിനസ്തനയാൻ
വഹന്തോ
ധന്യാസ്തദംഗരജസാ മലിനീഭവന്തി"

എന്നുകവിവാക്യത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. കാമിനിയുടെ മുഖത്തിനു കാമനീയകം ചേർക്കുന്നതു പൊടിയല്ലാതെന്താണു്? മൂക്കിൽ പൊടികയറുന്നവരും കണ്ണിൽ പൊടിയിടുന്നവരും പൊടിയുടെ മാഹാത്മ്യം നല്ലവണ്ണംഗ്രഹിച്ചവരാണു്. "പൊടിയിട്ടു വിളക്കിയ ആഭരണംപോലെ" എന്ന ചൊല്ലു് എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കും. ആഭരണത്തിനു കൂടി ശോഭ ചേർക്കുന്ന പൊടിയെ ആരാണു് ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കുക? മനുഷ്യരിൽ പലജാതിയുള്ളതുപോലെ പൊടിയിലും പലവകയുണ്ടെന്നുഗ്രഹിയ്ക്കുണം. എല്ലാം മൺമയമാണെ

ങ്കിലും ഗുണവീര്യാദികൾക്കു വളരെവ്യത്യാസമുണ്ട്. പഞ്ചഭ്രതമയന്മാരായ മനുഷ്യർക്കു തമ്മിൽ ഏതെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ നാം കാണുന്നു? വാനിനെ 'സന്ധ്യാരാഗ സിന്ദൂരമണിയിക്കുന്നതു വായുവിൽ കടന്നുകൂടുന്ന നമ്മുടെ പൊടിയാണു്. ഇതു പൊടിയുടെ ഒരു 'പൊടിക്കയ്യാ'ണെന്നു കരുതിയാൽ മതി. ഇതുപോലെ പൊടിയുടെ ചെപ്പടിവിദ്യ പലതുമുണ്ടു്. ഭക്തന്മാർ ഭഗവൽ പാദപംസുക്കളെ തലയിൽക്കേറിവെപ്പാനാഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതു വെറുതെയല്ല പൊടി സ്വാർത്ഥസാധകമാണെന്നവക്കറിയാം. ഏറ്റവും നന്നായ ഒരു സദ്യയെ നാം ശ്ലാഘിയ്ക്കുന്നതു് "സദ്യ പൊടിപാറി" എന്നിങ്ങനെ പൊടിയുടെ നാമധേയത്തോടു ചേർത്തിട്ടല്ലേ? പൊടി പാറുന്നതിന്റെ യോഗ്യതയെത്രയുണ്ടെന്നതിൽ നിന്നുതന്നെയാച്ചക്രുടേ? പൊടിയാക്കിനുറുക്കിയാൽ തോരനു സ്വാദുകൂടും. പൊടിച്ചാൽ കിഴവന്മാക്കുകൂടി ഏതും അനുസ്വാദ്യംതന്നെ. പൊടിയില്ലാത്ത 'ഇഡ്ഡലി' എന്തിനുകൊള്ളാം? പൊടിയിൽനിന്നല്ലേ സംസ്കൃത വൈയാകരണന്മാർക്കുടി പിഷ്ടപേഷണന്യായം കണ്ടുപിടിച്ചതു്? തീരെനശിപ്പിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടിടത്തിൽ 'തവിട്പൊടിയാക്കി' എന്നു പറഞ്ഞാലേ സാഹിത്യകാരനു തൃപ്തിയാകൂ. ഇങ്ങനെ അടുക്കളയിലെ അമ്മമുതൽ ഹൈക്കോട്ടു ജഡ്ജിയുടെ മൂക്കുവരെ സർവ്വത്ര അപ്രതിഹിതപ്രസരനായി അനന്തമഹിമാവോടു വിലസുന്ന പൊടി ഭാഗ്യവാൻ തന്നെ. ഈപൊടിയെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കാണുന്നതെങ്ങിനെയെന്നാണു് വിവരിക്കാൻ പോകുന്നതു്.

കാറ്റിൽ കയറി സവാരി ചെയ്യുന്ന അസംഖ്യം അണുക്കളടങ്ങിയതാണു് പൊടി. ഈഅണുക്കളിൽ വലിയവ വേഗം സവാരിമതിയാക്കി ഇറങ്ങി ഭ്രമിയിൽ വിശ്രമിയ്ക്കും. എന്നാൽ ചെറിയവ പാറിപ്പറന്നു ചിലപ്പോൾ ഭ്രമിയുടെ ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യേക്കും. വായുവിൽ ഉള്ള പൊടിയുടെ സംഖ്യ എത്ര വമ്പിച്ചതാണെന്നു് അറിയണമെങ്കിൽ ഇരുണ്ട ഒരു മുറിയിൽ വല്ല പഴുതുകളിൽക്കൂടിയും വരുന്ന ഒരു സൂര്യരശ്മിയുടെ മാർഗ്ഗം പരിശോധിച്ചാൽ മതി. അതിൽ തിളങ്ങിനൃത്തം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബിന്ദുക്കളെല്ലാം പൊടിക്കഷണങ്ങളാണു്. എന്നാൽ നാംകാണുന്ന ഈ പൊടിക്കഷണങ്ങൾ വലിയവയാണു്. നമുക്കു ദൃശ്യമായ അസംഖ്യം പൊടിയുടെ ശകലങ്ങളും അതിലുണ്ടു്. നാംപുറത്തു സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും അകത്തിരിക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം പൊടി നമ്മിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അടച്ചുപൂട്ടിയ മുറികളിലെ തുടച്ചുവൃത്തിയാക്കിയ മേശ, കസേല മുതലായവയിൽക്കൂടി അല്പം കഴിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോഴേക്കും പൊടിപാറിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. നമ്മുടെ ഭക്ഷണത്തിലും ഉടുപ്പിലും ദേഹത്തിലും എല്ലാം അനുനിമിഷം പൊടി വന്നു പറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. പട്ടണങ്ങളിലെ അന്തരീക്ഷത്തിലെ പൊടിക്കു കണക്കില്ല. അങ്ങാടിയിൽ നിന്നു വാങ്ങുന്ന മിക്കപദാർത്ഥങ്ങളും പൊടിയുടെ അനുസ്സങ്കേതങ്ങളാണു്. സഞ്ചാരികരം, വണ്ടികരം, യന്ത്രവാഹനങ്ങരം മുതലായവ പലപ്പോഴും പൊടിയെ മേല്പോട്ടുയർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനു പുറമെ യന്ത്രശാലകളിലെ ധൂമങ്ങരം, ജീർണ്ണവസ്തുക്കരം മുതലായി പലതിൽ നിന്നും പൊടികരം വായുവിൽ ഇടകലരുന്നു. വസ്തുക്കളെ മലിനമാക്കുകയും, കണ്ണിലും മൂക്കിലും വന്നടിഞ്ഞു അസുഖം ഉണ്ടാക്കുകയും മാത്രമാണു് പൊടികരം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ നാം ക്ലാഹമായിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ പൊടികൊണ്ടു് ഇതിനെക്കാൾ എത്രയോ ഗൗരവതരമായ ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നുണ്ടു്. പൊടിയിൽ നിന്നു വേർപെട്ടജീവിയ്ക്കാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ലായ്കയാൽ അതിൽ നിന്നുപദ്രവമേല്ക്കാതിരിക്കാനുള്ള വഴി നാം ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പൊടിയിൽ പലജീവദ്വസ്തുക്കളുമുണ്ടു്. ഒരു അപ്പക്ഷണമെടുത്തു് അതിനെ പൊടിവീഴത്തക്കവിധം കുറെദിവസം വെച്ചാൽ അതിന്മേൽ വെള്ളത്തു നാരുപോലെയുള്ള ഒരു പദാർത്ഥം തടിച്ചുകുടിവരുന്നതുകാണാം. ഇതിനെ നാം "പൂപ്പൽ" എന്നു പറയാറുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിനെ മോൾഡ് (Mold) എന്നു പറയുന്നു. ഇതു ഒരു മാതിരി സസ്യപദാർത്ഥമാണെന്നാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞപക്ഷം. ഇതുപോലെതന്നെ കുറെദിവസം പൊടിവീഴത്തക്കവിധം തുറന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള പഞ്ചസാരവെള്ളത്തിന്റെ മീതെയും ഒരു മാതിരി പതകാണാം. ഇതും ഒരു തരം ചെറുസസ്യപദാർത്ഥമാണു്. ഇതിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ 'യീസ്റ്റ്' (yeast) എന്നാണു് സംജ്ഞ. തുറന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള പഞ്ചസാരവെള്ളത്തിൽ പൊടിയിൽക്കൂടി ഈ സസ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ പതിയ്ക്കുന്നു. അപ്പോൾ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ആ വെള്ളം നരയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അതിൽനിന്നു് ഒരു തരം ബാഷ്പം ഉത്ഭവിയ്ക്കും. ഇതു് കാർബൺഡയേ-ഓക്സൈഡ് ആണു്. യീസ്റ്റ് എന്ന സസ്യപദാർത്ഥങ്ങൾക്കുപഞ്ചസാര ആഹാരമാണു്. ഈ ആഹാരം അവ ഭക്ഷിക്കുമ്പോൾ കാർബൺഡയോക്സൈഡും ആൽക്കഹോൾ എന്നു പറയുന്നമദ്യസാരവും ഉണ്ടാവുന്നു. പാത്രത്തിലെ ജലത്തിന്റെ മുകളിലും, സാധാരണയായി അടിയിലും, കുറെ പത ഉറന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. 'യീസ്റ്റു്' എന്നു പറയുന്ന ഈ സസ്യകണങ്ങൾ വായുവിലുണ്ടു്. സൂക്ഷ്മദർശിനിയിൽക്കൂടെ മാത്രമേ ഇവയെ കാണുകയുള്ളൂ. പഞ്ചസാരയുടെഅംശം കുറവായ പദാർത്ഥങ്ങളിൽ വീണാൽ ഇവ വളരുകയില്ല.

എന്നാൽ വായുവിൽ ഇവ മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. ബാക്ടീരിയ എന്നു പറയുന്ന ചില ജീവദ്വസ്തുക്കളും വായുവിലുണ്ടു്. ഇവയിൽ ഓരോന്നും എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ആപതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനുകൂലമായ വസ്തുക്കളിൽ വീണാൽ മാത്രമേ ഇവ വളരുകയുള്ളൂ. എല്ലാ സചേതനങ്ങളിലുംവെച്ചു് ഏറ്റവും ചെറിയതു ബാക്ടീരിയയാണു്. ഒരു ബാക്ടീരിയയുടെ വ്യാസം ഒരു ഇഞ്ചിന്റെ അഞ്ചുലക്ഷത്തിൽ ഒരംശമാണു്. ഏറ്റവും ശക്തിയുള്ള സൂക്ഷ്മദർശിനിയിൽക്കൂടി മാത്രമേ ബാക്ടീരിയയെ കാണ്മാൻ കഴിയൂ. പൂണ്ണവളച്ചുയെത്തിയ ഓരോ ബാക്ടീരിയയും പൊട്ടി ഈരണ്ടായിത്തീരുന്നു. അവയിൽ ഓരോന്നും വളർന്നു പിന്നെയും പൊട്ടിപ്പെരുകുന്നു. ഇരുപതുമിനുട്ടിൽ ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ബാക്ടീരിയ രണ്ടായിപ്പൊട്ടിയേക്കാം. സസ്യപദാർത്ഥങ്ങളും മൃഗപദാർത്ഥങ്ങളുമാണു് ഇവ ആഹരിക്കുന്നതു്. അത്യന്തം വേഗത്തിൽ ഇവ പൊട്ടിപ്പെരുകുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവയുടെ സംഖ്യ ഗണനാതീതവുമാകുന്നു.

മോൾഡു്, യീസ്റ്റു്, ബാക്ടീരിയഎന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം പ്രയോജനകരമാണു്. ബാക്ടീരിയാവിജ്ഞാനം എന്നതു ഒരു പ്രത്യേകശാസ്ത്രശാഖയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. രോഗചികിത്സാക്രമങ്ങളിൽ ബാക്ടീരിയയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം വളരെ പ്രധാനമാണു്. എന്നാൽ മോൾഡു്, യീസ്റ്റു് എന്നിവയും രോഗങ്ങളു-

മായി വലിയ ബന്ധമില്ല. എങ്കിലും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിലും മറ്റും അവ വരുത്തിത്തീർക്കുന്ന മാറ്റം നിമിത്തം നിത്യജീവിതത്തിലും വ്യവസായങ്ങളിലും അവ വളരെ പ്രാധാന്യം വഹിയ്ക്കുന്നു. മൃഗങ്ങളിലും സസ്യങ്ങളിലും ജീർണ്ണത യുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഈ മൂന്നും ഒരുപോലെ കാരണഭൂതങ്ങളാണു്. ജീർണ്ണിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായം ഇവയുടെ വളച്ചയെ നശിപ്പിക്കലാണു്. ചൂടുപിടിപ്പിച്ചാൽ ഇവ നശിക്കും. ചില രസതന്ത്ര പദാർത്ഥങ്ങളുപയോഗിച്ചും ഇവയെ നിരോധിക്കാം. പക്ഷേ ഇത്തരം പദാർത്ഥങ്ങളിൽപലതും ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരങ്ങളാണു്. ഉപ്പു്, പഞ്ചസാര, മധു, ശുക്തികം (Vinegar) എന്നിവ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ ജീർണ്ണിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. ഫലങ്ങളും മറ്റും ടിന്നിലാക്കുമ്പോൾ ഇവ ഉപയോഗിക്കുന്നു. പഴങ്ങളുടെ തൊലിയിൽ എപ്പോഴും "യീസ്റ്റ്", മോൾഡു് എന്നിവയുണ്ടാവും. ടിന്നിലാക്കുന്നതിനു മുമ്പു് പഴങ്ങളെ വേവിച്ചു് വായുകടക്കാത്തവിധം ഭദ്രമായി അടയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവ വളരെക്കാലം കേടുവരാതെ നിലനില്ക്കും.

ചൂടുപിടിപ്പിച്ചോ രാസപ്രയോഗംകൊണ്ടോ ബാക്ടീരിയയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷിൽ "സ്റ്റെറിലൈസേഷൻ" (അണുപഹനനം) എന്നു പറയുന്നു. പദാർത്ഥങ്ങൾ ജീർണ്ണിക്കുന്നതു തടയുവാൻ ഉള്ള മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണക്കുകയും ശീതീകരിക്കയുമാണു്. പലമാതിരി പഴങ്ങളും നല്ലവണ്ണം ഉണക്കുകയൊ വരട്ടുകയൊ ചെയ്താൽ ദീർകാലം നിലനില്ക്കും. പക്ഷേ അവയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതു നനവുതട്ടാത്ത സ്ഥലത്തായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളു. ഇങ്ങനെ "മോൾഡു്" "യീസ്റ്റു്" എന്നിവയിൽനിന്നു രക്ഷനേടാം.

നാം കഴിക്കുന്ന മിക്ക ഭക്ഷണങ്ങളിലും അസംഖ്യം ബാക്ടീരിയ ഉണ്ടായിരിക്കും; എങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു ഭയപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ഇവയിൽ മിക്കവയും നിരുപദ്രവങ്ങളാണു്. എന്നല്ല ചിലതു ശരീരത്തിനു് ഉപകാരികളുമാകുന്നു. പക്ഷേ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ അവ സീമാതീതമായിപെരുകുമ്പോൾ ആ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ചില മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകയും അവ ആഹാരയോഗ്യങ്ങളല്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

പാൽ പുളിക്കുന്നതും കട്ട പിടിയ്ക്കുന്നതും ഇങ്ങനെയാണു്. ചില പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ബാക്ടീരിയായുടെ വർദ്ധന നിമിത്തം വിഷബീജങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. ഇത്തരം വിഷബീജങ്ങൾക്കു ടോക്സിൻസു് എന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ വിഷമിശ്രങ്ങളാവുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ വളരെ ഗുർല്ലഭമായേ ഉണ്ടാവുന്നുള്ളു. ചില ബാക്ടീരിയ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ജീവിച്ചു് വർദ്ധിക്കുവാൻ പറ്റിയവയാണു്. ഇവ വളരെ അപായകരങ്ങളത്രെ. ഇവനിമിത്തം മനുഷ്യലോകത്തിൽ മാത്രമല്ല, മൃഗലോകത്തിലും സസ്യലോകത്തിലും ഗൌരവതരങ്ങളായ പലരോഗങ്ങളുമുണ്ടാവുന്നുണ്ടു്. പലപ്പോഴും ഇവ ഒരാളിൽനിന്നു് മറ്റൊരാളിലേയ്ക്കു സംക്രമിയ്ക്കുന്നു. ചിലതു സ്പർശത്തിൽക്കൂടിയും മറ്റു ചിലതു വായു, വെള്ളം എന്നിവ മാർഗ്ഗമായും പകരുന്നു. ന്യൂമോണിയ, ടൈഫോയ്ഡു, ഇൻഫ്ലുവെൻസാ മുതലായ ജ്വരവിശേഷങ്ങളും ക്ഷയം, കുഷ്ഠം, വിഷൂചിക, പ്ലേഗു് മുതലായ വ്യാധികളും ഇങ്ങനെ സംക്രമിക്കുന്നു. സാധാരണ ജലദോഷം കൂടി സാംക്രമികമാണെ

ന്നാണു് തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു ജലദോഷമുള്ളവർ കരയുകയും തുമ്മുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതുമറ്റുള്ളവരേയും ബാധിക്കാനെളുപ്പമുണ്ടു്. നാനാജനങ്ങൾ സമ്മേളിയ്ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ സാംക്രമികാമയങ്ങളുള്ളവർ ചെല്ലാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. പക്ഷേ ബാക്ടീരിയകൾ മനുഷ്യന്നു് ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഉപകാരകാരികളുമാണു്. വെണ്ണ, തയിർ എന്നിവ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതിനും മദ്യങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ വീര്യത്തിനും കാരണഭൂതന്മാർ ഈ അണുസഞ്ചയികളാണു്. എന്നാൽ ഇവയിൽ ചിലതിന്റെ പ്രവൃത്തിഫലം മറ്റു ചില സവർഗ്ഗ്യന്മാരുടെ കരകൌശഫലത്തോളം രസകരമല്ലത്രെ. അതുകൊണ്ടു് ബാക്ടീരിയാസരസന്മാരിൽ അഭിലഷണീയന്മാരെ വേർതിരിച്ചു വളർത്താനുള്ള ഉദ്യമവും ഇപ്പോഴുണ്ടു്. അടുത്ത ഭാവിയിൽ ആട്ടിൻ ക്കുട്ടത്തെപ്പോലെ ബാക്ടീരിയാവർഗ്ഗത്തെ പരിപാലിച്ചു ആദായം ഉണ്ടാക്കുന്ന തൊഴിൽക്കാർ ധാരാളം ഉണ്ടായേക്കാം. കൃഷിയ്ക്കു പ്രയോജനപ്രദമായ ചില ബാക്ടീരിയകൾ ഉണ്ടു്. ഇവ ചെടികളുടെ വേരിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു വളരുന്നു. ഇവയുടെ പ്രവർത്തനം നിമിത്തം വായുവിലെ നൈട്രജൻ മണ്ണിൽ ഇടകലരുകയും ചെടി നന്നായി വളരുകയും ചെയ്യും. പയറു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സസ്യമാകുന്നു. കൃഷിയെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഇത്തരം ബാക്ടീരിയകളെ വളർത്തി ചില രാജ്യങ്ങളിൽ മണ്ണിനു ഫലപുഷ്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതിനു് കൃഷിക്കാർക്കു കൊടുക്കാറുണ്ടു്.

ഇതുയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു പൊടി നമുക്കു തിരുമ്മൽക്കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ഗുണകരങ്ങളായ പലതും ഉണ്ടെന്നു ഗ്രഹിച്ചുവല്ലൊ. പൊടിയുടെ ഉപഹാരങ്ങളിൽ തന്നെ ദോഷകരങ്ങളായ ചിലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ "ഗുണദോഷൌ ബുധോ ഗൃഹ്ണ—ന്നിന്ദുക്ഷീരളാവിവേശ്വര :—ശിരസാ ശ്ലാഘതേ പൂർവ്വം—പരംകണ്ഠേ പ്രയച്ഛതി". എന്നു ന്യായമനുസരിച്ചു നാം ആചരിക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. രോഗവാഹനന്മാരായ ബാക്ടീരികളിൽ അപകടക്കാരുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ തടുക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടു്. കള്ളൻ കടക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വീട്ടു ബലപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ രോഗബീജങ്ങളായ ബാക്ടീരിയകൾ ബാധിക്കാതിരിക്കാൻ ശരീരത്തെ ആരോഗ്യകരമായ ഭക്ഷണം വ്യായാമം മുതലായവയാൽ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതാവശ്യമാണു്. രണ്ടാമതു്, നാം ഭക്ഷണത്തിനായുംമറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ പൊടി വീഴാതെ അടച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതു പ്രധാനമായ ഒരു രക്ഷോപായമാണു്. ഇതിന്റെ ഗൌരവം താഴേ കൊടുത്തിട്ടുള്ള കണക്കുകൊണ്ടു ബോധ്യമാകും.

വൃത്തികെട്ട ഷാപ്പുകളിൽനിന്നു വാങ്ങുന്ന ഓരോ അപ്പത്തിലും കാണപ്പെട്ട ബാക്ടീരിയ.....64,970.

അടച്ചു സൂക്ഷിക്കാത്ത അപ്പങ്ങളിൽ 39 ശതമാനത്തിലും കാണപ്പെട്ടവ.....14,000

...അടച്ചു സൂക്ഷിച്ച അപ്പങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടവ.....371

പാംസുക്കളായ "ബേബിപ്പൈയിനിൽ" ക്രൂടി പറന്നു നേരേ നമ്മുടെ ശ്വാസകോശമാകുന്ന 'ഏയറോഡ്രോമി'ൽ വന്നിറങ്ങുന്ന ഈ ബാക്ടീരിയാധ്വരകർമ്മം ദേഹക്കോട്ടയെ തകർക്കുന്നതിനു ക്ഷയം മുതലായ ഡൈനാമൈറ്റുകർമ്മം വെച്ചു തുടങ്ങുന്നു. പൊതു സ്ഥലങ്ങളിൽ പലേടങ്ങ

കവി

ശങ്കർജി, മറാഠം. ✓

കവിയാരെന്നോ? മർത്ത്യനാണവൻ; പക്ഷേ, യുള്ളി
കവിയും ചിന്താശക്തിയുക്തനാണുലകത്തിൽ!
പാവനപ്രേ ചിന്തിപ്പാമരന്മാരെപ്പോലും
ഭാവനാവിമാനത്തിലേറ്റുവാനവൻപോരും!!
സത്യസൌന്ദര്യം കാട്ടി മർത്ത്യരെത്താലോലിപ്പാൻ
ശക്തനായിഹത്തിലുമാരുമില്ലവനെപ്പോൽ!!!
അത്രമേലനശ്വരമായിട്ടും ഗാനാമൃതം
നിത്യവുമൊഴുകീടും തൂലികത്തുമ്പിൽക്കൂടി-
നിഷ്ഠുരസമുദ്രമായനീതിയെത്തുരത്തുവാൻ
നിർഭയം ചലിക്കുന്ന തൂലികത്തുമ്പിൽക്കൂടി-
കാണുവാൻ കഴിയുമക്കവിതൻ ഹൃദയത്തെ,
കാപട്യം കലരാത്തകുലതൻ ഭണ്ഡാരത്തെ!
കവിയെക്കുലയുടെകൈകാര്യകർത്താവിനെ-
വിവിധവികാരത്തിൻമൂർത്തിയെ-കണ്ടോരുണ്ടോ?

ളിൽ തുപ്പുക, മലമൂത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യുക എന്നീ പ്രവൃത്തികളും ബാക്ടീരിയയെ വായുവിൻ കടത്തിവിടുന്നു. നമ്മുടെ കൈകളിൽ ബാക്ടീരിയയുടെ കോളണികളും തന്നെ ഉണ്ടായെന്നു വരാം. അതു കൊണ്ടു ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളും മറ്റും സ്പർശിക്കുന്നതിൻ മുമ്പു കൈ ശുചിയാക്കേണ്ടതാണു്. ഭക്ഷണത്തിനും പാനത്തിനും ഉപയോഗിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളും വൃത്തിയാക്കുകയും ഭോജ്യവസ്തുക്കളെല്ലാം വൃത്തിയായടച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും ബാക്ടീരിയാനിവാരണോപായമാണു്. "പ്രക്ഷാളനാദ്ധി പങ്കസ്യ ദൂരാദസ്പർശനം വരം" എന്ന ന്യായമനുസരിച്ചു രോഗനിവാരണം രോഗചികിത്സയെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കയും വേണം.

ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കു്

വെള്ളനാട്ടു്, ✓
ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ ബി. എ.

പാവമീകൃഷീവലൻ
നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലുന്നോ
കാവ്യങ്ങളേ ശ്ലോകിപ്പു?
ശരിയാ, കവേ! പക്ഷേ
നട്ടെല്ലു ദാരിദ്ര്യത്തിൻ
ചുഴലിക്കുത്താട്ടത്തിൽ
പൊട്ടിപ്പൊട്ടിപ്പോയി;
ഗ്രാമങ്ങൾ തേങ്ങുന്നേറെ.
പശിയും പിരിയാത്ത
പഞ്ഞവുമൊട്ടങ്ങാത്ത
രോഗവുമിതാണെന്റെ
നാട്ടിന്റെ സമ്പത്തിന്നു്.
ഏഴുന്നള്ളുകായി-
ട്ടെന്നിട്ടും കലാകാരൻ
ഗ്രാമത്തിൻ സൌന്ദര്യങ്ങൾ;
എന്തൊരു വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ!
നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നു
പോരിനിങ്ങോട്ടു ചിത്ര-
കാരനും സചിവും കാണും
കയിയും കഥാകൃത്തും,
നാട്ടിനെ പ്പൊന്നാക്കാനു-
ന്നായിരം യാഗാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ
നെറിവിട്ടെന്നും സത്യം-
ചെയ്യുന്ന "ത്യാഗീന്ദ്രനും,"
മനുവന്നീടിൻ, കാണിൻ;
നീതിക്കു നിരക്കാത്ത
സങ്കല്പലോകത്തുനി-
ന്നിങ്ങോട്ടു പോരിൻ കാണിൻ.
നിങ്ങൾക്കു നാട്ടിൻ കാഴ്ച്ച
താർകാലോകം പോലെ-
യജ്ഞാതമിഷ്ടങ്ങളൊ-
രൊക്കെയും രഹസ്യങ്ങൾ!!

പകർപ്പവകാശം കാവ്യകൃത്തിനു്.

കറവും പഴിയും

കല്ലിങ്ങൽ മോസി.

ഞാൻ എന്റെ കഥ എഴുതുകയാണു്. ഹൃദയത്തിന്റെ ഏടുകളിൽനിന്നും പകർത്തിയെടുത്ത എന്റെ ആത്മകഥ.

എനിക്കു പറയത്തക്ക സൗന്ദര്യമില്ല; വിലപിടിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമില്ല;. പണക്കൊഴുപ്പിന്റെ ധാർഷ്ട്യവുമില്ല. നാഗരികകന്യകകളുടെ മിരട്ടും പിരട്ടും ഞാൻ പരിശീലിച്ചിട്ടില്ല. ഞാനൊരു വെറും ഗ്രാമീണ യുവതിയാണു്.

ഞാൻ കുറെയൊക്കെ പഠിച്ചു, എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനുമെല്ലാം. ഏതു് ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാലും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവു് എനിക്കുണ്ടു്. അതു എന്റെ ശ്രമം കൊണ്ടു മാത്രമാണു്. തികച്ചും ഞാനതിൽ അഭിമാനിച്ചിരുന്നു.

യുവത്വത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകളും അഭിലാഷങ്ങളും എന്നിലും തളിരിട്ടിരുന്നു. ദാമ്പത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒട്ടേറെ മോഹനസൗധങ്ങളും ഞാനും അയവിറക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ഞാൻ ഇന്നു് ആരാണു്?

നാട്ടുകാരുടെ വെറുപ്പിനും അറപ്പിനും പാത്രമായ ജീവനുള്ള ഒരു ജീർണ്ണവസ്തു; സദാചാരം മൂക്കുപൊത്തുന്ന ഒരു ക്രിമിച്ച വ്രണം. അതേ, ഒരു ഗർഭിണിയായ അവിവാഹിത.

ഞാൻ എങ്ങനെ ഗർഭം ധരിച്ചു? നൈമിഷികമായ ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതിക്കുവേണ്ടി ഒരു നിമിഷം ഞാൻ എന്നെ വിസ്മരിച്ചതുകൊണ്ടല്ല; ഒരു യുവസുഭഗന്റെ തേൻകനിയുന്ന മധുരവാണിയിൽ ഭ്രമിച്ചു് അടിപണിഞ്ഞു പോയ അവിവേകത്താലുമല്ല.

നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കുന്ന വിളറിയ പുഞ്ചിരിയുടെ അർത്ഥമെന്തു്? വ്യക്തമായി എനിക്കതു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു.

ഞാനതു തെളിച്ചു പറയാം. എന്തു്? നിങ്ങളം നെറ്റി ചുളിക്കുന്നുവോ? നഗ്നതയുടെ നാടുന്നവശം കാണിക്കാൻ ഒരു മടിയുമില്ല.

അന്നു് അമ്മയുടെ അനുജത്തിയുടെ വിവാഹദിനമായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു് ഒരു കാര്യം കൂടി പറയാം. മംഗല്യംകഴിയാത്ത ഒരു യുവതിക്കു് ഒരു വിവാഹത്തിനും പങ്കെടുത്തുകൂടാ. അതു സമുദായം നിഷേധിച്ച കാര്യമാണു്. തുരുമ്പു പിടിച്ച മാമൂൽ ക്രമ്പാരം അതു തടഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ക്രമ്പാരത്തിന്റെ അടിത്തറ ഇന്നു് അങ്ങിങ്ങു് ഇളകിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

പ്രായമായ ഒരു പെണ്ണിനെ ആരുമാരും കൂട്ടുനില്ലാതെ, ഒരു വീട്ടിൽ വിട്ടേച്ചുപോകുവാൻ ഒരു മാതാവിനു ശക്യമാണോ? തന്റെ അനുജത്തിയുടെ കല്യാണത്തിനു ചെല്ലാതിരിക്കുന്നതു ഒരു അപരാധവുമല്ലേ? അമ്മ നന്നേ വിഷമിച്ചു. ഇരുഭാഗത്തും രണ്ടു ക്രറ്റൻകാളകൾ തല ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

അമ്മയ്ക്ക് ഇടംവലം തിരിയാമോ? എങ്കിൽ കഥ തീർന്നു. അമ്മ മിഴിച്ചുനിന്നു, ജനകീയമന്ത്രിമാരെ തുറിച്ചുനോക്കുന്ന പണിമുടക്ക് പ്രശ്നം പോലെ.

അന്നു രാത്രിയിലാ ആ വിവാഹം.

പകലവൻ മെല്ലെമെല്ലെ ആഴിയെ അണയുകയാണു്. വെയിലിന്റെ കാഠിന്യം പോലെ അമ്മയുടെ ആഗ്രഹത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയും കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു.

ആ വിഷമഘട്ടത്തിലായിരുന്നു ശ്രീയുടെ ആഗമനം. അമ്മയുടെ മുഖത്തു് അതു് പ്രത്യാശ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു.

"മോനെ! ഞാനിന്നു് ഒരു കല്യാണത്തിനു് പോകയാണു്. ഇവിടം ഇന്നുതന്നേയുള്ളു. നീ ഇന്നു് പോവണ്ടാ" അമ്മ ശ്രീയോടു പറഞ്ഞു. ശ്രീയും അതു് സമ്മതിച്ചു. അമ്മ ഉടൻതന്നെ പോയി, തരിമ്പും വൈകിയതിനുശേഷം തീണ്ടാതെ.

ശ്രീയും ഉടൻതന്നെ പോയി. പെട്ടെന്നുതന്നെവരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു്.

ശ്രീ ആരാണെന്നു് ക്രൂടെപറയാം. അച്ഛന്റെ മരിച്ചുപോയ ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രനായിരുന്ന ശ്രീകുമാർ. ഒരു സുമുഖനും വിദ്യാസമ്പന്നനുമായ ചെറുപ്പക്കാരൻ. ഞങ്ങടെ എല്ലാം ശ്രീ എന്നാണു് വിളിക്കുകപതിവു്. ഞാൻ തനിച്ചായപ്പോൾ ചിന്തിക്കാനുള്ള സാവകാശം ലഭിച്ചു. ഞാൻ പിറകോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. പഴയ ആ കാലങ്ങൾ! ഒരു നേരത്തെ കഞ്ഞിക്കുപോലും വകയില്ലാതെ, കഷ്ടപ്പെട്ട ആ ദുർഭിവസങ്ങൾ! രോഗം പിടിപെട്ടു കിടന്നിരുന്ന അച്ഛൻ പട്ടിണികിടന്നുമരിച്ചതു്. ഞങ്ങളെ പോറ്റുവാൻ ചേട്ടൻ ഒട്ടവിൽ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നതു്. അതിനു ശേഷം ചേട്ടൻഅയക്കുന്ന പരിമിതമായ തുകകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടിയതു്. എല്ലാം ഒന്നൊന്നായി അങ്ങനെ എന്റെ ഓർമ്മയിലൂടെ ഓടിപ്പോയി.

സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ശ്രീ വന്നില്ല. ഞാൻ വാതലും ജന്നലും ബന്ധിച്ചു് അകത്തിരുന്നു. ഒരു മൂന്നു് നാലു നാഴിക ഇരുട്ടിയസമയം ശ്രീ കതകു് തട്ടിവിളിച്ചു. ഞാൻ കതകു തുറന്നു.

അയ്യേ! ശ്രീയുടെ മട്ടും നിലയുംകണ്ടു് ഞെട്ടി ഞാൻ പുറകോട്ടൊന്നു മാറിപ്പോയി. തീക്കട്ടപോലെയുള്ള കണ്ണുകൾ. കാലുകൾ കുഴഞ്ഞു് ശ്രീ മറിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു പോകുന്നുണ്ടു്. ശ്രീ ആഞ്ഞു് ആഞ്ഞു് വീട്ടിനകത്തു കയറി. അദ്ദേഹം എന്റെ കരത്തിൽ കടന്നു പിടിച്ചു.....രക്ഷപ്പെടാനുള്ള എന്റെ അന്ത്യശ്രമവും തകർന്നു, എന്റെ ദേഹം തളർന്നു, മൃഗീയവികാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാനൊട്ടവിൽ മുട്ടുകുത്തി.

പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ അമ്മ അടുത്തദിവസംതന്നെ വന്നു. ഞാൻ വേദന മനപൂർവ്വം ഒളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും ആ വേദന എന്റെ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞിരുന്നു. "നിന്റെ മുഖമെന്തടീ വാടിയിരിക്കുന്നതു്?" അമ്മ പരിഭ്രമപൂർവ്വം ചോദിച്ചു.

"ഒരു വല്ലാത്ത തലവേദന" ഒരു കളവു പറഞ്ഞു ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. പാവം! അമ്മ അതു് വിശ്വസിച്ചു.

മാസങ്ങൾ പിന്നേയും ചിലതു് കഴിഞ്ഞു. നീണ്ട ഏഴു മാസങ്ങൾ! രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ആ പരമാർത്ഥവും പുറത്തായി. എങ്കിലും ആരുമാരുമറിഞ്ഞില്ല. ശ്രീയായിരുന്നു ആ തസ്കരനെന്നു്! ഞാനതു് ആരേയും അറിയിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുമില്ല.

അമ്മയ്ക്ക് ഒരു കമ്പിസന്ദേശം ലഭിച്ചു രണ്ടുമാസത്തെ അവധിയുമായി ചേട്ടൻ

രാജധാനിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഉടനെ തിരിക്കുമെന്നും. ഞാനൊന്നു നടുങ്ങി. എന്നെ ചുടുവാൻ തോക്കു ചൂണ്ടിയാൽ പോലും ഞാൻ അത്രമാത്രം പേടിക്കുമായിരുന്നില്ല.

അഞ്ചുവർഷത്തെ വേർപാടിനു ശേഷം എന്റെ ചേട്ടൻ, എന്റെ അഭ്യുന്നതിക്കുവേണ്ടി, ജീവൻ കൂടി കൊടുക്കാൻ പോലും തയാറായ എന്റെ ചേട്ടൻ, മടങ്ങിവരികയാണു്. ഒരു നിർമ്മലമാനസയായ ഒരു കൊച്ചുനാരിയുടെ ഓമനമുഖം പാത്തിട്ടു് പോയ അദ്ദേഹം അണിഞ്ഞു് ഒരുങ്ങിനില്ക്കുന്ന വേശ്യാതല്പത്തെ കാണേണ്ടിവരികയോ? അദ്ദേഹം അതു് എങ്ങനെ കാണും?

വേണമെങ്കിൽ കണ്ണും ഞെരിച്ചു, ഞെരിച്ചു" എന്നെ കൊന്നുകൊള്ളട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഉദരം കുത്തിപ്പിളർന്നു് ഇവളെ അപമാനത്തിൽനിന്നും വിമുക്തയാക്കികൊള്ളട്ടെ.

ഇല്ല. അദ്ദേഹം അതു് ചെയ്യുകയില്ല; തീച്ചയായും അതിനു അദ്ദേഹത്തിനു് കയ്യാട്ടുകയില്ല.

ആ മുഖത്തു് ഞാൻഎങ്ങനെ നോക്കും? സംസാരിക്കാൻ എന്റെ നാവു് എങ്ങനെ ചലിക്കും?

ആരുമാരുമറിയാതെ ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ, എന്തിനെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാതെ, ഞാൻ നടത്തംതുടർന്നുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു.

ഭൂമി ഇരുളിൽ താണുകഴിഞ്ഞു. ഒരു ഉരുക്കൻകാറ്റു് അലറിപ്പായുന്നുണ്ടു്. ഒരു പേമാരി ഇരമ്പി, ഇരമ്പി എന്നെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തന്നുടനെ അനുഗമിക്കുന്ന മുതലാളിയുടെ മുറവിളി പോലെ.

ഞാനെന്തുചെയ്യും? എവിടെപോകും? സർവ്വത്ര അന്ധകാരം; ഒരു പെരുംമഴ ഓടിവരുന്നുണ്ടു്. അടുത്തുകണ്ട ഒരു വീട്ടിന്റെ വരാന്തയിൽ ഞാൻ അഭയം തേടി.

വിശപ്പു്! ക്ഷീണം!! നിസ്സഹായത!

"ശാരീ" എന്റെമുഖത്തു് ജലകണികകൾ വിതറിക്കൊണ്ടു് ആരോ എന്നെ തട്ടിവിളിച്ചു. അലിവു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ആ സ്വരം കേട്ടു് ഞാൻ കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കി. അതേ, ശാന്ത—എന്റെ കളിത്തോഴി നിറഞ്ഞ നയനങ്ങളുമായി എന്റെമുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. എന്റെ ദുഃഖത്തിൽ അവളും സഹതപിക്കുന്നുണ്ടു്. അവൾ തന്ന പച്ചവെള്ളംകുടിച്ചു് ഞാൻ ക്ഷീണം മാറ്റി. ഞാൻ അന്നു് അവിടെ താമസിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഞാൻ എന്റെ കഥ, ഞാൻ ഗർഭിണിയായ എന്റെകഥ അവളോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. അന്നാദ്യമായിട്ടു്.

ക്ഷീണാധിക്യത്താൽ ഞാനന്നു് നേരത്തേ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അന്നു രാത്രി അവളുടെ ഭർത്താവു് വന്നതുപോലും ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ കഥ അവൾ രവിയോടു് അന്നുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം.

അടുത്ത ദിവസമായി. പല ചെറുപ്പക്കാരും ആ വീട്ടിനുചുറ്റും വലംവയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഏതോ അത്ഭുത സൃഷ്ടിയെ കാണാനുള്ള തിടുക്കം അവരിലുണ്ടായിരുന്നു. ആൾക്കൂട്ടം ഒന്നിനൊന്നിനു് പെരുകിവന്നു.

നാലുമണി കഴിഞ്ഞസമയം. വീട്ടുപടിക്കൽ ഒരു കാർവന്നു നിന്നു. ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറും രണ്ടു കാൺസ്റ്റബിളും അതിൽനിന്നുമിറങ്ങി. അവിടെ തിങ്ങിക്കൂടിനിന്നിരുന്നവരെ ആട്ടിയോ

ടിച്ചു. ശാന്ത കതകു തുറന്നു് മുറത്തു ചെന്നു.

"എടീ! അവൻ എവിടെ?" ഇൻസ്പെക്ടർ ഗൗരവം വിടാതെ ശാന്തയോടു ചോദിച്ചു.

"ഇന്നു രാവിലെ പോയതാ ബീടി തീക്കാൻ" ശാന്ത പരിഭ്രമപൂർവ്വം അറിയിച്ചു.

"ഒരു പെണ്ണിനേയും വീട്ടിൽകൊണ്ടു വച്ചിട്ടു കടന്നുകളഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. മി.....നിങ്ങളും പോയി അയാളെ ചെന്നിങ്ങു കൊണ്ടുവരണം." ഇൻസ്പെക്ടർ കാൺസ്റ്റബിളിനോടായിപറഞ്ഞു.

ഒരു കാൽമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ രവിവന്നു.

"താൻ ഇവിടെ ഒരു പെണ്ണിനെ കൊണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

"കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതല്ല."

"പിന്നെ?"

"അവൾ ഇവിടെ വന്നതാണു്."

"ഷേ! അവളെ ഇങ്ങുവിളിക്കു"

ഞാൻ അറച്ചറച്ചു് വെളിയിൽചെന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ എന്നെ തുറിച്ചുനോക്കിയ ശേഷം പറഞ്ഞു:—

"ഉം രണ്ടുപേരും കാറിൽ കയറുവിൻ."

"സാർ, ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല" സവിനയം രവി പ്രതിവചിച്ചു.

"റാസ്കൽ! എന്നായിരുന്നടാ ഞാൻ നിന്നെ പഠിപ്പിക്കാൻ വന്നതു്?"

അതു കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ ഇടനെഞ്ചു പൊട്ടുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു തോന്നൽ എനിക്കുണ്ടായി.

"ചോദിക്കാനുള്ളതു് എല്ലാം എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ മതി. അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കരുതു്" ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്തിനു അദ്ദേഹത്തെ. ഞാൻ പേടിക്കണം? "ഛീ! തേവിടിശ്ശി! മിണ്ടിപ്പോകരുതു്" അദ്ദേഹം എന്റെമേൽ ചാടിവീണു.

കാൺസ്റ്റബിളിന്റെ രവിയുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. രവി ഒരു നിസ്സഹായനെപ്പോലെ വായും പൊളിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"അയ്യോ! എന്റെ കയ്യിൽ നാലുകാശു പോലുമില്ല."

"ബ ളഡീ ഫൂൾ! നിന്റെ കാശു് ആരുവേണമെടാ. ഉം. വേഗം കയറു" ഇൻസ്പെക്ടർ ക്രുദ്ധനായി അലറി.

ഞങ്ങൾ ഇരുപേരും കാറിൽ കയറി. അധികാരശക്തിയല്ല ആവശ്യപ്പെട്ടന്നതു്? പിന്നെ അനുസരിക്കാതെ തരമുണ്ടോ?

ഞങ്ങളെ ലാക്കപ്പിലെ രണ്ടു മുറികളിലായി അടച്ചു. എന്നോടു പലതും ചോദിച്ചു അദ്ദേഹം കുറിച്ചെടുത്തു. എന്നിട്ടു് അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു കണ്ടു.

കനത്ത ഒന്നു രണ്ടു നിമിഷങ്ങൾക്കുടി കഴിഞ്ഞു.

"എന്നെ തല്ലരുതേ! വേണമെങ്കിൽ കൊന്നുകൊള്ളണം."

എനിക്കു ശ്വാസം മുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി.

വീണ്ടും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. "അയ്യോ! ഇനിയും എന്നെ തല്ലരുതേ!"

"തല്ലുമെടാ"

"ഇനിയും എന്നെ തല്ലരുതേ!"

"ഇനിയും തല്ലുമെടാ"

"ഞാനും.....!"

"അയ്യോ!" താണസ്വരത്തിലുള്ള ഒരു ഒരു ദീനദീനമായസ്വരം ഞാൻ വ്യക്തമായി കേട്ടു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് അതും നിലച്ചു. പിന്നെ ഒരു നിശ്ശബ്ദത. മഴ പെയ്യുന്നിന് നിശ്ശബ്ദത.

അടുത്തദിവസം എന്നെ ലാക്കപ്പിൽ നിന്നും ഇറക്കിവിട്ടു. ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങിനടക്കുണ്ടായാണു്.

കുടിയിറക്ക്

വിദ്വാൻ, എം. പരമേശ്വരൻപിള്ള
പരവൂർ.

പാരിൽ സമസ്തം സുമമായ് പരന്ന
സൌവർണ്ണദീപ്ത്യാ സുഖമേകി നിന്ന
വസുക്കളന്തിക്കുഹരിച്ച സൂര്യൻ
പതിച്ച യുത്തൻ മുതലാളിയെപ്പോൽ. 1

ധരിച്ചുകർമ്മോന്മിഷോൽസവപ്പോൽ
രവളിക്കകാട്ടീലൊരുതാരവും വാൻ
കവർന്ന ലുബ്ധൻധനികോശഗേഹ-
ലൊളിച്ച രത്നങ്ങളെയെന്നപോലെ. 2

എരിഞ്ഞു കത്തുന്ന വയറിലെത്തീ,
മരിദ്രലക്ഷം നെടുവീർപ്പിട്ടമ്പാൽ
വമിച്ചിടം വൻപുകയെന്നപോലെ
പാരിൽ പരന്ന കറിനാന്ധകാരം! 3

ജനങ്ങൾപോക്കും വരവും നിറുത്തി
നിശബ്ദമായ്ത്തീർന്നിരുത്തിലൂടെ
പുകഞ്ഞണഞ്ഞങ്ങു മിനുങ്ങി മിന്നി
നിരങ്ങിനീങ്ങുന്നൊരു ചൂട്ടമാത്രം! 4

കൈയ്യൊന്നിനാൽ മാറിൽ മലർന്നടിച്ചായും
മെയ്,-പൂണ്ണശക്ലമമൊന്നു, താങ്ങി
മറേതിനാൽ ചൂട്ടതെളിച്ച മാത്ത
വരുന്ന ഹാ! മധ്യവയസ്സുയേക 5

ഇനി ഞാനെന്തുവേണം? ആലോചിച്ചിട്ട ഒരു രുത്തരംപിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. ചിന്തകൾ ചിതറിപ്പോകുന്നു. മസ്തിഷ്കം പുകയുന്നു.

അപമാനഭാണ്ഡവും പേറി ഞാൻ ഇനിയും അലഞ്ഞു തിരിയുന്നതിക്കാൾ ഭേദം മരിക്കുകയല്ലേ?

ഞാനെന്തു് വേണം?
നിങ്ങൾ രുന്തു് പറയുന്നു?

"ഇരിക്കണം!" ഗർഭിണിവിങ്ങിയോതി,
"വഴിക്കു; മോളേ! നട; വീട്ടിലെത്താം"
പിടിച്ചിഴച്ചമ്മ; നടന്നു, ജീവൻ
ഞെരിഞ്ഞുനോവിൽ പിടയുന്ന പുത്രി 6

പൊളിഞ്ഞ "വേലിപ്പഴ"യൊന്നിലൂടെ
കടന്നോ 'രയ്യ'അവർ, മുട്ടുമിന്നി.
"ആരാൻറതേ?" യെന്നൊരു മൂളലോട്ട-
മട്ടത്തൊരാരും; ക്ഷുരിതരും താൻറകാതൽ. 7

"വെള്ളമ്പനോ?" "യേയ്, യെവിടൻറി പോൻറ?
തമ്പ്രാട്ടി, തമ്പോതി കലമുമയ്യേ!"
കൊന്നോട്ടയാം പോക്കടിയില്ലയേറേ
നീമാറിയേ, പെണ്ണിനു പേറുതണ്ണം. 8

"വയ്യേ! പൊളിക്കുന്ന നട്ടുക്കുക്കൊ-
ന്നിരിക്കണം" ഗർഭിണി കേണു വീണ്ടും.
കളഞ്ഞു ചൂട്ടമ്മ കനിച്ചുപേണി-
പ്പിടിച്ചുതൽ പുത്രിയെയങ്ങിരുത്തി. 9

"വീടില്ല, തമ്പോതി പൊളിച്ചുപോയ്നാ
ളുനപ്പുരക്കാല രുകളുവച്ച"
"നാരായണാ, ഞാനിനിയെന്തുചെയ്യു-
മയ്യോ! ചതിച്ചല്ലൊടി പൊന്നുമോളേ!" 10

"വെലയ്യുതമ്പ്രാട്ടി!" കൊട്ടത്തലല്ലി-
പ്പെണ്ണിൻറെ പോയാണ്ടിൽ മരിച്ച തന്ത
കൊട്ടത്തുതീർത്തുള്ള കടത്തിനീടെ-
ന്നടിച്ചിറക്കീ, തുണനിന്ന സക്കർ 11

"പെറോട്ടെ പെണ്ണപ്പുഴിറങ്ങിടുമെ-
ന്നിരന്ന കണ്ണീരൊട്ട ഞങ്ങൾ രണ്ടും
വേണ്ടിപ്പോഴെ പോവഴിയിൽ പെറുമെ-
ന്നിന്നുച്ചനേരത്തിവിടുന്നിറക്കി." 12

"തമ്പ്രാട്ടി! യേനൊൻറുമറിഞ്ഞുകൂടെ
തമ്പോതിയെച്ചൊൻറ പറഞ്ഞയക്കാം"
മറഞ്ഞിതാവേടനിരുട്ടിലയ്യോ!
വയ്യെ!'ന്നയർന്ന രലനാദിനാദം. 13

.....

"അമ്മാ!" കട്ടംമുക്കലൊടൊത്തൊരേങ്ങൽ;
തെങ്ങിൻചുവട്ടിൽ പ്രസവാത്തനാദം;
അമ്മയ്ക്കുഴംമറുതെരിച്ചുതെങ്ങി
വിങ്ങുന്ന പാവം മകൾ ക്രൂരിരുട്ടിൽ. 14

"പൊന്നോളേ നീ വീപ്പുകൊട്ടക്കേ" വെമ്പി
മാതാവു "മൊന്തെ! തലോപെറന്നു"
"പെറാൻസ്സലം!" മദ്ധ്യമദം ചവച്ചോ-
തിരച്ചൽ! ഹാ! വിണ്ഡലമെന്നനങ്ങീ! 15

ഉരസ്സടൻ "തൊക്കുവിളക്കി"രുട്ട
തെളിഞ്ഞുതങ്ങിൻ തടമെന്തു കഷ്ടം!
പെറുന്നഴന്നച്ചെറുപെണ്ണു തള്ള
തളർന്തുതുങ്ങിക്കരയുന്ന പാവം! 16

അസഹ്യമച്ചിത്ര മവൻ ജഠൻഹാ!
കടിച്ചുപേയിൽക്കലിപൂണ്ടുകണ്ടു-
"പെറാതെടീ നില്ല്!" അതിനിഷ്ഠുരാജ്ഞ!
യിറച്ചുപാവങ്ങളം പൊലിഞ്ഞുദീപം. 17

"ഹൂ!" കള്ളുമേലോട്ടതികട്ടി "അമ്മാ!"
"മോളേ!" കരിങ്കല്ലിയും വിലാപം!
ഇരുട്ടിലമ്മാതുകരങ്ങളുന്തോ
തിരഞ്ഞെടുത്തൊന്നു ചൊടിച്ചിരുന്നു. 18

"ഇറങ്ങുവേലിക്കു വെളിക്കുവെക്കം"
പെറുന്നു! പെണ്ണൊന്നു പൊറുക്കുമോന്നേ!
"പെറുന്നു! പോറങ്ങുവെളിക്കുഴിക്കു
പരക്കഴീ! വസ്സുവിതെന്നൊയടീ!" 19

അടുത്തു ദുഷ്ടൻ, കടുമദ്യഗന്ധം
പരന്നു! പാവങ്ങളം പകച്ചിരുന്നു!
"എഴീക്കൂ!" കൈയ്യുംതുടി പിടിച്ചുവട്ടത്താൻ
പെറുന്നാരപ്പെണ്ണിനെയങ്ങുയുത്തൻ. 20

"കാലം!" കട്ടംനോവവർതിന്നെണീറു-
കരുന്നു കുഞ്ഞൊന്നു പിറന്നുവീണു!
"അയ്യോ!" പിടഞ്ഞപ്പൊടിതട്ടി; ഇക്ക
പ്പുലിക്കു സിംഹം ബലമറ്റു ജന്തു! 21

"ചതിച്ചുമോളേ!"യൊരു സിംഹിയെപ്പോൽ
കുതിച്ചൊരത്തള്ള ബലൻറെ മാറിൽ
ആഞ്ഞൊന്നുകുത്തിപ്പിറകോട്ടു തള്ളി.
മരിച്ചു വീണു കരളുറ "കാലൻ!" 22

ദിങ്മണ്ഡലം വിങ്ങി മുഴങ്ങിനീണ്ട
തൽക്രന്ദനം തീരെ നിലച്ചുവാനിൽ
ധ്വനിച്ചു മാതാവിനുമാറുക്കട്ടം
കരച്ചിൽ, കുഞ്ഞിൻ പ്രഥമം നിനാദം. 23

പരാപേക്ഷക്രൂടാതെ ചുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ

ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാൻ

ആംഗ്ലേയ മഹോപാദ്ധ്യായൻ

പരിഷ്കരിച്ച പുതിയ പതിപ്പ്

ഇതാ അച്ചടിച്ചു തയാറാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ക്രൌൺ 8-ൽ 900 പേജുകളം. മുഴക്കാലിക്കോ ബയൻറ്.

വില നാലു ക. മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ചെറുകഥ

ഗണേശൻ

"കഥയെഴുതുകയെന്നുള്ളതിന്റെ ഉദ്ദേശം കഥയെഴുതുകയെന്നുള്ളതാണ്. എനിക്കു കഥയെഴുതാൻ ഇഷ്ടമുള്ളതുകൊണ്ടു ഞാൻ കഥയെഴുതുന്നു- അന്യമായ ഒരു ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി കഥ എഴുതപ്പെടുന്നില്ല:.....സാഹിത്യം സയൻസോ ധർമ്മശാസ്ത്രമോ അല്ല. ചില നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചു സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പാത്രത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതായാൽ ആപാത്രം നിർജ്ജീവമായിരിക്കും. അതു നയനരഞ്ജകമായിത്തോന്നാം; പക്ഷേ അതിൽ സജീവലോകത്തിന്റെ പ്രകാശം കാണാൻ സാധിക്കയില്ല." രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗ്രർ.

സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഇന്നു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ചെറുകഥകൾക്കാണല്ലോ. മഹാകാവ്യങ്ങളും, ആഖ്യായികളും എന്നല്ല, മറ്റു യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള സാഹിത്യവും ചെറുകഥയെപ്പോലെ ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല; ഇന്നത്തെ സഹൃദയരെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്നില്ല; ഇന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തുന്നില്ല. വാരികകളും മാസികകളുമെല്ലാംതന്നെ ഇന്നു് ചെറുകഥകളാലലംകൃതമാണു്. ചെറുകഥകൾക്കുമാത്രം വേണ്ടിയുള്ള മാസികകളും എല്ലാഭാഷകളിലും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇത്രമാത്രം പ്രാവേത്തോടുകൂടി സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ ഏകച്ഛത്രാധിപതിയായി വാഴുന്ന ഈ 'ചെറുകഥ' എന്താണു്?

ബാഹ്യനേത്രങ്ങൾക്കു സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായി അതു ദൃഷ്ടമായേക്കാം. വാസ്തവവുമതുതന്നെ. എന്നാൽ അതു സാഹിത്യത്തിന്റെ വെറും ഒരുഭാഗമല്ല, അതിനു ചില വിശേഷതകളുണ്ടു്. സാഹിത്യമെന്നു പറയുന്നതു തന്നെയെന്താണു്? എഴുതുന്നതെല്ലാം സാഹിത്യമാകുകയില്ല. വൈദഗ്ധ്യവും, ചമൽക്കാരവും, സൗന്ദര്യവും സാഹിത്യത്തിനു് അവശ്യമാണു്. ഏതെങ്കിലും ഒരാശയം വികാരഭരിതമായ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ ക്രൂടിക്കടന്നു, കലാത്മകമായ രീതിയിൽ പുറത്തു വരുമ്പോൾ, അതു ഒരു തൂലികയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സാഹിത്യമായിത്തീരുന്നു. സാഹിത്യത്തിനു് കാവ്യം, ഗദ്യം, നാടകം, ഉപന്യാസം, ആഖ്യായിക, ചെറുകഥ മുതലായ അനേകം ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം രൂപത്തിൽ വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും ഇവയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ഹൃദയം തന്നെയാണു്:—ഇവയിൽ ഇന്നു് ഏറ്റവും പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്ന ചെറുകഥയെന്താണെന്നു് ഒന്നാരാഞ്ഞു നോക്കാം.

സാഹിത്യത്തിനു നിദാനം കഥയാണു്. കഥയില്ലാതെ സാഹിത്യമില്ല. കവിതയായാലും നാടകമായാലും അതിന്റെ അടിയൊഴുക്കു് കഥതന്നെയാണു്. ആഖ്യായികയിലും ചെറുകഥയിലും കഥയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയെ എല്ലാം ചെറുകഥയെന്നു പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. രാമായണത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും, അനേകം കഥക

ളുണ്ട്. (ഈസോപ്പിന്റെനീതികഥകളും, പഞ്ചതന്ത്രകഥകളും, ഉപനിഷത്കഥകളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ 'ചെറുകഥ'കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇവയെയൊന്നും ഉൾപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കയില്ല) ഇന്നത്തെ ചെറുകഥ ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വസ്തുതന്നെയാണ്.

ഇന്നത്തെ ചെറുകഥ കാട്ടുകേറിയ കല്പനയല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ സജീവചിത്രമാണ്. വിണ്ണിൽ വാഴുന്ന വനിതാമണികളെയും, കാനനനിവാസിനികളായ വനദേവതകളെയും ഇന്നത്തെ ചെറുകഥ ആരാധിക്കാറില്ല. ലോകം—ജീവിതം—ഇവയാണ് ഇന്നത്തെ കഥകൾക്കാധാരം. വിദൂരതയിൽ നിന്നും കഥ നമ്മുടെയെല്ലാം അടുക്കൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാനസികമായി നോക്കുന്നപക്ഷം ഇന്നത്തെ കഥകളുടെയും, പണ്ടത്തെ കഥകളുടേയും ലക്ഷ്യം ഒന്നു തന്നെയാണ്. രണ്ടും മനുഷ്യനെ നന്നാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. പ്രാചീനകഥകൾ വിദൂരതയിൽ നിന്നു, പ്രകാശത്തിൽ നിന്ന്, സത്യത്തിൽനിന്ന് നമ്മെയെല്ലാം പുരോഗതിയിലേക്ക് ആഹ്വാനം ചെയ്യുവെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ചെറുകഥകൾ സാധാരണ ജനങ്ങളെക്കൂടിയും കയ്യുപിടിച്ചുകൊണ്ട് പുരോഗതിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ചെറുകഥയ്ക്ക് മനുഷ്യജീവിതവുമായി ഒരു അനിഷേധ്യബന്ധമുണ്ട്. ജീവിതരഹസ്യങ്ങളെ ആരായുകയാണ് അതിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം. ഏറ്റവും ചെറിയ സംഭവങ്ങളെ കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ട് പ്രതിഭാശാലിയായ ലേഖകനെഴുതുന്ന ഒരു ചെറുകഥയ്ക്ക് മാനസികമായി വലിയ വിലയുണ്ടായിരിക്കും. സാധാരണ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ സംഭവങ്ങൾ മാത്രം സൂക്ഷ്മവീക്ഷണം നിമിത്തം കഥാരൂപം പ്രാപിക്കാം. കഥയെഴുതുന്നതിനു വലുതായ കഥയൊന്നും ഇന്നു വേണമെന്നില്ല. ഒരു ചെറിയ സംഭവം—മതി—അതൊരു കഥയായി. ഒരു യുവതിയുടെ ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണുനീർ—അതൊരു കഥയായി. ഒരു യുവാവിന്റെ ഒരുനോട്ടം, ഒരു വൃദ്ധന്റെ ദീർഘനിശ്വാസം, ഇവയെല്ലാം സാങ്കേതികമായി നല്ലതെന്നു പറയാവുന്ന കഥകൾക്ക് കഥാവസ്തുവായി ഭവിയ്ക്കാം. മാനവമാനസത്തിന്റെ ഗൂഢരഹസ്യങ്ങളെ സുന്ദരമായ രീതിയിൽ അവലോകനം ചെയ്യുന്നതിലാണ് കഥാകൃത്തിന്റെ കല്പനാകൗശലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കം ചിലലേഖകന്മാർക്കു മാത്രമേ ഇതിൽ വിജയം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു നല്ല ചെറുകഥയെ വിശ്ലേഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അതു നല്ലതെന്നു പറയാൻ പല കാരണങ്ങളും കാണാം. ചെറുകഥ വളരെ വലുതായിരിക്കരുത്. ഒരിയ്ക്കൽ വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിപ്പിക്കാതെ താഴെ വയ്ക്കാൻ തോന്നരുത്. ഈ രണ്ടു നിയമങ്ങളും നല്ല കഥാകൃത്തുക്കൾ അനുസരിക്കാറുണ്ട്. കഥയുടെ നീളത്തെപ്പറ്റി കൃത്യമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ നിശ്ചയിക്കാൻ വിഷമമാണ്. ഒരു പുറത്തിലോ, മൂന്നോ നാലോ പുറത്തിലോ, ഒരുപുറത്തിലോ കഥയെഴുതാൻ സാധിക്കും. പുറംക്രടിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് ചെറുകഥ നോവലായിപ്പോകയില്ല. നീളം കുറഞ്ഞ നോവൽ ചെറുകഥയുമാകയില്ല. ചെറുകഥയ്ക്കും നോവലിനും സങ്കേതികമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ അനേകമുണ്ട്. നോവലിൽ ഒരു ജീവിതത്തിലെ അനേകം സംഭവങ്ങൾ അവലോകനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അനേകം സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു അഭേദ്യമായ ശൃംഖലയാണ് നോവൽ. അതിലെ ഒരു കണ്ണിമാത്രമെടുത്തു പർവതീകരിച്ചു

കാണിക്കുന്നതാണു ചെറുകഥ. ഒരു ഫാരം വളരെ ചെറുതായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് അതു ഒരു പൂവാണെന്നു പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. അതുപോലെ ഒരു ഫാരത്തിലെ ഒരുപൂവു വളരെ വലുതായതിനാൽ അതിനെ ഒരു ഫാരമെന്നു പറയുന്നതും അസംബന്ധമാണു്. ഇതേബന്ധമാണു് നോവലിനും ചെറുകഥയ്ക്കുമുള്ളതു്. ഇതുപോലെ അനേകം ഉപമകൾകൊണ്ടു നോവലിനും ചെറുകഥയ്ക്കുമുള്ള വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമാക്കാൻ സാധിക്കും. നോവൽ നക്ഷത്രാവൃതമായ ഒരു ആകാശമാണെങ്കിൽ, ചെറുകഥ ആകാശത്തിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ഒരു നക്ഷത്രമാണു്. നോവൽ ഒരുകോമളകുസുമമാണെങ്കിൽ ചെറുകഥ അതിന്റെ പരിമളം ആണു്-നോവൽ ഒരു ഉദ്യാനമാണെങ്കിൽ അതിലെ ഒരു പനീർച്ചെടിയാണു് ചെറുകഥ.

ചെറുകഥയ്ക്കു് നീളം ഇത്രയേ പാടുള്ളുവെന്നുപറയാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ സാധാരണ നല്ല ചെറുകഥകൾ ഒന്നോ ഒന്നരയോ മണിക്കൂറിൽ കവിയാത്ത സമയത്തിൽ വായിക്കാൻ കഴിയും. വാക്കുകൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം കുറച്ചു്, ഏറ്റവും കൃത്യതൽ ആശയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് ചെറുകഥാകാരന്റെ വിജയമാണു്.

വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് താഴെ വയ്ക്കാൻ തോന്നരുതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഥയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേക ആകഷ്ണശക്തിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ ശക്തി വരുത്തുന്നതു് അല്പം വിഷമമുള്ള കാര്യമാണു്. ഒരു നിത്യസംഭവത്തെ സാധാരണ രീതിയിൽ വർണ്ണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിൽ ആകഷ്ണീയത വരാൻ സാധിക്കയില്ല. വൈദഗ്ദ്ധ്യവും, ചമൽക്കാരവും സൌന്ദര്യവും സമ്മിളിതമാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ആകഷ്ണീയതയുണ്ടാകയുള്ളു. ചില പ്രത്യേകകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായാൽ ഈ ആകഷ്ണശക്തി സൃഷ്ടിക്കാൻ യാതൊരു വിഷമവുമില്ല അതായതു് (1) ഉദ്ദേശം (2) കഥാവസ്തു (3) പാത്രനിർമ്മാണം (4) സംഭാഷണം (5) പശ്ചാത്തലവും വർണ്ണനയും (6) ആരംഭം (7) അവസാനം (8) പേരു് (9) പ്രതിപാദനരീതി (10) വാക്യങ്ങളുടെ ഒഴുക്കു് മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ചെറുകഥയെഴുതാൻ വിഷമം തോന്നുകയില്ല.

1. ഉദ്ദേശം. ഒരു കഥയെഴുതുന്നതിനു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. സമുദായത്തിലെ ദുരാചാരങ്ങളെ മാറ്റുന്നതിനോ കഷ്കരുടെ സ്ഥിതിഗതികളെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനോ, രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനോ, ചരിത്രപരമായ സംഭവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനോ, കഥയെഴുതാം. കഥയെഴുതുമ്പോൾ ലേഖകനു് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു തീച്ചയാണു്. ഈ ലക്ഷ്യം എങ്ങനെയുള്ളതാണു്? ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിൽ കാഥികനു് എത്രമാത്രം വിജയമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്? എന്നുള്ളതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും കഥയുടെ മഹത്ത്വം. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയവും സമുദായികവുമായ അന്തരീക്ഷം മാറുമ്പോൾ ഈ കഥകളുടെ മഹത്ത്വം കുറയാനിടയുണ്ടു്. സമുദായദുരാചാരത്തെ ആധാരമാക്കി എഴുതുന്നകഥ, ആ ദുരാചാരം നിശ്ശേഷം നശിക്കുമ്പോൾ കഥയില്ലാത്ത കഥയായിത്തീരാനിടയുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ ഒരിക്കലും മറക്കപ്പെടുകയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള അനേകം ഇംഗ്ലീഷു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവയുടെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിച്ചതോടെ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളല്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയെയാണു്

"ക്ലാസ്സിക്സ്" (Classics) എന്നുപറയുന്നതു". ഇന്നും അവയ്ക്കു സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവയുടെ ആകർഷണീയത കുറവാണു്.

2. കഥാവസ്തു. കഥാവസ്തു വെറും കാല്പനികമായിരുന്നാൽ അതിനിന്നത്തെ ലോകത്തിൽ ആകർഷണശക്തികുറയും. ദേവതമാരും, രാജാക്കന്മാരും, മാത്രം കഥാനായകരായിരുന്ന കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു പോയി. ഇന്നു നിത്യജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങളാണു കഥാവസ്തുവായിത്തീരുന്നതു്. എന്നാൽ കല്പന തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചാലും കഥ വിരസമായിത്തോന്നും. സാധാരണ സംഭവങ്ങളെ കല്പനാശക്തിയോടെ വീക്ഷിക്കുന്ന കഥാകൃത്തിനു നിരാശപ്പെടേണ്ടിവരികയില്ല.

3. പാത്രചിത്രീകരണം. ഇതു കഥയുടെ ഒരു പ്രധാനാംശമാണു്. കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ പല ലേഖകന്മാക്കും കഴപ്പംപറ്റാറുണ്ടു്. പാത്രങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായിരിക്കണം. അവക്കു ജീവനുണ്ടായിരിക്കണം. അവർ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കണം. സവ്സൽഗുണസമ്പന്നരായ വ്യക്തികളെയും, സവ്ദുർഗുണങ്ങളുടെയും വിലാസകേന്ദ്രമായ ദുർബുദ്ധികളെയും ലോകത്തിൽ കാണാൻ സാധിക്കയില്ല. കഥയിലും പാത്രങ്ങളെ വെറും ആദർശമൂർത്തികളായോ, ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക ഗുണത്തിന്റെ മാത്രം പ്രതിനിധിയായോ ചിത്രീകരിച്ചാൽ സ്വാഭാവികത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ലേഖകന്റെ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനു ചിലപ്പോൾ അനാവശ്യമായിവന്നേക്കാം, എങ്കിലും സ്വാഭാവികതയെ ബലികഴിക്കാതിരിക്കാൻ ലേഖകന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് അവരുടെ വിജയത്തിനു തീച്ചയായും വഴിതെളിയുന്നു.

4. സംഭാഷണം കഥയുടെ അലങ്കാരമാണു്. ഇന്നത്തെ ലേഖകന്മാരിൽ പലരും കഥയിൽ സംഭാഷണം ധാരാളമായി ചേക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. കഥയുടെ വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടാക്കാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പമാർഗ്ഗം ഇതുതന്നെയാണു്. എന്നാൽ സംഭാഷണം നാടകീയവും, സ്വാഭാവികവുമായിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്.

5. പശ്ചാത്തലവും വർണ്ണനയും. കഥാകൃത്തിന്റെ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യതയ്ക്കു അനുയോജ്യമാം വണ്ണം പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിക്കുന്നതും, ദൃശ്യങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നതും സാധാരണയാണു്. ചെറുകഥയിലല്ല, ഏതുവിധം സാഹിത്യത്തിലും, ഇവയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനമുണ്ടു്. ചെറുകഥകളിൽ ദീർഘമായ വർണ്ണനകൾ ചിലപ്പോൾ നീരസത്തിനു കാരണമായേക്കാനിടയുണ്ടു്.

6 ആരംഭം. കഥയുടെ ആരംഭം പ്രത്യേകം ആകർഷണശക്തിയുള്ളതല്ലെങ്കിൽ കഥ മുഴുവനും തന്നെ വ്യർത്ഥമായേക്കാം. മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ എത്രതന്നെ വൈഗ്ദ്ധ്യം കാണിച്ചാലും ആരംഭം ആകർഷണീയമല്ലാത്ത പക്ഷം കഥയുടെ ഗുണം വളരെ കുറഞ്ഞു പോകും. ഒരു മനുഷ്യൻ എത്ര ഗുണവാനായിരുന്നാലും അവന്റെ ആകൃതി തീരെ വികൃതമാണെങ്കിൽ ആളുകൾക്കു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ അവനോടു വെറുപ്പുണ്ടാകുന്നതു സാധാരണയാണു്. നേരെമറിച്ചു ഒരു സുന്ദരക്കുട്ടൻ എത്രതന്നെ ദുഷ്ടനായാലും അവനെ വെറുക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു് അല്പം വിഷമമുണ്ടാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്നെ കഥ ചിത്താകർഷകമാക്കിത്തീർത്താൽ ലേഖകൻ ഒരു വലിയ കാര്യം

സാധിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാം. ബാക്കിയുള്ള ഭാഗങ്ങളും എങ്ങനെയെങ്കിലും ചിത്രീകരിച്ചു കൊണ്ടു പോയാലും അതു വലിയ നീരസത്തിനിടയാക്കുകയില്ല.

7. അന്തം. കഥയുടെ അവസാനം രചിക്കുന്നതിലാണു തൂലിക തന്റെ സകലശക്തിയും പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു്. ഒരു നല്ല കഥ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അവസാനവാക്കുകളും വായനക്കാരന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതവനു മറക്കാൻസാധിക്കയില്ല. ആ വാക്കുകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കാൻ അവനു തോന്നണം. ചെറുകഥ അവസാനിക്കുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ വായനക്കാരന്റെ ചിന്താഗതി അവസാനിക്കരുതു്. ലേഖകൻ സകല കാര്യങ്ങളും എഴുത്തിത്തീർക്കാതെ, തന്റെ ആശയങ്ങൾ തന്നെ വായനക്കാരനു അതേപടി ഊഹിക്കാൻ തക്കരീതിയിൽ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു് ഒരു പ്രത്യേക കലയാണു്.

കഥയുടെ പേരു തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ പ്രത്യേകം ഒരു സാമർത്ഥ്യം തന്നെ വേണ്ടതാണു്. പേരുവായിച്ചാൽ തന്നെ കഥ വായിക്കണമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹം വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉത്ഭവമായാൽ ലേഖകൻ സഫലനായി. കഥകൾക്കു വിശേഷരീതിയിലുള്ള പേർ കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പാടവം അല്പം ശ്രമിച്ചാൽ എളുപ്പം കിട്ടുന്നതാണു്. മനസ്സിൽ ഔൽസുക്യം ജനിപ്പിക്കുന്ന പേരുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ നല്ല കഥാകൃത്തുകൾ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടു്. "അവനും, ഇവനും," "അങ്ങനെയുമാകാം", "മധുരമുള്ള വേദന" മുതലായ പേരുകൾ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ തരംഗങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നവയാണു്.

പ്രതിപാദനരീതിയും, ശൈലിയുടെ പ്രവാഹവും കുറേക്കാലത്തെ അശ്രാന്തപരിശ്രമം കൊണ്ടു മാത്രമേ നന്നാകയുള്ളൂ. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഒരു വലിയ സാഹിത്യകാരനായിത്തീരുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ആരംഭത്തിൽ അധികം പരാജയമുണ്ടായാൽ ലേഖകന്മാർ നിരാശരാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ പറയത്തക്ക പരാജയങ്ങളൊന്നും കൂടാതെതന്നെ പുരോഗമിക്കാനും വിഷമമില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ടെഴുതുന്ന കഥകൾ പൊതുവേ ആകർഷണീയമായിരിക്കുമെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലോ.

ചെറുകഥകളെ വിശ്ലേഷണം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളും കാണാൻ സാധിക്കും. ഏതു കഥയ്ക്കും ആരംഭം, വികാസം, പരമകാഷ്ഠ, അവസാനം എന്ന നാലുഭാഗങ്ങൾ കാണാതിരിക്കയില്ല. ചെറുകഥകളിൽ പലപ്പോഴും പരമകാഷ്ഠ * അവസാനമായിത്തന്നെ പരിണമിച്ചേക്കാം. ഒരു ചെറുകഥയിൽ ഒരു ക്ലൈമാക്സ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കയുമരുതു്. ഇതാണു ചെറുകഥയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകത. ഒരു സംഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നതോ, ഒരു സ്വഭാവത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതോ, ഒരു വികാരത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതോ, ആയിരിക്കും ഒരു ചെറുകഥ. ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ സംഭവത്തിനു് അതിൽ സ്ഥാനമില്ല. കഥകൾ വായിച്ചാൽ ഒന്നിലധികം വികാരങ്ങളുമുണ്ടാകയില്ല. ഈ ഏകവികാരം ഉച്ചകോടിയിലെത്തുന്നതു കഥ ക്ലൈമാക്സിൽ എത്തുമ്പോഴാണു്. കഥയുടെ ആരം

* പരമകാഷ്ഠ അല്ലെങ്കിൽ ചരമസീമ—ഇംഗ്ലീഷിൽ ക്ലൈമാക്സ് എന്നു പറയും.

ത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരം, കഥയുടെ വികാസത്തോടൊപ്പം വികസിച്ചു കഥ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തുമ്പോൾ ഉച്ചകോടിയിലെത്തുന്നതായാൽ ആ കഥയെ നല്ല കഥയെന്നു പറയാം. പല കഥകളും വായിക്കുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കുവച്ചു വികാരത്തിനു ഭേദം വരാറുണ്ടു്. ആദ്യവും. വികാസവുമെല്ലാം ശോകാത്മകമായി പോകുന്ന ഒരു ചെറുകഥ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു ഫാസ്യരസത്തിലോ, മറേറാ പരിണമിക്കുന്നതു് ഒട്ടും യോജിച്ചതല്ല. ശോകാത്മകമായി ആരംഭിച്ചു, ശോകാത്മകമായി വികസിക്കുന്ന ചെറുകഥയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ നേത്രങ്ങളെ അശ്രുഭരിതമാക്കാൻ ശക്തിയുള്ളു—അവരുടെ ഹൃദയം തുടിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളു—പരമകാഷ്ഠയാണു് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതു്. വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ വിവിധത്തലുള്ള വികാരങ്ങൾ ഉചിതമാം വണ്ണം ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുവാൻ വിദഗ്ദ്ധനായ ലേഖകനു സാധിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഒരേവികാരം ഉണ്ടാക്കുന്ന കഥകളാണു ക്രൂടുതൽ ആകർഷണീയം. സാവ്ചെറുകികപ്രശസ്തിയ ർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള മോപ്പസാങ് മുതലായ ലേഖകന്മാരുടെ മിക്കകഥകളും ഇങ്ങനെയുള്ളവയാണു്.

ഇങ്ങനെ സാങ്കേതികമായി വിശ്ലേഷണം ചെയ്തു പഠിച്ചെഴുതുന്ന കഥകളെ ആക്ഷേപിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം അനുസരിച്ചു് എഴുതുന്ന കഥ കൃത്രിമമായിത്തോന്നാൻ വളരെ എളുപ്പവുമാണു്. ടാഗ്രർ പറയുന്നതുപോലെ സാഹിത്യം സയൻസോ ധർമ്മശാസ്ത്രമോ അല്ല. അതു കലയാണു്. വികാരഭരിതമായ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നും നിർഗ്ഗമിക്കുന്ന കഥ എല്ലായ്പോഴും കേൾക്കുന്നവരെ പുളകം കൊള്ളിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള കഥകൾ ചില നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചേയ്ക്കാം—മിക്കനിയമങ്ങളും അനുസരിക്കും—എന്നാലും അവ വായിച്ചാൽ വിരക്തി തോന്നാറില്ല. അങ്ങനെയുള്ള കഥകളാണു സാഹിത്യത്തിനു ഭൂഷണം. അവയാണു ലോകത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തെ പ്രതിബിംബിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളവ. കഥാകാരൻ ഒരു കലാകരനുമാണു്. അവന്റെ ഹൃദയം കലാമയമാണു്. ലോകത്തെ അവൻ വീക്ഷിക്കുന്നു. ഓരോ ചെറിയ സംഭവത്തേയും അവൻ കാണുന്നു. എന്നാൽ കലാത്മകമായിട്ടാണു് ഏതിനേയും അവൻ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വികാരതരംഗങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനു് ഏതു ചെറിയ സംഭവത്തിനും സാധിക്കും. അവന്റെ തൂലിക വേഗത്തിൽ ചലിക്കും. ആ സംഭവങ്ങളെ അവൻ ചിത്രീകരിക്കും. അവന്റെ കല്പന അതിനു വർണ്ണം പൂശും. അവന്റെ വികാരങ്ങൾ അതിനു ജീവൻ കൊടുക്കും. അങ്ങനെ അതൊരു കഥയാകും.

സാഹിത്യത്തിൽ ചെറുകഥയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഉന്നതസ്ഥാനത്തിനു കാരണം ഇതുതന്നെയാണു്. വികാരവും, ആകർഷണവും, ഔൽസുക്യവും, കലയും, വൈദഗ്ദ്ധ്യവും എല്ലാം സമ്മേളിച്ചുണ്ടാകുന്നതാണു ചെറുകഥ. സാഹിത്യത്തിൽ നല്ലതായിത്തോന്നുന്നതിന്റെയെല്ലാം സാരാംശമാണു ചെറുകഥ. അതു കൊണ്ടാണു ചെറുകഥയ്ക്കു് ഇന്നിത്ര പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മനുഷ്യനു വികാരമുള്ള കാലത്തോളം ചെറുകഥയും അവനെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല.

മാളവി

(ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം)

ഉള്ളൂർ, എ. വേലായുധൻപിള്ള.

പെരുകുന്ന ഭീകരത, ഉന്നിമിത്തമാ-
ത്തുരുവിട്ട രാധയെ വെടിഞ്ഞു പാഞ്ഞുപോയ
ഒരുനാൾ കളമതരുണീഗൃഹത്തിലാ-
യുരുകും മനസ്സൊട്ടു കിടന്ന നിശ്ചലം

ഇരുളുണ്ടു, ശീതലമനക്കമറ്റടൻ
കരിനീരദാളികൾ മറച്ചുവിണ്ടലം
പരമശ്രുമാരിയിൽ നിശാഭ രീതിയാൽ
കരയുന്നൊരാ പ്രകൃതി തന്നെ ഭീകരം!

മുടവം കരാംബുജമതെൻ കപോല ദ്വ-
യതിലാഞ്ഞു വച്ചൊരു തലോടലാലഹോ!
പുതു സംഭ്രമങ്ങളൊടു ഞെട്ടി ഞാനു, മാ-
സ്ഥിതി കാന്തയും പലതുമറച്ചുണർന്നിടാം

ഹതദൈവമേ, രുധിര മാരിതൂകിയെൻ
നവ രാഗമേഘമലറിപ്പിടച്ചുടൻ
ക്ഷിതി വിട്ടു പാഞ്ഞു; കൊതിയെങ്ങു ജീവിതൻ
ഗതിയെങ്ങഹോ? ചപലമല്ലി ജീവിതം!

നിലവിട്ടൊരശ്രുവൊടുടൻ കരഞ്ഞൊരെൻ
പ്രിയത്തിലായ് ത്വടിതിലോകപിഭ്രമം
വിലപിക്കലെന്തു? വിധി രാജകിങ്കര-
ക്കൊളിവങ്ങുവാനിരുളിനുള്ളിലാകിലും?

പറയേണ്ട ഭീകരത, സാക്ഷിതാനമാ-
യിരുളുംപരപരനുമെന്നിരിക്കലും
മുറപോൽ വിവാഹമതിൽ നീതിവേദികൾ-
ക്കരിയാൻകഴിഞ്ഞു പരമാത്മനെ ക്രിയും.

വലയുന്ന നാം സുകൃതദുഷ്കൃതങ്ങൾ തൻ
നില തുല്യമായി നരജന്മമായതിൻ
വിലയുക്തിനോക്കുവതുപോലെ രാധയേ
വിലപിക്കിലും കൊലമരത്തിലേറ്റിപോൽ

ക്ഷിതി താപഹേതു കൊതിയാംമതിഭ്രമാ
ഗതിതന്നെ ലൗകികമിതെന്ന ചിന്തയാൽ
വ്യഥയേതിയായ് കൊതി വിശ്വമായ് ഗൃഹീ
പ്രഭപോപിയുമിവനകന്ന സംഭ്രമം.

മധുരാർദ്രരോഗ നിലതെടിയോടി ഞാൻ
മിഥുനങ്ങളോടതുവേ ഗ്രഹിക്കുവാൻ
തൃപ വിട്ടടൻ ഭൃതകയാചകാളിയും
കപടത്തൊടെത്തി പലെടത്തുമത്യരം

വരരൂപധാരികളും വധുവിധങ്ങളിൽ
പ്പരമന്ധരായ് പ്പരവശത്തൊടെപ്പഴും
തിരയുന്ന ദൂരെമരുവും സുഖംപര-
സ്പരവഞ്ചനാലയമഹോ കോടിയിൽ ഭൂതേ!

കളിയിൽസ്സമം സപദസുഖവാഞ്ഛയച്ചതിൽ
വെളിവിൽപ്പെട്ടും കപട രാഗശൈലിയിൽ
ഞെളിയുന്ന ദമ്പതികളും മാനപാലനാൽ
കളിയാടിടുന്നലക ക്രത്തരങ്ങുതാൻ

കൊതിയാലുറച്ച സുഖമൊക്കെ നഷ്ടമായ്
വ്യഥയാൽപ്പിരിഞ്ഞതിനി; എന്തിനോതുവാൻ?
ഗതിയോക്കിലീപ്രകൃതിചണ്ഡവായുവിൽ
ച്ചിതറുന്ന ക്ഷുദ്രപൊളിജീവികൾ

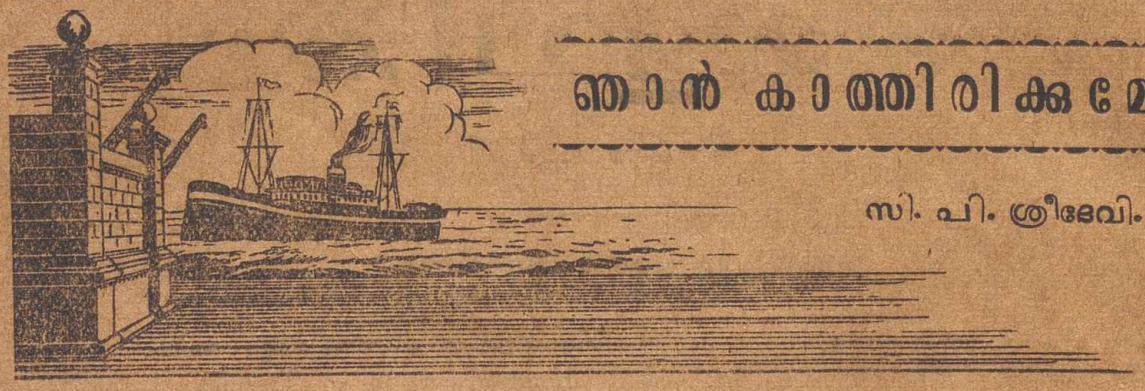
അകലുന്തെ രാധയുടെ ബന്ധുതാതിമുൻ
പകയോത്തടുത്തു കൊല ചെയ്യകൊള്ളുവാൻ
പികവാണിബന്ധനവിപത്തിലെത്തിയീ-
സ്സഗഭീര കാനനതലത്തിലത്തലാൽ

കരുതാതിരുന്നൊരവമൃത്യുപേത്തുപേ-
ത്തെരിയുംമനസ്സൊട്ടു മരത്തിനൊപ്പമായ്
പരമജ്ഞനപ്പുറമറിഞ്ഞതുകൂടയെൻ
വരദാന ശ്രുപിണി നിനക്കുമംഗളം

ഖലർവിപ്ലവങ്ങളിലിടുക്കുഴി പാ-
ഴ്ക്കളുമായ് സുഖാശയിഹ പേക്കിനാവുതാൻ.
തെളിയുന്നുഷസ്സണയുമെൻ മനസ്സുപോൽ
കളകണിനീ കളകളങ്ക കാരണം.

അഴൽതീർന്നതാനിഹ തപസ്സിനാത്തതാം
വഴിവന്ന നീ ജനിയതഗ്രഹിക്കണം
ഏഴി വന്നപോലെ സഖി പോകയപ്പുറ-
ത്തുഴറാതെയസ്ഥിര സുഖാസുഖങ്ങളിൽ

(തുടരും)

ഞാൻ കാത്തിരിക്കുമേ

സി. പി. ശ്രീദേവി.

ആളും സമയവും പണവലിപ്പവും നോക്കിയല്ല, ഡോക്ടർ മാധവമേനവൻ അതുരശ്രുശ്രൂഷയിൽഏർപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അതിനാലായിരിക്കും, കഷ്ടിച്ചു ഒരു വർഷത്തിനകം മേനോനു നാട്ടാരുടെ വിശ്വാസവും ബഹുമാനവും ആർജ്ജിച്ചു നല്ല പ്രാക്ടീസുള്ള ക്ഷുത്തിലാണെന്ന പേരു സമ്പാദിക്കാനും, നാട്ടിലെ ഒഴിച്ചുവെയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ഘടകമാകാനും കഴിഞ്ഞതു്. ഡോക്ടക്കു സുഖമായി ജീവിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വരുമാനമുണ്ടു്. ആവശ്യമാണു്, ചെറുപ്പക്കാരനായ മേനോൻ തന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഒരു സുന്ദരിയായ യുവതിയെ വിവാഹം കഴിച്ചതു്. അങ്ങനെ സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ മാധവമേനോനു് അസൂയാർഹമായ ഒരു നിലയായിരുന്നുള്ളതു്.

അന്നത്തെപണികഴിഞ്ഞു്, ഡോക്ടർ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ഒൻപതുമണിയായിക്കാണും. അയാൾ ഉത്സാഹത്തോടെ ചവിട്ടുപടികൾ കയറി വാതിൽ തുറന്നു. രാധയുടെ കരപല്ലവങ്ങൾ അയാളെ ആശ്ലേഷിച്ചു; അവളുടെ പേലവാധരങ്ങൾ അയാളുടേതിനെ ഗ്രഹിച്ചു.

"അങ്ങു് ഇന്നു വളരെ താമസിച്ചു; ഞാനെന്തു വിഷമിച്ചെന്നറിയാമോ? ആഹാരം തണുത്തുപോവാതെ വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങയുടെ രോഗികളോടു് എനിക്കു വല്ലാത്ത അസൂയ തോന്നുന്നു—അങ്ങയെ, അവർ എന്നിൽനിന്നും എത്ര സമയമാണുമാറി നിറുത്തുന്നതു്?" അവളുടെ ശബ്ദത്തിൽ വ്യസനം തിങ്ങിനിന്നിരുന്നു.

ദുരിതവും ദീനതയും നിറഞ്ഞ ആശുപത്രിയിലെ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും വരുമ്പോൾ നിന്റെ മുഖം പ്രഭാതത്തിൽ വിടർന്ന പനിനീർപൂവുപോലെ ശുഭ്രതയും പുതുമയും തോന്നിപ്പിക്കുന്നു" അവളുടെ മുഖത്തു ദൃഷ്ടിപതിപ്പിച്ചു, മേനോൻ പറഞ്ഞു. അയാൾക്കു നന്നായി അറിയാം അവളുടെ ഹൃദയം സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമാണെന്നു്. "കാപ്പി പകർന്നിട്ടുക്കു. ഞാൻമുണ്ടുമാറിയിട്ടു വരട്ടെ."……

മേനോൻ തനിക്കിഷ്ടമുള്ള ചാരുകസേലയിൽ ചെന്നുകിടന്നു; എന്നത്തെപ്പോലെയും, അവൾ ആ കസേരയുടെ കൈയ്യിലും അവൾ എപ്പോഴും തന്റെപ്രിയനോടൊത്തിരിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിച്ചു. അവളുടെ ഓരോ സ്പർശനവും ഓരോ ലാളനമായിരുന്നു. അവളുടെ ഓരോ വാക്കും സ്നേഹത്തിന്റെ പര്യായമായിരുന്നു.

"ഇന്നു് എന്റെ ഒരു കേസു് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി" ഡോക്ടർ വളരെ ഗൗരവസ്വരത്തിൽ അത്താഴാനന്തരസല്ലാപത്തിനു് ആരംഭിച്ചു.

"അങ്ങു് എന്റേതാണു്. അതേ സമയത്തു്, അങ്ങു് എന്റേതായിരിക്കുന്നുമില്ല. ഞാൻ അങ്ങു് എന്റേതാണെന്നു വിചാ

രിക്കുന്ന ആ നേരത്തു് അങ്ങയുടെ മനസ്സു രോഗികളിലാണു്. ഉം കൊള്ളാം. എ തായാലും, ഞാൻ ഒന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി. ഒന്നുകിൽ എല്ലാ രോഗികളേയുംസുഖപ്പെ ടുത്തണം. അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ ഇന്ന ത്തെ കേസുപോലെ—അയാൾക്കു എന്താ ണുസംഭവിച്ചതു്?—അതുപറഞ്ഞില്ലല്ലോ?"

"അതുവളരെരസമുള്ള ഒരു കേസാണു" അയാൾ അവളുടെ തുടുത്ത കപോലങ്ങ ളിൽ തട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു—"അയാൾ രക്ഷപ്പെടേണ്ടവനായിരുന്നു; അയാളെ ഞാൻ സുഖപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ, യാതൊ രുമുന്നറിയിപ്പും തരാതെ, അയാൾ എ ന്റെ കൈയ്യിൽകിടന്നു മരിച്ചു. നന്ദിയി ല്ലാത്തവൻ! ഞാൻ എത്ര നന്നായി ആ കേസു ചികിത്സിച്ചു.....എനിക്കു ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു അയാൾ മരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു്. ഏതോ നിര ത്ഥകമായ ഒരു പ്രേമബന്ധം, അയാ ളുടെ മനസ്സിനേയും ശരീരത്തേയും ഒന്നു പോലെ മൂടുപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു."

"ഒരു പ്രേമകഥ. ഒരു സ്നേഹവാഴ്ച്ച—അതും ആശുപത്രിയിൽ. അതു എന്നോടു പറയൂ" അവൾ ആ കഥ കേൾക്കുന്ന തിനു് അക്ഷമ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

"ഇന്നു രാവിലെ അയാളുടെ രോഗം അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തി. അ യാൾ കടുത്തവേദനയിൽ കിടന്നു പുളയു കയായിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കു അയാളാക്കഥ എന്നോടു പറഞ്ഞു."

"അയ്യോ! എത്രഭയങ്കരമായിരിക്കുന്നു?"

"അയാൾ പൊരുത്തമില്ലാതെപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി യതു് അയാൾ ഒരു ബാലികയെ സ്നേഹി ച്ചിരുന്നുവെന്നും അവൾ അയാളെ നിര സിച്ചിട്ടു ധനവും പ്രതാപവുമുള്ള മറെറാ രാളെ വിവാഹംകഴിച്ചുവെന്നുമാണു്. അ യാൾ നൈരാശ്യത്തിലാഴ്ന്നു ജീവിത ത്തെ വെറുത്തു അയാളുടെദേഹവുംമന സ്സും ക്ഷീണിച്ചു ക്ഷീണിച്ചു വന്നു. അവ സാനം, രോഗബാധിതനായി കിടപ്പു മായി. അയാൾ സ്നേഹിച്ച കുട്ടിയുടെപേ രെന്തെന്നു് എനിക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാ നതു് എട്ടുതവണ ചോദിച്ചുവെങ്കിലും അയാൾ പറയുകയുണ്ടായില്ല. അയാ ളുടെ പ്രകൃതിയിലും പെരുമാറ്റത്തിലും അന്തസ്സുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദേവനെപ്പോ ലെ അയാൾ കളങ്കംപറഞ്ഞു; തന്റേയും അവളുടേയും പേരുകളെക്കുറിച്ചു് അയാ ളുടെ കൈയ്യിൽ കെട്ടിയിരുന്ന ഏലസ്സുകാരം അയാൾ നഴ്സിനുകൊടുത്തു. ഒരു ചക്ര വർത്തിനിയോടെന്നപോലെ, അയാൾ അ വളോടു സംസാരിച്ചു. ഏതായാലും അ യാൾ മരിച്ചതിനു ഞാനൊരിക്കലും അ യാൾക്കു മാപ്പു കൊടുക്കില്ല; ഞാൻ അ യാളെ അത്രയ്ക്കു നോക്കി. അയാൾ ഇന്നു രാവിലെ മരിച്ചു ഇതാ, എന്റെ കീശ യിലുണ്ടു്, അയാൾ മരിക്കാൻനേരത്തു് അ യാളോടൊന്നിച്ചു് അടക്കംചെയ്യണമെന്നു പറഞ്ഞു തന്ന ഒരു തുണ്ടുകടലാസ്സു്. ഒരു പൌർണ്ണമിനാളിൽ നിഴലും വെള്ളിവെളി ച്ചവും വീശി അവരിരുവരേയും മൂടുപട മിട്ടനേരത്തു് അവൾ അയാൾക്കു തന്റെ സ്നേഹസൂചകമായി കൊടുത്തതാണുപോ ലുമാ പേസ്റ്റ് ബോർഡു്. അയാൾ അന്നു അതിനെ രണ്ടായികീറി ഒരു ഭാഗം അ വൾക്കു കൊടുത്തു; മറേറപ്പകുതിഅയാളും എടുത്തു. അയാൾക്കു ലഭിച്ചതു ചൊവ ന്ന ഈ കടലാസ്സാണു്. ഇതിൽ ഒരുസ്ത്രീ യുടെ നല്ല കൈയ്യക്ഷരത്തിൽ "പ്രേമ—" എന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്—അല്ലെ, രാധേ, സൂ ക്ഷിച്ചോണെ, കണ്ണീരുടെ കൈയ്യിൽ നിന്നും വഴുതി വീഴരുതേ."

"ഇല്ല. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചതന്നെയാ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്. പ്രേമം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താ?"

"പ്രേമം? രാധേ, പ്രേമം ചിത്തഭ്രമത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമാണു്. അതു് സന്നിപാതജ്വരംപോലെ ഒരുരോഗമാണു്. പക്ഷേ, അളകം എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഡോക്ടറന്മാരുടെ അടുക്കൽ ചികിത്സയ്ക്കു അതു ബാധിച്ച സുഖക്കേടുകാരെകൊണ്ടുവരാറില്ല."

രാധ ആ ചൊവന്ന പേസ്റ്റ് ബോർഡു കഷണത്തെ കൈയ്യിലെടുത്തു വായിച്ചു, "പ്രേമ—" അവൾ ഒരു ചെറിയ ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു, "അയാൾ ഇപ്പോഴേയ്ക്കും വീടു പററിക്കാണും. ഇല്ലേ?"

"തീച്ചയായും." മേനോൻ ഒരു സിഗററു കത്തിച്ചു വലിച്ചു പുകവിട്ടു.

"ഇന്നത്തെ പേപ്പർ മേശപ്പുറത്തു കിടപ്പുണ്ടു്. വായന കഴിഞ്ഞു മുകളിലേയ്ക്കു വരൂ. എനിക്കെന്തോ ഒരു ക്ഷീണം തോന്നുന്നു. ഞാൻ പോയി കിടക്കട്ടെ. വേഗം വരണേ. ഞാൻ കാത്തിരിക്കുമേ."

ഡോക്ടർ ഒരു സിഗറററിന്റെ മേലായി ഒരമ്പതെണ്ണം വലിച്ചു. പേപ്പറു വായന കഴിഞ്ഞു കിടക്കമുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മണി പതിനൊന്നായി.

കിടക്കമുറിയിലെ വിളക്കിന്റെ തിരി താഴ്ത്തിവച്ചിരുന്നു. ഒരു നേരിയ പ്രകാശം മാത്രമേ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. രാധ ആദിസ്ത്രീയെപ്പോലെ ഉടുതുണിയില്ലാതെ മെത്തപ്പുറത്തു കിടപ്പുണ്ടു്. മേനോൻ അവളുടെ പാർശ്വത്തിൽ കിടന്നു. പൊട്ടന്നെ ഒരു കട്ടിയുള്ള വെളുത്തസാധനം കട്ടിലിന്റെ വക്കിൽനിന്നും താഴെവീണു. ഡണൽകാരം പുറപ്പെട്ടുവിച്ചു. അതു്, താഴെക്കിടന്ന ളേളേളായമാനമായി അയച്ചു കിടന്നു. ഒരു മനോഹരമായ കഠാരിയായിരുന്നു അതു്.

ഡോക്ടർ വിളക്കിന്റെ തിരിനീട്ടി ശബ്ദംവെച്ചു, വീട്ടുകാരെ ഉണർത്തുന്നതിനു മുമ്പു അയാൾ ആ മുറിയിലാകെ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു.

മരിച്ചുപോയ ദീനക്കാരൻ അയാളെ എഴുതിച്ച ചൊവന്ന പേസ്റ്റുബോർഡു മേശപ്പുറത്തു കിടപ്പുണ്ടു്. അതിനോടു, അതിന്റെ മറേറപ്പുകൃതി വളരെ ഭംഗിയായി ഒട്ടിച്ചുചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പ്രേമസന്ദേശം

(പകർപ്പവകാശം)

* ഓ ഹെൻറിയുടെ In mezzotint, എന്ന ചെറുകഥ വായിച്ചിട്ടു്.

ഫ്ലവർ-ഓഫ്-ദി-മൗണ്ടനെ ചിട്ടി ആക്ടു് അനുസരിച്ചു്

ചിട്ടിമൻപന്മാർ

സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായ നാൾവഴി, പേരേടു്, പേരുവിവരം രജിസ്റ്റർ, മിന്നിട്ടു്

ആദിയായ **ചിട്ടി അക്കൌണ്ടു ബുക്കുകൾ**

അച്ചടിച്ചു്, വിലയിട്ടു്, ബയൻറുചെയ്തതു്—വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ടു്.

റെഡ്യാർപ്രസ്സു് & ബുക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

പറവകളുടെ പാട്ട്

എം. പി. പി. നമ്പൂതിരി.

"കണ്ണനാമുമയത്തിനോകീടുവ-
തെന്തി,നെന്തിനായ് പൂങ്കോഴിവന്നമേ?
നിന്നനുജരീ ഞങ്ങളും; ഞങ്ങൾതൻ
നന്മതിയിലസൂയപ്പെടാതു നീ.
ഈ നവോദയവേളയിൽ ഞങ്ങൾതൻ
ഗാനമത്രേ വിലപ്പോവതൂർവ്വിയിൽ.
നിച്ചിലുംനിന്ന ഞങ്ങൾ പാടുന്നതിൽ
കുറവെന്തു ണ്ടതാരാഞ്ഞുകൊൾകനീ.
നിന്നതിത്തിട്ടം ഗാനങ്ങൾ ഞങ്ങളെ
പ്പിന്നിൽനിന്നാർ പിടിച്ചു നിത്തീടിലും.

ii

കൂരിരുൾശ്മശാനനിദ്രയുതീരെഭഞ്ജിപ്പു തീവ്രയത്നത്തിനാൽ.
മാനനീയമ്മയോഭക്തിസംസിയാ-
മാനിനദത്തിൽമന്ദ്രഗംഭീരമായ്,
പുഷ്പലകണ്ണനാമും വിരുത്തിനൽ-
കുകടമേ നിരന്തരംകൂവി നീ.
പോരപോര, നിൻകാഹളോദ്ഘോഷമായ്
പാരുണർന്നി,ല്ലുണരില്ലൊരിക്കലും.

iii

ഇല്ലഴക ശരീരത്തിനെങ്കില്യ-
മില്ല, ശബ്ദം മധുരമല്ലെങ്കിലും,
പാടിടാനില്ല ചാതുരിയെങ്കില്യ-
മാടിടാനില്ലമെയ്വിരുതെങ്കില്യ-,
ത്തമില്ലാത്തതെങ്കിലും, ഞങ്ങൾതൻ
നിത്തിടാത്ത പ്രലപനം മാത്രമേ,
പൊൽപുലരിപ്പിറപ്പിൽ മരാലസ-
വിശ്രമം കൊള്ളുമീയുലകത്തിനെ,
ഒന്നണത്തുവാൻ, നിച്ചിലും നിസ്സല-
കർമ്മമാഗ്പ്രവണരാക്കീടുവാൻ,
ശക്തമാവൂ; പാരഞ്ഞോളം പാഴിൽ നീ
കുറവെന്തും, പരിഭവമില്ലതിൽ.

iv

ഞങ്ങളേ വന്നണത്തി നീയെന്നതിൽ
നിന്മഹിമ, നിനകുതിൽ വന്ദനം!"

ക്ഷമാപണം *

ഏവൂർ എം. കെ സുകുമാരൻനായർ.

നാഥാ! ഭവാൻവന്നനേരമീ,മുജ്ഞാനാൻ
യാതൊന്നുമത്ഥനചെയ്യുതില്ല.
ഇല്ല,ഞാനെൻനാമധേയവുംമന്ത്രിച്ചു-
തില്ലല്ലോ,കൈവന്നലജ്ജയാലേ.
യാത്രപറഞ്ഞപ്പോൾപോലുമേ മിണ്ടുവാൻ
പ്രാപ്തയല്ലാതെയായ്,ദീനയായ്ഞാൻ.
വൃക്ഷനിഴലുകൾ ചിത്രംവരച്ചൊരാ-
പ്പൽത്തറയിൽ കിണറിന്നരികിൽ
മറഞ്ഞ്ഞായ്തീൻഞാ,നപ്പൊഴെൻമാനസം
മുറവംഭവാൻകൊണ്ടുപോയിരുന്നു
:"നേരമായ്പോകവാ,"നെന്നാളിമാർവന്നു
നീർനിറകുംഭം വഹിച്ചുറക്കെ
ചൊതി; ഞാൻ കേട്ടതില്ലൊന്നും, മനോരാജ്യ-
വേദിയിൽചിത്രം തിരികയാലേ
അങ്ങൻസമീപത്തിലെത്തിയനേരമാ-
മംഗളപാദവിന്യാസമൊട്ടും
കേൾപ്പാൻകഴിഞ്ഞില്ലെനി?ക്കതിന്നായിന്നു
മാപ്പിരന്നീടുന്നു, ദേവദേവാ!
താവകപാദധ്വനികളുൻമേൽപതിഞ്ഞപ്പോൾ
ഹാ! വ്യസനാർദ്രമായിരുന്നു.
"ഭാഗ്യവാനാണവനെ,"ന്നോതിയനിസ്വനം,
ആഹാ! ശ്രവീകൃതമായിരുന്നു
ഞെട്ടിയുണർന്നു, മനോരാജ്യവുംവിട്ട
പെട്ടെന്നുഞാൻജലം കോരിമാന്ദം,
കൂട്ടിപ്പിടിച്ചുനിൻ കൈത്തലത്തങ്കലേ-
ക്കൊട്ടൊട്ടൊഴിച്ചൊരാ, വേളയിങ്കൽ,
മന്ദസമീരണൻ വൃക്ഷശിഖരത്തിൽ,
മമ്മരമാപാരപാഴിച്ചിരുന്നു.
അങ്ങങ്ങെവിടെയോ മന്ദമന്ദംകുയിൽ,
സംഗീതമാധുരിയും പെയ്തിരുന്നു.
പൂവാടിയിങ്കുന്നണഞ്ഞമന്ദാനിലൻ
പൂമണമെങ്ങും ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു.

* ഗീതാഞ്ജലിയിൽനിന്നു

★ മഹാകവി ഉള്ളൂർ ★

പി. കെ. വാസുദേവൻനായർ, പെരുന്ന.

അരശ്ശതാബ്ദക്കാലത്തെ അനന്യസാധാരണവും അത്മാർത്ഥവുമായ സാഹിത്യസേവനത്തിനുശേഷം ഭാഷാപ്രണയികളെ ഒന്നോടെ ശോകസാഗരത്തിൽ ആഴ്ത്തിയിട്ട മഹാകവി ഉള്ളൂരും മൺമറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ മഹാശയനായ ഒരു വ്യാഖ്യാതാവും കേരളീയ പണ്ഡിതാഗ്രണിയും, ഉല്ലേഖഗായകനായ ഉൽകൃഷ്ടകവിയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണം കൊണ്ടു നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ആ അഭിവന്ദ്യാചാര്യന്റെ തിരോധാനം തോരാത്ത കണ്ണുനീരോടു കൂടിയല്ലായെ അനുസ്മരിക്കുന്നതിനും നിവൃത്തിയില്ല. ഉള്ളൂരിന്റെ ഗവേഷണനൈപുണിയും, കവനകലാവിലാസവും, വിമർശനസാമർത്ഥ്യവും, പ്രതിഭാസമ്പത്തും, ഭാവനാവൈഭവവും അനന്യാദൃശങ്ങളായിരുന്നു. അസാമാന്യമായ ഗാംഭീര്യം, ഗാംഭീര്യത്തിനു് അനുയോജ്യമായ ബുദ്ധി, ബുദ്ധിക്കുചേർന്ന ജ്ഞാനം, ജ്ഞാനത്തിനടുത്ത സ്ഥിരോത്സാഹം, സ്ഥിരോത്സാഹത്തിനു യോജിച്ച ഫലപ്രാപ്തി എന്നിവയായിരുന്നു ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവിതനേട്ടങ്ങൾ. കേരളീയസാഹിത്യലോകത്തുമായാത്ത പാദമുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ച ആ യശോധനന്റെ അപദാനങ്ങൾ അമൃതമധുരങ്ങളാണു. "വിജ്ഞാനദീപിക"യേന്തി കൈരളിയെ "കണ്ണട്ടഭ്രഷണം." അണിയിച്ചു "അമൃതധാര" പൊഴിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ആ അനുഗൃഹീതഹസ്തങ്ങൾ തിരോധാനം ചെയ്തു. ഭാവനാവിഹായസ്സിൽ പാറിപ്പറന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ആ പുസ്തകിലത്തിന്റെ മധുരഗാനങ്ങൾ നിലച്ചു. അവയ്ക്കു് ആധാരവും അലംബവുമായി നിന്ന ആ വന്ദ്യാത്മാവിന്റെ ഭൗതികശരീരവും വെന്തു വെണ്ണീറായി. അതെ! മനുഷ്യനായിരുന്ന പരമേശ്വരയ്യർ മരണമടഞ്ഞു! പക്ഷേ മഹാകവിയായ ഉള്ളൂരിനു മരണമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവ്യതല്ലജങ്ങളിൽ കൂടി മഹാകവി അനശ്വരനായി ജീവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും ഒരു മഹാകാവ്യം തന്നെയാണു്.

കൊല്ലവർഷം 1052 ഇടവം 25-ാംതീയതി ചങ്ങനാശ്ശേരി പെരുന്നയിൽ താമരശ്ശേരിഇല്ലം വക ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ചരിത്രപുരുഷൻ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു സ്കൂൾഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന സുബ്രഹ്മണ്യഅയ്യരും മാതാവു ശ്രീമതി ഭഗവതിഅമ്മാളുമായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാർ പുത്രനു സാംബശിവൻ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തെങ്കിലും പരമേശ്വരൻ എന്ന ഓമനപ്പേരിലാണു് അഭിസംബോധനചെയ്തിരുന്നതു് അനന്തരകാലത്തു പ്രസ്തുതനാമധേയത്തിലാണു് ഉള്ളൂർ പ്രഖ്യാതനായിതീർന്നതും. ബാല്യത്തിൽ പരമേശ്വരയ്യർ പിതാവിൽ നിന്നു് അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം, ശ്രീരാമോദന്തം മുതലായവ അഭ്യസിച്ചതിനുശേഷം ചങ്ങ

നാശ്ശേരി രവിവമ്മകോയിതമ്പുരാന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച് അഞ്ചുവർഷക്കാലം സംസ്കൃതാഭ്യസനം നടത്തി. 1062-ൽ ചരിത്രപുരുഷൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി ഡിസ്ട്രിക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠനം ആരംഭിച്ചു. 1065-ൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഉള്ളൂരിന്റെ പിതാവു് അകാലചരമം പ്രാപിക്കുകയും, അതിനെത്തുടർന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം തിരുവനന്തപുരത്തു ഉള്ളൂരേക്കു താമസം മാറ്റുകയും ചെയ്തു. സാമ്പത്തികക്ലേശങ്ങളാൽ വിദ്യാഭ്യാസം തുടരുന്നതിനു പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ക്ലേശങ്ങളും ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ചു് അദ്ദേഹം പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ചു. പ്രതികൂല പരിതസ്ഥിതികളിലും കയ്യിൽ കിട്ടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും പത്രങ്ങളും പാരായണം ചെയ്തു ജ്ഞാനതൃഷ്ണയെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനും സാഹിത്യവാസനയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം നിസ്തന്ദ്രമായി പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഉള്ളൂർ 1072-ൽ ബി. എയും, 1078-ൽ ബി എല്ലും, 1079-ൽ എം. എ. യും ബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, മലയാളം, എന്നീ വിവിധഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹം അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യവും നേടി. തെലുങ്കു്, കന്നടം എന്നീ ഭാഷകളിലും ഉള്ളൂർ സാമാന്യവ്യുൽപത്തി നേടിയിരുന്നു. അവഗാഢമായ പാരായണത്താലും അനന്യസുലഭമായ കുശാഗ്രബുദ്ധിയാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനം സമ്പൂർണ്ണവും സർവ്വതോമുഖവുമായിത്തീർന്നുവെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

പ്രാരംഭത്തിൽ താഴ്ന്നപടിയിൽ ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഉള്ളൂരിനു കാര്യക്ഷമതയാലും പ്രഭാവത്താലും ഉദ്യോഗസോപാനത്തിന്റെ ഉന്നതശൃംഗങ്ങളിൽ ആരോഹണം ചെയ്യുന്നതിനു സാധിച്ചു. 1072-ൽ പരമേശ്വരയ്യരെ തിരുവനന്തപുരം ടെയ്ൻ ഹൈസ്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകനായി നിയമിച്ചു. അനന്തരകാലത്തു് സെൻസസ്സ് കമ്മറി ക്ലാർക്ക്, തഹശീൽദാർമൻസിഫ്, അസിസ്റ്റൻറ് സെക്രട്ടറി, നിയമസഭാസെക്രട്ടറി, ദിവാൻപേഷ്കാർ, ചീഫ് സെക്രട്ടറി, ലാൻഡ് റവന്യുകമ്മീഷണർ എന്നീനിലകളിൽ ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങൾ സമർത്ഥമായി നിർഹിവച്ചതിനുശേഷം 1107-ഇടവം 25-ാംതീയതി 55 വയസ്സുതികയുകയാൽ സർക്കാർസർവ്വീസ്സിൽ നിന്നു വിരമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഔദ്യോഗികമായ ഔന്നത്യം മാത്രമായിരുന്നു ആ ജീവിതത്തിന്റെ നേട്ടമെങ്കിൽ അതിൽ വലിയ അസാധാരണത്വമൊന്നും കല്പിക്കേണ്ടിവരികയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ സാഹിത്യപോഷണമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവ്രതം. സർക്കാർ സർവ്വീസിലിരുന്നപ്പോഴും സ്വാഭാവികപ്രവൃത്തിക്കുവേണ്ടിഅദ്ദേഹം നിരന്തരം ശ്രമിച്ചു. വാർദ്ധക്യകാലത്തു് ഉറക്കവും ഉപേക്ഷിച്ചാണു് അദ്ദേഹം സാഹിത്യചരിത്രം രചിച്ചതു്. വിദ്വല്ലോകം മഹാകവിയുടെ കവിതാത്തേയും പാണ്ഡിത്യത്തേയും അർഹിക്കുന്നവിധം ബഹുമാനിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു - 1086-കന്നിമാസത്തിൽ ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു് പരമേശ്വരയ്യരുടെ സാഹിത്യസേവനങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചു് ഒരു വീരശൃംഖല നല്കി. 1103-ൽ യോഗക്ഷേമ മഹാസഭയിൽ നിന്നു് "കേരളതിലകം" സമ്പ്രദായകീർത്തി മുദ്ര സംഭാവന ചെയ്തു. മദ്രാസിൽവെച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചിമഹാരാജാവു് 1094-ൽ ഉള്ളൂരിനു് "കവിതിലകൻ" എന്ന ബഹുമതിയും കൊടുത്തു, 1107-ൽ നവരാത്രി ബഹുമതിയായി റാവുസാഹി

ബ്ബ്" എന്ന സ്ഥാനവും ലഭിച്ചു. 1112-ൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു് ചിത്തിര തിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് "മഹാകവി" എന്നബിരുദവും നൽകി. 1114-ൽ കാശിയിലെ സംസ്കൃത കാര്യാലയക്കാർ "സാഹിത്യഭ്രഷണൻ" എന്ന പദവിയും സംഭാവനചെയ്തു.

പതിന്നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ പരമേശ്വരയ്യർ അനന്തലക്ഷ്മി അമ്മാളെ വിവാഹം കഴിച്ചു. പാർവതി എന്ന പുത്രിയുടേയും സുബ്രഹ്മണ്യൻ എന്ന പുത്രന്റേയും മാതാവായതിനു ശേഷം 1078-ൽ ആ മഹതി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. 1080-ൽ ഉള്ളൂർ ശ്രീമതി സുബ്ബമ്മാളെ പാണിഗ്രഹണം കഴിച്ചു. മൂന്നു പെൺകുട്ടികളുടേയും അഞ്ചു് ആൺമക്കളുടേയും മാതാവായി തീർന്നതിനുശേഷം 1105-ൽ കന്യാകുമാരിയിൽ വെച്ചു് സുബ്ബമ്മാളും ദിവംഗതയായി. ഉള്ളൂരിന്റെ മാതാവും 82 വയസ്സുവരെ ജീവിതസൌഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചതിനുശേഷം 1113മീനം 26-ാം തീയതി ദിവംഗതയായി. 1125- മിഥുനം ഒന്നാം തീയതി മഹാകവി ഉള്ളൂരും തിരുവനന്തപുരത്തു് ജഗതിയിലുള്ള സ്വവസതിയിൽ വെച്ചു് വാർദ്ധക്യ സഹജമായ രോഗത്താൽ ചരമം പ്രാപിച്ചു. ഭാഷാസാഹിത്യവിഹായസ്സിൽ കനലൊളിപൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാന്തികന്ദളവും പൊലിഞ്ഞടങ്ങി! പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഒരുമഹാഭാണ്ഡാഗാരമാണ് കേരളഭാഷയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം കാലയവനികക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്കെങ്കിലും എന്നെന്നും കേരളീയരുടെ കേതിതരളിതമായ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിത വിഗ്രഹനായി ജീവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

"ജനനം-എന്നൊന്നുണ്ടതിങ്കൽ
മോദിപ്പാൻ
മരണം-എന്നൊന്നുണ്ടതിങ്കൽ
ഖേദിപ്പാൻ"

എന്ന മഹാകവിയുടെ സൂക്തികളിൽ തന്നെ നമുക്കും സമാശ്വസിക്കാം.

വിപുലവും വിശാലവുമായ സാഹിത്യസേവനങ്ങളിൽ പരിപൂർണ്ണവും സഫലവുമായിത്തീർന്ന ഒരു മഹത്തായ ജന്മമായിരുന്നു ഉള്ളൂരിന്റേതു്. മലയാളസാഹിത്യമുള്ളടുവരെ ഉള്ളൂരും വിസ്മൃതിയിൽ ആണ്ടുപോകുകയില്ല. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ അദ്ദേഹം സാഹിത്യോപാസന ആരംഭിച്ചു. 1064-ൽ മാന്നാനത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നസ്രാണിദീപികയുടെ ലേഖകനായി ഉള്ളൂർ പത്രലോകത്തിനു പരിചിതനായി. അടുത്തവർഷം മലയാളമനോരമയിൽ രഥബന്ധത്തിൽ ഒരു മംഗളപത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു് സ്യമന്തകം, പ്രദ്യുമ്നപോതകം പ്രസന്നരാഘവം സമുദ്രശതകം, അക്ഷയപാത്രം എന്നീകൃതികൾരചിച്ചു. അക്കാലത്തു് ഒരു കൃഷ്ണമേനവന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ നടത്തിയിരുന്ന "രാമാനുജൻ" പത്രത്തിൽ ഉള്ളൂർ കവിതകൾഎഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. 1080-ൽ ഉള്ളൂർ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മയൂരസന്ദേശം ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജിമചെയ്തു. 1081-ൽസുജാതോദ്വാഹം എന്ന ഭാഷാചമ്പുവും, 1089-ൽ ഉമാകേരളവും,1093-ൽ കാവ്യപ്രഭാവവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അരുണോദയം, ഒരു നേർച്ച,കണ്ണീർഭ്രഷണം, കിരണാവലി, ചിത്രശാല, ചിത്രോദയം, ചൈത്രപ്രഭാവം, തരംഗിണി, താരഹാരം, ദീപാവലി, പിംഗള, കേതിദീപിക, മംഗളമഞ്ജരി, മണിമഞ്ജൂഷ,രത്നമാല, ഹൃദയകൈരളി, കല്പ

ശാഖി, അമൃതധാര മുതലായ അനേകം കാവ്യകുസുമങ്ങൾ അനന്തരകാലത്തു് കൈരളീപാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചു. ഗദ്യകലിക, ബാലദീപിക, മാതൃകാജീവിതങ്ങൾ, വിജ്ഞാനദീപിക, സദാചാരദീപിക, അംബ, കേരളസാഹിത്യചരിത്രം മുതലാവയത്രെ ഉള്ളൂരിന്റെ പ്രമുഖഗദ്യകൃതികൾ. തിരുവിതാംകൂർ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ക്യൂറേറർ എന്ന നിലയിൽ കല്യാണസൌഗന്ധികം ചമ്പു, ഗിരിജാകല്യാണം, ദ്രൗദക്ഷിണപ്പാട്ടു്, പടപ്പാട്ടു്, പാർവതീപരിണയം, പ്രഹ്ലാദചരിതം ഹംസപ്പാട്ടു് ഭദ്രോൽപത്തികിളിപ്പാട്ടു്, വ്യവഹാരമാലശതമുഖരാമായണംകിളിപ്പാട്ടു് മുതലായ കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്തു. അത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ പദാനുക്രമണിക, കേശഗ്രഹണം, ത്രിപുരദഹനം, ഭരതവാക്യം, ബകവധം, മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊച്ചീ ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മറിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുമ്പോൾ പ്രസാധനം ചെയ്തു. നൂറിലധികം പുസ്തകങ്ങൾക്കു് ഉള്ളൂർ അവതാരികയും എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഉള്ളൂരിന്റെ വിവിധകാവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നിരൂപണസാഹസത്തിനു് ഈ ലേഖകൻ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെ പഴിക്കുന്നവരും അതിലധികം പുകഴ്ത്തുന്നവരുമുണ്ടു്. ലോകം ഭിന്നരുചിയായതുകൊണ്ടു് അതു സ്വാഭാവികവുമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളുടെ സാമാന്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രം അല്പം ചിലതു പ്രസ്താവിക്കാം. മഹാകവി ഉള്ളൂർ പഴമയിൽ നിന്നു പുതുമകളെ സൃഷ്ടിച്ചു. സാഹിത്യലോകത്തിൽ അതാതു കാലത്തുണ്ടായ പുരോഗമനങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചു തദനുസരണം ഉള്ളൂരും കാവ്യങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു മഹാകവിയും യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ ഉള്ളൂരിന്റെ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്നതിനു് ഒരു മികച്ചസ്ഥാനം സഹൃദയലോകം കല്പിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുതകൃതി ഉള്ളൂരിന്റെ കറയറ്റ ദേശാഭിമാനത്തെ പ്രദ്യോതിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ആത്മീയതയുടേയും ഭൌതികതയുടേയും ഇരുകൂലങ്ങളേയും തട്ടിത്തകർത്തു കൊണ്ടുള്ള ഒരു കവിതാപ്രവാഹം "ഭക്തിദീപികയിൽ" ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. അയിത്തോച്ചാടനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം "വിചാരധാര"വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. ജാതിമതാദി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അനാചാരങ്ങളേയും ഉള്ളൂർ അവലപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അഖണ്ഡകേരളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവന "കേരളഗാന"ത്തിൽ ദർശനീയവുമാണു്. ഉള്ളൂരിനു മഹാകവിയെന്ന പ്രശസ്തിനേടികൊടുത്തതു് "ഉമാകേരളമാണു്." ഉമാകേരളത്തിൽ കൃത്രിമത്വം കണ്ടേക്കാം. ചരിത്രപരമായ അയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും കാണും. എങ്കിലും അലങ്കാരികമതമനുസരിച്ചു മഹാകാവ്യലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞ ഒരു വിശിഷ്ടകാവ്യമത്രെ ഉമാകേരളം. തത്വചിന്താപ്രധാനവും നിരീക്ഷണനിപുണവുമായ ഒരു ഗദ്യനാടകമാണു് ഉള്ളൂരിന്റെ അംബ. അഭിനയരംഗത്തു് ആ നാടകം പരാജയമടഞ്ഞേക്കാം. എന്നാലും മഹാഭാരതത്തിലെ ആ ധീരനായികയെ വീരോചിതമായി അതിൽ വരച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിലെ ഉള്ളൂരിന്റെ ഗദ്യശൈലിയെക്കുറിച്ചു് അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. കവിയുടെ ധർമ്മോപദേശപ്രധാനങ്ങളായ കൃതികളാണു പിംഗളയും ശിവഗീതയും. "ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം" കൊണ്ടുമാത്രം ഉള്ളൂർ നമ്മുടെ കൃതകേതരമായ കൃതജ്ഞത അർഹിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ചുരു

ക്കത്തിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധശാഖകളിൽ ഉള്ളൂരിന്റെ കരസ്പർശമേല്ക്കാത്ത യാതൊന്നുമില്ല. കേരളവർമ്മദേവന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആധുനികമലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ നവോത്ഥാനം ഉണ്ടായതു മുതൽ ഇന്നോളം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ പ്രവണതകളേയും അദ്ദേഹം തഴകി താലോലിച്ചിരുന്നു.

ഒരു മഹാകവിയെന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, ഒരു ഗദ്യകാരനെന്നനിലയിലും ഉള്ളൂർ വിഖ്യാതിനേടിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രൌഢിയും ഭാവഗാംഭീര്യവും തികഞ്ഞവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യകൃതികളിൽ ഭ്രരിപക്ഷവും ഗവേഷണപ്രധാനങ്ങളാണു്. കേരളത്തിന്റെയും കൈരളിയുടേയും പ്രാചിനതകളേയും പൂർവ്വചരിത്രസംവേഗതികളേയും ഉള്ളൂർ ഗവേഷണനിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി പ്രകംശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അജ്ഞാതങ്ങളായിക്കിടന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രകാശനം അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു വ്യവസായമായിരുന്നു. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഉള്ളൂരിനുണ്ടായിരുന്ന വാഗ്മിത്വം അത്ഭുതാവഹമായിരുന്നു. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും എത്ര ഉദ്ധരണങ്ങളും വിഷമം ക്രൂടാതെ പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു.

ഉല്ലേഖസമൃദ്ധവും ഉജ്ജ്വലവുമായ ഉള്ളൂർസാഹിത്യം സംസ്കാരികമായ പാണ്ഡിത്യത്തിലാണു് അധിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ളതു്. ശബ്ദസൌന്ദര്യത്തെക്കാൾ അർത്ഥഗാംഭീര്യത്തിലാണു് അദ്ദേഹം ഔചിത്യം ഭീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. മനുഷ്യനെകർമ്മോന്മുഖരാക്കുന്ന ജീവിതസന്ദേശമാണു് ഉള്ളൂർ കവിതകളിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നതു്. നോക്കുക.

"നരനുതൻ ജീവിതമാശ; മൃത്യു
നൈരാശ്യമെന്നാണഭിയുക്ത വാക്യം
ആശപ്പെട്ടന്നോൻ വ്യവസായശാല!
അധ്വാനശീലൻ ഫലമാസദിപ്പോൻ
ആശിച്ച നാം ജന്മമവന്ധ്യമാക്കാം
ആശയ്ക്കു താൻപോലഖിലാർത്ഥസിദ്ധി"

എന്നും

ഉറക്കം മതിചെങ്ങാതി-
യുത്ഥാനം ചെയ്തീടാമിനി
എഴുന്നേറ്റിട്ടവേണ്ടേ നാ
മെങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിയ്ക്കുവാൻ?
നില്ക്കുമീ നില്പിൽനില്ക്കാതെ
നീങ്ങി മുന്നോട്ടുപോയിടാം.
പിടിച്ച തള്ളുമല്ലെങ്കിൽ
പിന്നിൽനിന്നു വരുന്നവർ"

എന്നും മറ്റുള്ള മഹാകവിയുടെ ജീവിതവിജയസന്ദേശങ്ങൾ എത്രയോ ആദരണീയങ്ങളാണു്? ജീവിതം ഉൽകർഷോന്മുഖയാലാണു് പുരോഗമിക്കുന്നതെന്നും, പ്രവർത്തിക്കാത്തവർ മൃതപ്രായരാണെന്നും, പ്രവൃത്തിവിമുഖരെ ലോകത്തിനു് ആവശ്യമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾ, മനുഷ്യപ്രവചനങ്ങൾ, ചരിത്രാപദാനങ്ങൾ, തത്ത്വോപദേശങ്ങൾ, പുരാണവസ്തുകൾ എന്നിങ്ങനെ ഏതൊന്നിനെ ആധാരമാക്കി കവിത രചിക്കുമ്പോഴും ഈ കർമ്മസിദ്ധാന്തം തന്നെയാണു് മഹാകവിക്കു് ഉപദേശിക്കുവാനുള്ളതു്. ആദർശത്തിനു വേണ്ടി ആദർശമുപദേശിക്കുന്ന ഒരു കവിയായിരുന്നില്ല ഉള്ളൂർ. പ്രായോഗികജീവിതത്തിനു് പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന പാഠങ്ങളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ ഉൾകൊള്ളുന്നതു്. ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതാത്തെ അവ

ഗണിക്കുന്നവർ സ്വന്തം കലാബോധത്തെ അവഹേളിക്കുന്നവരായിരിക്കും.

ഉള്ളൂർ മഹാകവിയുടെ പ്രേമം ഒന്നുപോലെ താരാവലിയേയും തൃണരാശിയേയും താരാട്ടുന്നു. ആ വിശാല ഹൃദയത്തിന്റെ സ്നേഹാമൃതം വലിയ സാഹിത്യകാരനിലും താണ കലാകൃതികളിലും ഭേദമെന്യേ വർഷിക്കുന്നു.

"ഹന്ത! നിൻതീണ്ടാളാരെൻ
ബ്രഹ്മാണ്ഡോദരത്തിങ്കൽ
സന്തതം പരസ്പരാകർഷണം
സാധാരണം
എൻകരം നിർമ്മിച്ചതാണി
ച്ചുരാചരവ്യൂഹ-
മെൻഗൃഹം പാത്താലിവയ്ക്കേതിനു
മന്തർഭാഗം" എന്നും

"ഭോവശ്രുതിതാൻശ്രുതി
മൺപാത്രം തുപ്പൽക്കോളാമ്പി
യായും തീരാം" എന്നും

"ഭൂതകാരുണ്യം താനെൻ
പൂണ്ണമാമാരാധനം
സാധുവിൻ സന്തർപ്പണം സായൂജ്യ
ലാഭോപായം"

എന്നും മറ്റുമുള്ള ഉള്ളൂരിന്റെ സ്നേഹോക്തികൾ എത്രയോ അനർഘങ്ങളാണ്. ഉള്ളൂർ കവിതകൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആത്മസംസ്കാരത്തിന്റെ അമൃത് പൊഴിക്കുന്നവയാണ്; സ്വദേശസ്നേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യലഹരി നല്കുന്നവയാണ്. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ, സൌന്ദര്യാലങ്കാരങ്ങളുടെ നിരതിശയമായ ശോഭാധിക്യം എന്നിവ ഉള്ളൂർ കവിതകളിൽ സർവ്വത്ര ദർശനീയമാണ്. ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളുടെ ആഡംബരവും പൊൻതളക്കിലുക്കവും കേൾക്കണമെങ്കിൽ മംഗളമഞ്ജരി മാത്രം വായിച്ചാൽ മതിയാവും.

ഉള്ളൂരിന്റെ വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യത്തെക്കുറിച്ചും അല്പം ചിലതു പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മഹനീയതയെ മാനിക്കുന്ന ഒരു കവിയായിരുന്നു ഉള്ളൂർ. മഹത്തായ ജീവിതാദർശമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യവും. ലോകത്തിനു വേണ്ടിയാണു് അദ്ദേഹം ഓരോ കാവ്യോപഹാരവും സംഭാവനചെയ്തതു്. ജീവിതത്തിൽ ഒരൊറ്റ നിമിഷം പോലും പാഴാക്കാതെ അദ്ദേഹം സാഹിത്യപോഷണം നിർവ്വഹിച്ചു. യുവസാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിനു കൌതുകമായിരുന്നു. ഉന്നതമായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിക്കുന്നതിലും കുടുംബസൌഭാഗ്യം വളർത്തുന്നതിലും ഉള്ളൂർ ഒരു ആദർശപുരുഷനായിരുന്നു. തനിക്കു ലഭിക്കുന്ന കത്തുകൾക്കു മറുപടി എഴുതുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും അനാസ്ഥ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. വിനയം, മര്യാദ, പരോപകാരതല്പരത എന്നിവ ഉള്ളൂരിന്റെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. പാണ്ഡിത്യവും പ്രശസ്തിയുമുള്ളവരിൽ സഹജമായിക്കാണുന്ന ഔദ്ധത്യമൊന്നും ഉള്ളൂരിനില്ലായിരുന്നു. തന്നിൽ എളിയവരെ ധിക്കരിക്കുകയും അവമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് അദ്ദേഹം ഒരു ഭൂഷണമായി കരുതിയിരുന്നുമില്ല. സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും ഉള്ളൂർ തന്നെയാണു് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നതും. പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മറ്റി, നവരാത്രി, വിദ്വൽസദസ്സു്, പുരാണശാസ്ത്രാന്വേഷണസമിതി ഇവയിലെല്ലാംമഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ പ്രഗത്ഭഹസ്തങ്ങൾ അതിശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. മഹാകവി തന്റെ ജീവിതം ആശയഗാംഭീര്യമുള്ള ഒരു കവിയാക്കി അവസാനിപ്പിച്ചു.

അ സാഹിത്യാചാര്യൻ നമ്മെ എന്നേക്കുമായി വേർപിരിഞ്ഞു. അ അപരിഹാര്യമായ നഷ്ടം ഏതൊരു ഭാഷാഭിമാനിയേയും തപിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. കൈരളിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മഹാകവി ഉള്ളൂർ മരിച്ചാലും മരിയ്ക്കാത്ത ഒരു മഹാശക്തിയാകുന്നു. അ സ്മൃതിക്ഷത്തിന്റെ പരിമളം പൊഴിക്കുന്ന ഉള്ളൂർക്കവിതകൾ ഭാവിതലമുറകൾക്കു പോലും മാർഗ്ഗദീപമരുളുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണു്. അമൂല്യങ്ങളും അനഘങ്ങളുമായ അനവധി സംഭാവനകളാൽ കൈരളിയെ ധന്യയും പവിത്രയുമാക്കിതീർത്ത ഉള്ളൂരിനോടു സഹൃദയലോകത്തിനുള്ള കടപ്പാടു വാചാമഗോചരമാണു്. അ പാവനസ്മരണക്കു മുൻപിൽ കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ബാഷ്പാഞ്ജലിസമർപ്പിച്ചു കൊള്ളട്ടെ!

മഹാകവി

എൻ. മാധവൻനായർ, നെട്ടംകുന്നം.

മലിതേ! സാഹിതീരസമേ! സൽകലാ-
നിധിയാം "മുള്ളൂരിൻ" മണിസൗധം,
പെരിയപണ്ഡിത പ്രവരരെപ്പൊഴു-
മിരുകൈയ്യാൽ ക്ലപ്തം സുരഗേഹം,
അമലേ! കാവ്യസംസ്കൃതിത സൈരന്ധ്രീ-
പ്രമദേ! നീ നോക്കിക്കരയുന്നോ?
വിധിവിലാസത്തിൻ വിവിധചേഷ്ടക-
ളിതുവിധം കരം കരുതുന്നു!
മഹിളയെങ്കിലും മടിയിൽ വെച്ചു നീ
മഹിതസുസ്നേഹമിതാരേ
വിരയലാളും നിൻ മൃദുമേനി പാരം
തടവിയോമനിച്ചതിമോഹം
അനഘമാമെത്ര കനകഹാരങ്ങ-
ളനുദിനം നിന്നെയണിയിച്ചു;
ഗളിതകോമള മഹിതമായുമാ-
ഭ്യുദിനം കേരളമതിലെത്ര
കലിതകൈരവകം കളികൂടി നിൻ
കരളേ! പ്രേമത്താൽ കലിതാരേ.
മഹിയിലാരുണ്ടിന്നിതുപോൽ സ്വർഗ്ഗീയ
സുഖമനാരത മരുളിയോൻ?
ഒരു "ചിത്രോദയ"മൊരു സ്വർഗ്ഗീയത
ധരണിയിൽ മർത്ത്യനനുവേലം
തടവിയലാതെ തരികയില്ലീശ-
നതു "കൃപാലാപം" വെളിവാക്കി.
ഫലമില്ലല്പവും കരുതുകിൽ വെറും
ചലനചിത്രംപോൽ നരജന്മം.
വിധിവിഹിതത്താൽ വരുവതൊക്കെയു-
മറിയുവോരാരീയുലകത്തിൽ?
കനകമുലികേ! കരം കവരും സൽ-
കവിത കൈരളിക്കിനിയകാൻ
കവികൾ കേരളക്ഷമയതിലിനി-
യൊരുവരുമില്ലേ, ഭയനീയം!
അരുളീടും "മഹാകവി"തന്നാത്മാവി-
ന്നനഘനിർവൃതിയവനീശൻ.

പദ്മസുന്ദരൻ.

(അതിമനോഹരമായ ഡിറ്റക്ടീവ് നോവൽ)

തമിഴിൽ 80-ൽപരംനോവലുകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. എം. കോതനായകിഅമ്മാളുടെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണു് "പദ്മസുന്ദരൻ." ഈ അനഘമായ സാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവം മലയാളികൾക്കുകൂടി ആസ്വദിക്കണമെന്നുകരുതി, ഞങ്ങൾ അതു തർജ്ജിമചെയ്തു ഇതാ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വലിയഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഒന്നാന്തരം നോവൽ. ഓരോ ഭാഗത്തിനും വില രൂപാ 2.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്-തിരുവനന്തപുരം.

ആശാലത

അദ്ധ്യായം ൨൧.

അടുത്ത ദിവസം ശരച്ചന്ദ്രനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായി. അന്നൊരു ദിവസം, ആശയോടുകൂടി ശരച്ചന്ദ്രനെ എവിടെ എല്ലാം അന്വേഷിച്ചുവോ, അവിടെ ഒക്കെ വിലാസൻ വെറുതെ പോയി നോക്കി; പലരോടും അവനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു; എന്നാൽ ശരച്ചന്ദ്രൻ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം എവിടാണെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

രഹസ്യസംഘത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഇരിപ്പിടവും ചുറ്റുപാടുകളും മറ്റൊരുവന് എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ആ സംഘത്തിന് രഹസ്യസംഘമെന്ന പേർ എങ്ങിനെ യോജിക്കും?

വിവാഹംവരെ വെച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് അതിനെ കാണാതിരുന്നതു മാത്രം മതിയാകും വിലാസനെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതിന് എന്നും, അദ്ദേഹം തന്നെ സംശയിക്കുമെന്നും, ശരച്ചന്ദ്രൻ നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തീച്ചയായും അദ്ദേഹം തന്നെ അന്വേഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ശരച്ചന്ദ്രൻ അത്ര വേഗത്തിൽ പിടികൊടുക്കുന്ന ആളാണോ? ഒരു പക്ഷേ അവനു പരിചയമുള്ള ആരെങ്കിലും യദൃച്ഛയാ കണ്ടു മുട്ടിയാൽ...? അതും സാദ്ധ്യമല്ല. വിലാസനു തന്നെ നേരിട്ടു കണ്ടാൽ ക്ഷണിയും ശരച്ചന്ദ്രനെ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കയില്ല. അയാൾ തന്റെ സ്വന്തരൂപത്തെ മാറ്റി വേറൊരു വേഷമാണു ധരിച്ചിരുന്നതു്.

അയാൾ അണിഞ്ഞിരുന്ന വിവിധവർണ്ണമായ പഠാണിപ്പായിജാമ, കാലിലുള്ള ചുരുണ്ട ജോടുകൾ, മുഴങ്കാൽവരെ നീണ്ട അങ്കി, അതിന്മേൽ ഇട്ടിരുന്ന കയ്യില്ലാത്ത വേസ്റ്റുകോട്ട്, കഴുത്തിൽ അഴുക്കു പിടിച്ച കറുത്ത പട്ടുനൂൽ കെട്ടി നീട്ടിയിട്ടിരുന്ന വലിയ മായത്തുകൾ, കൈയ്യിൽ തോൽവാറുള്ള വടി, ചെമ്പിച്ചമീശ, ക്രുത്തതാടി, തലയിൽ ചുറ്റിക്കെട്ടിയിരുന്ന വലിയ മുണ്ടാസ്, അതിന്റെ ഒരഗ്രം മുതുകിൽ നെടുനീളം തൂങ്ങിക്കിടന്ന വിധം, ആ മുണ്ടാസിന്റെ നടുവിൽ ശിഖരംപോലെ വിളങ്ങുന്ന ശാരികക്കലശം ഇവയെല്ലാം കണ്ടാൽ ആർക്ക് അവനെപ്പറ്റി ശരച്ചന്ദ്രനാണെന്ന സംശയം ജനിക്കും? താൻ ശരച്ചന്ദ്രനോ, അതല്ല കൂടുവിട്ടു കൂടുമാറാനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്താൽ ഒരു പട്ടാണിയുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവനോ, എന്ന സന്ദേഹം അവനു തന്നെ ഉണ്ടായതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല.

ഗുലാബാ പേട്ടയിൽ ഉള്ള ഫൈസ്സുളിന്റെ മേലത്തെ നിലയുടെ ഒരു ഹാളിന്റെ മുവരിൽ ഒരു വലിയ നിലക്കണ്ണാടി ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു തന്റെ മീശയെ ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലെല്ലാം ശരച്ചന്ദ്രനു മുൻവിവരിച്ചപ്രകാരമുള്ള സംശയം ഉദിച്ചു. അയാൾ തന്റെ പ്രതിബിം

ബത്തോട്ട ചോദിച്ചു:—"നീ തന്നെയോ ശരച്ചന്ദ്രൻ? അല്ല, ശരച്ചന്ദ്രൻ മരിച്ചുപോയിട്ട് ഇന്നു മൂന്നു ദിവസമായിരിക്കുന്നു."

ശരച്ചന്ദ്രൻ ഇനി സ്വന്തരൂപം കൈക്കൊണ്ടാലുംസ്വാഭാവികമായി അവന്റെ നടയും വേഷവും ഭാവനയും ഒക്കെ മാറിപ്പോയതായി കാണപ്പെട്ടു. ഒരുവൻമനഃപൂർവ്വമായി താൻ ഇന്നവിധത്തിൽ ഇരിക്കണമെന്നു് ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അവിധത്തിൽ മാറിക്കൊള്ളും. ഒരുപുരുഷൻ തന്നെ പെണ്ണായി നിനച്ചു പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ, തനിക്കു സ്ത്രീത്വം താനേ വന്നുചേരും; പുരുഷരൂപത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ അന്തരാത്മാവു ഉറംകൊള്ളുന്ന ഒരു വിചിത്ര ജീവിയായിത്തീരും. അവനു സ്ത്രീയെ പ്രേമിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. നേരെമറിച്ചു് അവൻ പുരുഷനെ പ്രേമിക്കും. എന്നാൽ അവനെ ഒരു പുരുഷനും ചിന്തിക്കയില്ല. ഒരുവൻ ഒരു കള്ളത്തെ പല തരത്തിൽ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ അതു പിന്നീടു് അവനു സത്യമായി തോന്നും എന്നാണു മനശ്ശാസ്ത്രം പറയുന്നതു്.

തന്റെ ക്രൂരകാര്യത്തിനു് അനുവദിച്ചതിലധികം കഠിനതടവു വിധിച്ച ആ ജസ്റ്റീസ് വൈറു് ഫീൽഡു ധവരയെ സംഹരിക്കാനാണു് അയാൾ ഒരു പട്ടാണിവേഷം ധരിച്ചതു്. ശനിയാഴ്ച രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിക്കു ധവര തന്റെ റിവാൾവറിനു് ഇരയാവണം എന്നാണു് അയാളുടെ നിശ്ചയം. ഇതിനെപ്പറ്റിചിന്തിക്കുന്നമാത്രയിൽ അയാൾക്കു് ഒരുമാതിരി വെറിപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

തന്നോടുക്രൂരി ജോലിചെയ്യുന്ന സഹപ്രവർത്തകർക്കു അനുവദിച്ചതിലധികം കഠിനശിക്ഷയോ? അതു് അയാൾ എങ്ങിനെ സഹിക്കും? അതിനാൽ ജസ്റ്റിസ് വയിറു് ഫീൽഡിന്റെ ജീവനെ അപഹരിക്കണമെന്നു തന്നെ അയാൾ ഉറച്ചു. ചീട്ടു് ഇട്ടു നോക്കിയതിൽ ശരച്ചന്ദ്രൻതന്നെ ആ ജോലിനിവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നു കണ്ടു. മറ്റു സഹപ്രവർത്തകരും പലരും അയാൾക്കു തുണയായിട്ടു പിന്നിൽ നിന്നിരുന്നു. ധവരയുടെ ദിനസരി ജീവിതത്തിലെ ഓരോ നിസ്സാരസംഗതിപോലും അറിഞ്ഞുവരുന്നതിനു് അവർ നിയുക്തരായിരുന്നു. വയിറു് ഫീൽഡ് എന്നും എൽസിയുടെ വീട്ടിൽ പോകാറുണ്ടു്. വിശേഷിച്ചു ശനിയാഴ്ച ദിവസം അർദ്ധരാത്രിവരെ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുമെന്നും അവർ അറിഞ്ഞു. എൽസിയുടെ വീട്ടിനു് എതിരേയുള്ള ഇറാനിയൻ കടയിൽ ആ സഹപ്രവർത്തകർ അടിക്കടി കൂട്ടുകൂടാറുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അടുത്ത ശനിയാഴ്ച ധവര കൈലാസയാത്രയ്ക്കു ടിക്കറ്റു വാങ്ങുമെന്നു ശരച്ചന്ദ്രൻ വിശ്വസിച്ചു. അതിനാൽ ആ ദിനത്തിന്റെ വരവു കാത്തിരിക്കയായിരുന്നു അയാൾ.

വെള്ളിയാഴ്ച ഒരു വിധത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. എന്നാൽ ശരച്ചന്ദ്രനു് താൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന കാര്യത്തിൽ എന്തുകൊണ്ടോ വിശ്വാസം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ രണ്ടുദിവസങ്ങളിൽ അവനു് ഉറക്കമേ വന്നില്ല. വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി അയാൾക്കു ഒരു മാതിരി വെറിപിടിച്ചു. കണ്ണുകൾ ചുവന്നു. തലയ്ക്കു വലിയ ഭാരം തോന്നി. രക്തനാഡികളിലൂടെ അഗ്നി പറക്കുംപോലെ ഒരു അനുഭൂതി ഉണ്ടായി. ഉള്ളംകാലിലും കൈകളിലും 'തികതിക' എരിച്ചൽ കണ്ടു. അടുത്ത ദിവസം രാത്രി നിർവ്വഹിക്കേണ്ട കാര്യം എങ്ങനെ നിറവേറും എന്ന ഒരേ ഒരു ചിന്തയിൽ അവൻ മുഴുകി. കൊല ചെയ്യപ്പെടുന്നവനേക്കാൾ വലുതായ ദുഃഖം കൊലചെയ്യുന്നവനാണുണ്ടാകുന്നതു്. അവൻ അറിയാതെ തന്നെ അവന്റെ കൈവിരലുകൾ വെടിവെക്കുന്ന

ഭാവത്തിൽ ആടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ശരച്ചന്ദ്രൻ വെറി പൂണ്ടാണിരുന്നതു്.

എൽസിയുടെ വീട്ടു നില്ക്കുന്ന തെരുവിൽ എത്ര വൈദ്യുതവിളക്കുകാലുകൾ ഉണ്ടു്? അവയുടെ വെളിച്ചം എത്ര ദൂരം വ്യാപിക്കുന്നു? ഇതെല്ലാം നേരത്തെ ആരാഞ്ഞു കണ്ടുപിടിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു. എൽസിയുടെ വീട്ടുവാതുക്കൽ ആരെങ്കിലും കാവൽ നില്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന സന്ദേഹത്തിനും അവർ നേരത്തെ നിവൃത്തി വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഏണിപ്പടികൾ എത്ര? അവ എങ്ങോട്ടാണു് വളഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതു്? എന്നീ വിവരങ്ങളും അവർ ചോദിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. മുകളിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിവരുന്ന ആളിനെ കീഴിൽ നിന്നു കയറി ചെല്ലുന്നവൻ എവിടെ വച്ചു സന്ധിക്കും എന്നതു നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കി വച്ചിട്ടു്, വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു് വെളിയിൽനിന്നു ആളുകൾ ഏതു വഴിയിലൂടെ അകത്തേക്കു കടക്കും? ശരത്തു് അപായം കൂടാതെ എങ്ങനെ ഏതു മാർഗ്ഗത്തിൽ ഓടി രക്ഷപ്പെടേണ്ടു? ഈ മാതിരി സംഗതികളെപ്പറ്റിയെല്ലാം അവർ പല പരിശോധനകൾ നടത്തിത്തീർച്ചയാക്കിവച്ചിരിക്കയാണു്. വിലാസന്റെ വിവാഹവർഷം മുന്നൂറു രൂപകളും ഇട്ടു് തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. വെടിവച്ചിട്ടു് ഓടിപ്പോകുന്നതിനു് ഒരു മോട്ടാറും സജ്ജമാക്കി നിർത്താൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധമായ ഒരു വക്കീൽഷാപ്പിൽ ജോലി ചെയ്തുവന്ന ഒരു പട്ടാണിയാണു് വണ്ടി ഏർപ്പാടുചെയ്തുകൊടുത്തതു്. നമ്പർ പലക എടുത്തു കളഞ്ഞാൽ പോലീസുകാർ എങ്ങനെ അടയാളം കണ്ടുപിടിക്കും?

ഈ സംഗതികളെല്ലാം ശരച്ചന്ദ്രന്റെ മനസ്സിലൂടെ ഒന്നൊന്നായി കടന്നുപോയി. ഇനിയും ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറിന്റെ ഇടയുണ്ടു്. അവ ശീഘ്രം കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ, കാര്യത്തെ വേഗത്തിൽ ചെയ്തീർക്കാം. എന്നാൽ സമയം ആമയുടെ വേഗത്തിലെ പോകുന്നുള്ളു. ഒരുനിമിഷം അയാൾക്കു യുഗംപോലെതോന്നി.

അയാൾ തന്നോടായിട്ടു് വീണ്ടുംവീണ്ടും ചോദിച്ചു:— നാളെ ഈനേരത്തു് വയിറുഫീൽഡു് ഈ ലോകം വിട്ടുപോയിരിക്കും. അതിനുശേഷം ശരച്ചന്ദ്രൻ.....?"

ആ ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം അയാൾക്കു തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. കണ്ണു ഇറുകെ അടച്ചുകൊണ്ടു് വളരെ നേരം ആലോചിച്ചു. അയാളുടെ ഗതി എന്താകുമോ? ആരുകണ്ടു?

ഒരുപക്ഷേ, ഈ നിന്ദ്യമായ രാവായിരിക്കുമോ തന്റെ ഒടുവിലത്തെ രാത്രി?

ഹാ! അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച മാത്രയിൽ ശരച്ചന്ദ്രന്റെ ഉടൽനടുങ്ങി; കോപം കയിർക്കൊണ്ടു:—അവസാനത്തെ രാത്രിയോ? ഇത്രനാളായി ഏതു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി അയാൾ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നോ അതു് പ്രാപ്യമല്ലാതായി! ആശതന്നിൽ അനുരക്തയല്ലെന്നു് അയാൾ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നാലെന്തു്? മരിച്ചാലെന്തു്? ഹാ! ആശ! പ്രേമവാരാശി! ഈ രാത്രി ഒടുവിലത്തെ രാത്രിയാണെങ്കിൽ, അവളെ കൺകുളിക്കെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടുവന്നാലെന്തു്! തീർച്ചയായും ഒരു പക്ഷേ.....ഛീ!, എന്താലോചന! കല്പനാശകലം അതിവേഗം പാഞ്ഞു തന്നെ എവിടൊക്കെയോ കൊണ്ടുചെന്നു വിടുന്നു! മനസ്സിനെ മറ്റുവിഷയത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിടാൻ കഴിയുന്നതു യത്നിച്ചിട്ടും ഫലിച്ചില്ല. അയാൾ തന്റെ മനസ്സിനോടായിട്ടു് ചോദിച്ചു:—

"ആരുടെ പ്രേമം നിഷ്ഫലമെന്നുകണ്ടോ, അതിനെപ്പറ്റി വീണ്ടുംവീണ്ടുമുള്ള ഈ

വൃത്ഥചിന്ത എന്തിനു്?" അതിനു വിപരീതമായ മറുപടിയാണു ലഭിച്ചതു്.

"ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇന്നേക്കു് ഒരേ ഒരുരാത്രി. അതുതെറ്റിപ്പോയാൽ പിന്നെ .....രക്ഷപ്പെട്ടുമെന്നു് എന്തു നിശ്ചയം? അതുകൊണ്ടു് വേറും ദർശനമെങ്കിലും ലഭിച്ചാൽ മതി. പോയി കൺകളിരെക്കണ്ടിട്ടുവരു. അവളെ സന്ധിക്കണമെന്നു തന്നെയില്ല." എന്നാൽ ഇതിൽ എന്താണിത്ര ഇൻപം?

കടലിൽ തിരമാല എന്നപോലെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ പലപല വിചാരങ്ങളും ഒന്നോടൊന്നു തുടർന്നടിച്ചു പൊങ്ങി.

ഒടുവിൽ അയാളുടെ കാലുകൾ, അയാൾ അറിയാതെതന്നെ, എഴുന്നു. ബർലാഗിലേക്കുള്ള ട്രാം വണ്ടിയിൽ അയാൾ കയറി ഇരുന്നു. ആശയുടെ വീട്ടിനടുത്തുക്കൂടി പോകുന്ന തെരുവു് ആൾസഞ്ചാരം അടക്കി തീരെ വിജനമായി കാണപ്പെട്ടു.

തന്റെ ശിരസ്സുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ആശയുടെ ഗൃഹത്തിലെ മുകളിലത്തെ നിലയിലെ ഒരു മുറിയിൽ വിളക്കു ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. വീട്ടുവാതുക്കൽ ഒരു പട്ടാണി നിന്നു് മേൽനിലയിലുള്ള ജനാലയെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ പോലീസുകാർ വിടുമോ? ഒരു പോലീസുകാരൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് പരുഷസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:—"അയാളു്? ഇവിടെനിന്നുകൊണ്ടു് എന്തുചെയ്യുന്നു? നിനക്കു് ഇവിടെ എന്തു ജോലി?"

"ജോലിയോ? ഒന്നുമില്ല"

"പിന്നെ നിന്റെ പാട്ടിനു പോ"

"ശരിശരി, ഇതാ പൊയ്ക്കൊള്ളാമേ"

ഇതിനിടയ്ക്കു് ആശയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു വിലാസൻ വെളിയിൽ ഇറങ്ങിവരുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു. അതിനോടുക്കൂടി ഇത്ര നേരമായി ജന്നലിൽ ക്കൂടി നിഷ്ക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കിന്റെ പ്രകാശവും നിന്നുപോയി. ഭഗ്നമായ ഹൃദയത്തോടും, അതു പോരാഞ്ഞിട്ടു്-ഒടിഞ്ഞുപോയതുപോലിരുന്ന ദുർബലമായ കാലുകളോടും കൂടി ശരച്ചന്ദ്രൻ അവിടം വിട്ടു് പതുക്കെ നടന്നുപോയി. അയാൾക്കു ലോകമേ ശൂന്യമായിത്തോന്നി.

വളരെ ദൂരത്തു് ആരോ ഒരു പിച്ചക്കാരൻ 'ഓ' എന്നു വിലപിക്കുന്ന ശബ്ദവും, അവനെക്കണ്ടു് ഒരു നായ് കുരയ്ക്കുന്ന ശബ്ദവും അവന്റെ കാതുകളിൽ മെല്ലെപ്പതിഞ്ഞു.

എന്തൊരു ലോകമിതു്!

* * *

ജസ്റ്റീസ് വൈറ്റ്ഫീൽഡിനെ സംഹരിക്കുന്നതിനു നിയുക്തരായ സഖാക്കൾ അന്നു് എങ്ങനെ ഉറക്കമില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയോ, അതുപോലെതന്നെ ധാരയും ഉറങ്ങാതെ തന്നെ രാവുപോക്കി.

തന്റെ മുറിയ്ക്കുള്ളിലിരുന്നു് അദ്ദേഹം എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മുറിയുടെ കതകുകൾ അടച്ചിരുന്ന ജന്നലുകളും വെളിയടത്തുണികളാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ബാഹ്യലോകവുമായി യാതൊരു ബന്ധവും പുലർത്തുവാൻ ഇച്ഛയില്ലാത്തവനെന്നപോലെ അദ്ദേഹം കാണപ്പെട്ടു.

വൈകുന്നേരത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു ഭ്രാന്താശുപത്രിയിൽ നിന്നു ഒരു ടെലഫോൺ വാർത്ത ലഭിച്ചു. അവിടെ ഭ്രാന്തുനിമിത്തം പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ധാരശ്ശാണി ആശുപത്രിവേലക്കാരായ രണ്ടു തോട്ടക്കാരെച്ചുമട്ടികൊണ്ടു ബലമായി അടിച്ചുവെന്നും അവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും വലിയ മുറിവുകൾ പറ്റിയെന്നും ആയിരുന്ന വാർത്ത. അതിനാൽ കോടതി പിരിഞ്ഞ ഉടനേ

തന്നെ അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു പോയി. തത്സമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തറുതലപിടിച്ച മകൻ മൂക്കറ്റം കുടിച്ചു കൊണ്ടു ബംഗ്ലാവിൽ ചെന്നു കുശിനിക്കാരനോടു വക്കാണം തുടങ്ങി. വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന പാലും തൈരുംമൊരുമൊക്കെ നിലത്തൊഴിച്ചിട്ടു് അയാൾ എവിടെയോ പോയി മറഞ്ഞു.

ഈ വിധത്തിലുള്ള കുടുംബസംബന്ധമായസൌകര്യക്കേടുകളാൽ വൈറ്റ്ഫീൽഡു ധ്വരയ്ക്കു ബാഹ്യലോകത്തിലെ കാറും പോലും ശ്വസിക്കാൻ താൽപര്യമില്ലാതിരുന്നതിനാലാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ ലോകമായ മുറിയിൽ അടച്ചുപൂട്ടി ഇരുന്നതു്. മനഃക്ലേശം അധികമാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ പേനയെടുത്തു് എഴുത്താരംഭിക്കയാണു പതിവു്. ഈരാത്രിയും അങ്ങനെയാണു സംഭവിച്ചതു്.

ചിത്തഭ്രമം പിടിപ്പെട്ട പത്നിയേപ്പറ്റിയുള്ള ദുഃഖം ഒരു വശത്തു്; തോന്ന്യാസിയായി നടക്കുന്ന ദുഷ്പുത്രനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്താഭാരം മറുവശത്തു്. ഇവയെല്ലാം പുറമേ ഇന്നു് അദ്ദേഹം നിരപരാധികളായ ആറു യുവാക്കൻമാരെ രാജകീയനിയമം അനുസരിച്ചു കഠിനതടവിനു വിധിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരവും അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടി. ആ ചെറുപ്പക്കാർ ചെയ്തകുറ്റം എന്തു്? ദേശവിമോചനാത്മാവു് അവർ തങ്ങളുടെ ജീവനെപ്പോലും പണയപ്പെടുത്തി. സാഹസികപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അതു രാജദ്രോഹമാകുമോ? തന്റെ മകൻ അടക്കവും ഒതുക്കവുമില്ലാതെ നടക്കുന്നതിനു് അവനെ ആരു ശിക്ഷിക്കും? തന്റെ പത്നി ചിത്തഭ്രമത്താൽ തോട്ടക്കാരെ അടിച്ചു വ്രണപ്പെടുത്തിയല്ലോ? അവളെ എന്തു കൊണ്ടു ശിക്ഷിച്ചു കൂടാ? ദേശീയവൈറി പിടിച്ച ആ യുവാക്കൾ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് ഉത്തമമാർഗ്ഗം ബലാൽകാരമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു ഒരുമാതിരി ഭ്രാന്തുതന്നെയല്ലേ? അതിനാൽ അവർക്കു് എന്തുകൊണ്ടു മാപ്പു കൊടുത്തുകൂടാ? പത്നിയിലുള്ള പ്രേമത്താലല്ലേ അവളെ ശിക്ഷിക്കാതെ വിട്ടതു്? ഈ മാതിരി ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറകതന്നെ സാധ്യമല്ല.

ഈ മാതിരിചിന്തകളാൽ ധ്വരയ്ക്കു് എഴുത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധ വന്നില്ല. മനസ്സിനെ ഒരു നിലയ്ക്കു നിർത്താൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കാതെ വന്നു.

താൻ ഇപ്പോൾ എഴുതുന്ന പുസ്തകം മുമ്പെഴുതീട്ടുള്ളവയേക്കാൾ ഹൃദയാവർജ്ജകമായിരിക്കണം; സംഭവങ്ങളും അത്യന്തം സന്തോഷകരമായിരിക്കണം. ഈ നോട്ടത്തോടുകൂടിയാണു് അദ്ദേഹം കഥാകല്പന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. 'സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അടിമകൾ' എന്നായിരുന്നു പുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരു്. അന്നു് അദ്ദേഹം എഴുതിയ അധ്യായത്തിനു 'രാഷ്ട്രീയക്കൊലയാളികളുടെ മനസ്ഥിതം' എന്നു പേരുനല്കി.

അതിനെ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന അതേ വൈറ്റ്ഫീൽഡു ധ്വര ഇനി ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ രാഷ്ട്രീയ കൊലപാതകികളുടെ വെടിയുണ്ടയ്ക്കു് ഇരയാകാൻ പോകുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത അദ്ദേഹം എങ്ങനെ അറിയാനാണു്?

ജീവിതത്തിൽ തങ്ങളാൽ ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളെ എഴുത്തുകാർ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിക്കു ചെയ്തു കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയ ഹിംസാമാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിക്കുന്നവരെ അധികമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു് ധ്വരയ്ക്കും താൽപര്യമില്ല; എങ്കിലും രാജകീയനിയമമനുസരിച്ചു് അവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം

നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രീയകാര്യക്കാരുടെ മനസ്താപത്തെ പുസ്തകങ്ങളും വഴിക്കു വെളിപ്പെടുത്താനാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. മെയ്മറന്നു് എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ മണി രണ്ടടിച്ചു. ഘടികാരം നോക്കി സമയം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം കോട്ടുവായിട്ടുകൊണ്ടു, മേശപ്പുറത്തുകിടന്ന കടലാസ്സുകളെ പെറുക്കിഅടുക്കി, ഡ്രായരിൽ വച്ചുപൂട്ടി. അനന്തരം ജന്നലിന്നരികേ ചെന്നുനിന്നിട്ടു്, തെരുവിനെ നോക്കുംപോലെ എന്തോ ആലോചനയിൽ മുഴുകി. രണ്ടരമണിയടിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ശയ്യയിൽ കേറിക്കിടന്നു.

* * * *

ശനിയാഴ്ച വൈകുന്നേരത്തു കോടതിയിൽനിന്നു വന്ന ഉടനെ അദ്ദേഹം ടെലിഫോണിൽ ചെന്നു് എൽസിയുടെ വീട്ടുനംബർ തിരിച്ചു. പിന്നീടു ചോദിച്ചു—"ഹലോ എൽസി" എന്നാൽ എൽസിയുടെ കണ്ണുദ്ധനിക്കു പകരം കുശിനിക്കാരന്റെ ശബ്ദമാണു് മറുപടിയായി കേട്ടതു്. എൽസി എന്തോ സാമാനങ്ങളും വാങ്ങിക്കാനായി കടയിൽ പോയിരിക്കയാണെന്നറിഞ്ഞു.

കളിച്ചുവസ്ത്രങ്ങളും മാറിയതിനുശേഷം വീണ്ടും ടെലിഫോണിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "എൽസി ഇനിയും വന്നില്ലേ?"

"വന്നു. എൽസിതന്നെയാണു് സംസാരിക്കുന്നതു്"

"എൽസി, ഇന്നു ശനിയാഴ്ചയല്ലേ?"

"അറിയാം. ഞാൻ അവിടുത്തേ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണു്. എപ്പോൾവരും?"

"ടെന്നിസ്ക്ലബിനു പോയിട്ടു് ഉടനെതന്നെ വരാം"

"നന്നു്. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വേഗത്തിൽ വരുമല്ലോ?"

രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർകഴിഞ്ഞു് ധാര എൽസിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവൾ അദ്ദേഹത്തിനെ കാത്തു നില്ക്കുയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു സോഫായിൽ ചെന്നിരുന്ന ഉടനെ എൽസി അദ്ദേഹത്തിനെ നോക്കി "വിസ്കി കൊണ്ടുവരട്ടെ? അതോ ബ്രാണ്ടിവേണമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വൈറ്റുഹീൽഡു് സോഫയിൽ ഇരുന്നു കാലുകൾ നീട്ടിക്കൊണ്ടു് "ഇന്നു് എനിക്കു വിസ്കിവേണ്ട, ബ്രാണ്ടിവേണം. പതിവിൽ അല്പം കൂടുതൽ പകർന്നുകൊണ്ടുവരൂ. ഇന്നു ഞാൻ ഈ ലോകകാര്യങ്ങളെ എല്ലാം മറന്നു അല്പം ഉല്ലാസമായി കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

"എന്നെക്കുടെ മറന്നുകളയുമോ?"

"എൽസി, ഇന്നു എനിക്കുപകരം ഒരു യുവാവു് നിന്നോടുകൂടി സല്ലാപം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ ഒരു വേള നിന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു് നീ ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനു് അവൻ "എൽസി! ഞാൻ നിന്നെ എങ്ങനെ മറക്കും?" എന്നു മറുപടിയും പറഞ്ഞേക്കും. ഞാനോ? ഒരു യുവാവല്ല. പോരെങ്കിൽ യുവാവിനെപ്പോലെ ഭാവിച്ചു് നിന്നെ വഞ്ചിപ്പാൻ എനിക്കു സാധ്യവുമല്ല. കള്ളം പറഞ്ഞാൽ നീ തൃപ്തിപ്പെടുമെങ്കിൽ ഞാൻ വല്ലതുംപറവാൻ നോക്കാം. ഞാൻ നിന്റെ അടുക്കൽ അടിക്കടി വരുന്നതു നിന്റെ പ്രേമം നേടുവാനായിട്ടല്ല; ഭഗ്നമായ എന്റെ ഹൃദയത്തിനു് അല്പം ആശ്വാസം നേടുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു്. യൌവനദശയിൽ പുരുഷൻ സ്ത്രീയെതന്റെ ശരീരസുഖത്തിനെ മാത്രംകരുതി സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ വയോധിക

നാകട്ടെ, അവനു മനശ്ശാന്തിയരുളുന്നതു് സ്ത്രീയുടെ സഹവാസമാണു്. അതിനാൽ ഒരു തരുണനേപ്പോലെതന്നെ വയോധികനും ഒരു യുവതിയുടെ സാഹചര്യം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഒരു ദാസിയുടെ ആത്മകഥാകഥനത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവളെ പ്രേമിച്ച യുവാക്കളേക്കാൾ വയോധികരാണത്രേ വാസ്തവത്തിൽ അവളോടു് അധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്നതെന്നു്. അതു സത്യമാണെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. വയോധികർ ജീവിതത്തിന്റെ പലേ തുറകളിൽ അനുഭവസമ്പത്തു് നേടിയവരാണു്. അതിനാൽ ഏതു സംഗതിയിലും അവർ ഒരു നിശ്ചയകോടിയിൽ എത്തുന്നതു സഹജം. വെറും ചിറ്റിന്ദ്രങ്ങളിൽ അവർ മയങ്ങാറില്ല. അതിനാൽ അവർ സ്ത്രീകളെ വെറും നീചദൃഷ്ട്യാ നോക്കാതെ അവരെ ശാന്തിയരുളുന്ന കോവിലുകളായി ഗണിക്കുന്നു. എന്നേപ്പോലുള്ള വക്കു പലദുഃഖഹേതുക്കളുണ്ടു്. അതിനാൽ ദുഃഖനിവാരണാർത്ഥം അവർ കോമളാംഗികളായ യുവതികളുടെ സമ്പർക്കം ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇവിടെ വരുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം നിനക്കു നന്നായി മനസ്സിലായിരിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. എന്റെ ദുഃഖങ്ങളിൽ നിന്നു മോചനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനാണു് ഞാൻ ഇവിടെ വരുന്നതു്. അതിലും ഞാനിന്നു എന്നെത്തന്നെ മറന്നു കളയാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. അതിനാൽ: ഒരു ഭ്രാന്തിയുടെ ഭർത്താവു്, ഒരു പോക്കിരിയുടെ പിതാവു്, ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ നായകൻ, നാട്ടിൽ ന്യായം നടത്തുന്ന ഒരു ന്യായാധിപതി ഈ വകനിലകളെ ഒക്കെ മറന്നു് അല്പം ശാന്തി അടയുന്നതിനു ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു.”

“സ്നേഹിതരേ, അവിടുന്നു് എന്താണിങ്ങനെ ഒക്കെ സംസാരിക്കുന്നതു്?”

ഈ വിധം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എൽസി വൈറ്റ്ഫീൽഡിന്റെ കഴുത്തിൽ ചുറ്റി കൈകളിട്ടു, പിന്നീടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിൾത്തടത്തിൽ ചുംബിച്ചു.

എന്നാൽ വൈറ്റ്ഫീൽഡ് പകരം അങ്ങോട്ടു് അവളെ ചുംബിക്കയുണ്ടായില്ല.

* * *

സുമാർ ഒന്നരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു.

എൽസിയുടെ വീട്ടിലെ ഏണിപ്പടി തിരിയുന്ന വളവിൽ പകൽപോലും ഇരുട്ടാണു്. അതോ? അമാവാസ്യയുടെ ഇരുട്ടു്. പിന്നെ പറയാനുണ്ടോ? ആ ക്രൂരിരുട്ടത്തു ഒരു മൂലയിൽ ഒരു പട്ടാണിയുവാവു നിറച്ച റിവാൾവറും പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. എൽസിയോടു യാത്ര ചോദിച്ചിട്ടു് ധാര പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടതുടങ്ങി. ശരച്ചന്ദ്രന്റെ ദേഹം വിയർപ്പിൽ കുളിച്ചു. രോമങ്ങൾ എഴുന്നു; കൈകളുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വന്നു.

തല നിവർത്തു കാതിനെ ഏണിമുറിയുടെ പാർശ്വത്തിൽ ചേർത്തുവച്ചു കൊണ്ടു് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

“പോയി വരട്ടേ, എൽസീ?”

“പോയി വരണം. വടി എടുത്തോ?”

ശരച്ചന്ദ്രൻ ആലോചിച്ചു:—“ഇയാൾ വടിയും എടുത്തു കൊണ്ടാണോ വരവു്? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ജാഗ്രതയായിരിക്കണമല്ലോ.”

“വടി എടുത്തു എൽസീ. ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടേ?”

“ഞാനും നിങ്ങളോടുകൂടി വാതുക്കൽ വരെ വരട്ടോ? പാതി ഇരുളടഞ്ഞിരിക്കയാണല്ലോ.”

ശരച്ചന്ദ്രൻ വിചാരിച്ചു:—എന്തിനു നീയും വരുന്നു? അവരോടൊപ്പം ചാവാനോ?”

"വേണ്ട, വേണ്ട. ഞാൻ എന്നും തനിച്ചാണല്ലോ പോകുന്നതു്" എന്നു ധാര പറഞ്ഞു?

"കീശയിൽ ടാച്ചുലൈറുണ്ടോ?"

"ഉണ്ടു്."

ടാർച്ചു് ലൈറു് എന്ന കേട്ടമാത്രയിൽ ശരച്ചന്ദ്രന്റെ വയറ്റിൽ തീകത്തി. മറ്റു സകല സംഗതികളും മൻക്രട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നവൻ ഈ ടാച്ചുലൈറിന്റെ കായ്മും മാത്രം ആലോചിച്ചതേ ഇല്ല. വിധി മനുഷ്യനെ ഒരു നേത്ത നൂലിനാൽ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. അതിനെ മറുക്കാൻ അവനാൽ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ സമയോചിതബുദ്ധിയുകതനായ ശരച്ചന്ദ്രനു മറെറാരുപായം തോന്നി. അയാളം കഴിയുന്നതു മുമ്പരോട്ട ചേന്നു് ടാച്ചുലൈറിന്റെ വെളിച്ചം തന്റെ മേൽ വീഴാതിരിപ്പാൻ നോക്കി.

ധാര ഏണിപ്പടിയുടെ രണ്ടു പടികളം കടന്നു. വീണ്ടും എൽസി നില്ക്കുന്നിടത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു് "പോയ്വരാം, സ്നേഹക്കാതലേ" എന്നു പറഞ്ഞു.

"സ്നേഹിത, പോയിവരിക."

കാലിൽ ധരിച്ചിരുന്ന ബൂട്സിന്റെ ശബ്ദം 'ടക് ടക്' എന്നു കേൾക്കുമാറു വൈറ്റ് ഫീൽഡ് വടിയൂന്നി ഏണിപ്പടി ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങി. ശരച്ചന്ദ്രൻ നിവൻതോക്കിലെ നിറയൊഴിക്കാൻ തയ്യാറായി നിന്നു.

ഏണിപ്പടികളം വളഞ്ഞു തിരിയുന്ന ഭിക്കിൽ ധാര എത്തിയ മാത്രയിൽ അയാളുടെ തോക്കിന്റെ നിറയൊഴിഞ്ഞു.

"അയ്യോ ഇതെന്തു്? കാതുപിളർന്നു് പോകുമാറുള്ള ഇടിയോ?"

ഭൂമികലുങ്ങി; ഏണിപ്പടികളം കിടുകിടുത്തു. ധാരയുടെ ഭൂമി കറങ്ങും പോലെ തോന്നി.

ആ അരവിനാഴികയുള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ആയിരം വിചാരങ്ങളം ഉദിച്ചിട്ടു മറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഹോ! എന്നലറി. എന്നാൽ താഴേ വീണില്ല. അദ്ദേഹം അടിച്ച ടാച്ചുലൈറിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽശരച്ചന്ദ്രന്റെ കണ്ണുകളംമഞ്ഞി. വെളിച്ചം വന്ന ദിക്കുനോക്കി അയാളം വീണ്ടും വെടിവെച്ചു. അതേ നിമിഷത്തിൽ റിവാൾവർ പിടിച്ചിരുന്ന കൈയ്യിന്മീതേ വൈയിറ്റ് ഫീൽഡിന്റെ വടി ഉയക്കോടെ പതിയുകയാൽ കൈത്തോക്കു ദൂരത്തെറിച്ചു. അതു് ഇരുട്ടത്തു് എവിടെച്ചെന്നു വീണോ എന്തോ? ശരച്ചന്ദ്രനു മനസ്സിലായില്ല.

രണ്ടാമതായി വച്ച വെടി ധാരയുവിന്റെ കഥ കഴിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ളതിൽ ശരച്ചന്ദ്രനു സന്ദേഹമേ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തത്സമയം അദ്ദേഹം 'ഓ' എന്നലറികൊണ്ടു് നിലത്തുവീണു. പടികളിലൂടെ ഉരുളുന്നതു് അയാളംകണ്ടു. ഇനി അയാളം ജീവിച്ചിരിക്കുമോ?—

അതേ ക്ഷണത്തിൽ എൽസി ഏണിപ്പടിയിൽ നിന്നു ഇറങ്ങിവന്നു് 'ആകാശം ഇടിഞ്ഞു തലയിൽ വീണമട്ടിൽ' നിലവിളിച്ചു.

ശരത്തു് ഒരു കുതിയാൽ അവിടെ നിന്നു ചാടിമറഞ്ഞു.

രണ്ടുഫർലാങ്ങിനു് അപ്പുറത്തു് ഒരു മോട്ടാർ തയ്യാറായി നിന്നിരുന്നു. അതിൽ അയാളം കയറിയമാത്രയിൽ വണ്ടി അതിവേഗം ഓടി മറഞ്ഞു.

തങ്ങളം രക്ഷപ്പെട്ടതായി ശരച്ചന്ദ്രനും ആ വണ്ടി ഓടിച്ച ഡ്രൈവക്കും നിശ്ചയമായി; എന്നാൽ വിധി അവരെ മറെറാരു പാതയിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

ആ വഴിയിൽ യദൃച്ഛയാ രണ്ടു പോലീസുകാർ പാറാ കൊടുക്കുന്നതിനായി വന്നിരുന്നു. വണ്ടി അതിവേഗത്തിൽ പായുന്നതും അതിനു നംബർപ്ലേറു് ഇല്ലാതിരുന്നതും കണ്ടു് അവക്കു സംശയം ജനിച്ചു. വണ്ടിയുടെ മേൽക്കുര പിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനെ അവർ അടയാളപ്പെടുത്തി. വഴിയിൽ മറു വല്ല പോലീസുകാരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവക്കു് അറിവുകൊടുപ്പാനായി അവർ തങ്ങളുടെ വിസിൽ ഊതി.

ഡ്രൈവരുടെ കാതുകളിൽ ആ ശബ്ദം കേട്ട മാത്രയിൽ വണ്ടിയുടെ വേഗം കൂറേക്കൂടി വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. ഒരു പക്ഷേ, പോലീസുകാർ തങ്ങളെ പിന്തുടൎന്നു പിടിക്കുമായാലോ എന്നായി അവരുടെ ഭയം.

'വല്ല ടിക്കിലും ഓടി പ്പോകാമെന്നു വച്ചാൽ എങ്ങോട്ടാണു് ഓടുക?" എന്നു ശരച്ചന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു.

"വണ്ടിയെ പൂനാ റോഡിലേക്കു വിട്ടുകളയാം."

"ശരി ആ വഴിക്കു വിടുക."

"ബോംബേവിടുന്നതുവരെ വണ്ടി അതിവേഗം ഓടിക്കതന്നെ വേണം." "അതേ"—എന്നു ശരച്ചന്ദ്രൻ സമ്മതിച്ചു. ഡ്രൈവർ അപ്രകാരം വണ്ടിയുടെ വേഗം കൂട്ടി.

അവരുടെ പിന്നിൽ പോലീസ് വിസ്സിൽ അടിയ്ക്കടി കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

കഫീൻസ് റോഡ്, സ്റ്റാൻലിബ്രിഡ്ജ് ഈ വഴിക്കു് അവരുടെ വണ്ടി പാഞ്ഞു. എന്നാൽ ഫിഗ്ഗിങ് പാക്കിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും വഴി ദുൎഗ്ഗമമായി. വലിയ ഏറ്റം. ഇരുപുറങ്ങളിലും വന്മരങ്ങൾ—ആ ടിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ വണ്ടി നീങ്ങാതായി. വണ്ടി താനേ നിന്നു!

ഡ്രൈവർ താഴേ ഇറങ്ങി എഞ്ജിനിൽ എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യാ നോക്കി. എന്നാൽ എന്തു പ്രയോജനം? അതിനാൽ നിരാശാഭരിതമായ സ്വരത്തിൽ അയാൾ 'കായ്മം തകരാറായല്ലോ?' എന്നു പറഞ്ഞു.

"ഇടി വീണു പോയൊ?"

"പെട്രോൾ തീൎന്നു!.....

"ശരി, കൊള്ളാം. നിനക്കു തോന്നുന്നിടത്തേക്കു് നീപൊയ്ക്കോ..എനിക്കു തോന്നുന്നിടത്തേക്കു ഞാനും പോകാം."

രണ്ടുപേരും വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി. ഡ്രൈവർ എങ്ങോട്ടാണു പോയതെന്നു ശരച്ചന്ദ്രനു നിശ്ചയമില്ല.

ശരച്ചന്ദ്രൻ നിന്ന ടിക്കിൽതന്നെ നിന്നു് അല്പംആലോചിച്ചു. പിന്നീടുഎന്തോ തീച്ചപ്പെടുത്തിയതുപോലെ, അയാൾ പെട്ടെന്നു നേപ്പിയേർസ്റോഡുവഴി ഓടി.

വിലാസന്റെ ബംഗ്ലാവിനു സമീപം ചെന്നു ഉടനേ, അവിടെ നിന്നു ടാക്സി വെളിയിൽ വരുന്നതു കണ്ടു. വിലാസൻ എവിടെയോ പോകാൻ ഭാവിക്കയായിരിക്കും എന്നു സംശയിച്ചു് 'വിലാസു്, വിലാസു്" എന്നു് ഉറക്കേ വിളിച്ചു.

വിലാസൻ 'എന്താ' എന്ന മറുപടി നല്കിയതു ശരി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കാറിലില്ലായിരുന്നു. ബംഗ്ലാവിന്റെ വാതുക്കൽ നില്ക്കയായിരുന്നു.

ശരത്തു് വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ വിലാസൻ വെളിയിൽ പോകാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്നു. വെളിയിൽ നിന്നു് ആ പ്പോൾ ടാക്സിയിൽ വന്നു് അവിടെ ഇറങ്ങിയതേയുള്ളു.....

ശരത്തു് തോട്ടത്തിനുള്ളിലേക്കു കടന്നു. അവന്റെ പട്ടാണിവേഷം കണ്ടു ഭ്രമിച്ച വിലാസന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടു് അയാൾ വിലാസന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് "വിലാസു്, ഞാൻ ഭയങ്കരമായ ഒരു സങ്കടത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എനിക്ക് ഒരു സഹായം ചെയ്യുമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

"ആരു്? ശരച്ചന്ദ്രനോ?"

"അതേ! വേഗമാകട്ടെ. നിങ്ങളുടെ വണ്ടി എടുക്കൂ"

"അയ്യോ! എന്റെ വണ്ടി വക്ക്ഷാപ്പിൽ റിപ്പേറിലിരിക്കയാണല്ലോ. ഇതു് എന്തുവേഷം? നീ എന്താണിങ്ങനെ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു്? എന്താണു് കാര്യം?"

"എല്ലാ സംഗതിയും പറയാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ സമയമില്ല. പോലീസ്സുകാരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ചാകുന്നാണു് അധികം ഇഷ്ടമുള്ളതു്. എന്നെ നിങ്ങളാൽ കഴിയുമെങ്കിൽ വേഗത്തിൽ എവിടെ എങ്കിലും കൊണ്ടുചെന്നു വിടുക. ബോംബേ വണ്ടി അതിവേഗംപോയേ തീരൂ. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കയ്യാൽ എന്നെ കൊല്ലുക"

"ശരി! എന്റെ അച്ഛന്റെ വണ്ടി ഉണ്ടു്. അതിനെ നമുക്കു് എടുത്തുകൊള്ളാം"

"ഹേഷ്—ജല്ദി"

പത്തു നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഗോവായ്ക്കു പോകുന്ന റോഡിൽക്കൂടെ വിലാസൻ മണിക്കുറിനു അൻപതു മൈയിൽ വേഗത്തിൽ വണ്ടിയെ പറത്തിവിട്ടു.

(തുടരും)

തിരുവിതാംകൂർ—കൊച്ചി

ഐക്യസംസ്ഥാന

ഭൂപടം

അഞ്ചു കള്ളറിൽ മനോഹരമായി അച്ചടിച്ചു തയാറായിരിക്കുന്നു.

ഒറ്റപ്രതിക്കു് 2 അണ. ഒരു രൂപായിൽ കുറഞ്ഞ തുകയ്ക്കു് വി. പി. അയയ്ക്കുന്നതല്ല.

കച്ചവടക്കാക്കു പ്രത്യേക നിരക്കു്.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സു് & ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

വേണ്ടത്.

സി. എൻ. മംഗലം.

അസമത്വം കവിഞ്ഞീടിൽ
വൈഷമ്യം മർത്ത്യനെത്തീട്ടും,
വിഷമാമതു നീങ്ങാഞ്ഞാൽ
വിഷമിക്കും സ്വതന്ത്രത. 1

ഉത്തമം ഗുരുവാകൃഷ്ണം,
ശിഷ്യൻ കേൾപ്പോന്ന മല്യുമം,
അധമംചെയ്തിടും കാര്യ്യ,
മിതുമാറേണമേവരും. 2

ജാതിതൻവരം കുറയ്ക്കുവാനായ്
വർണ്ണങ്ങളൊരുമിച്ചടൻ
ജാതിസ്വഭാവം വളർത്തുന്നു;
സ്വാതന്ത്ര്യമതിനാൽ കെട്ടും. 3

സ്വാതന്ത്ര്യബാലസൂര്യൻതൻ-
നേരെയംകണ്ണു രാഷ്ട്രവും
വർഗ്ഗീയകലഹം ചാടി-
പ്പിടിച്ചുനതിനെത്തടം! 4

വർഗ്ഗീയത വിളഞ്ഞീടും
സംഘക്ഷോഭങ്ങളൊക്കവേ
സൌഹാർദ്ദകരിയാലുൻ
സാഫോമ്യം വിതയ്ക്കുവിൻ. 5

ദേശീയക്കൊടിയിൻ കീഴിൽ
മറവുള്ളകൊടിയൊക്കെയും
സൂര്യരശ്മിയിലാപ്പെട്ട
ഭീപജപാലകളാക്കുവിൻ 6

മനുഷ്യത്വം നശിപ്പിക്കാൻ
കക്ഷിമാത്സര്യമേറുവാൻ
യത്നംചെയ്യുന്ന നേതാക്കൾ
കൺതുറന്നൊന്നു നോക്കുവിൻ. 7

ദീനന്മാരുടെരക്ഷയ്ക്കാ-
യൊരുങ്ങേണ്ടവരീവിധം
തമ്മിൽതല്ലി നശിച്ചീടാൻ
മാർഗ്ഗമില്ലാതെയാക്കുവിൻ. 8

സുഖജീവിതമെല്ലാർക്കും
ലഭിക്കേണ്ടും വിധത്തിലായ്
വല്ലതും ചെയ്യുവാനുണ്ടെ,
ന്നാകിലോ ചെയ്തീർക്കുവിൻ. 9

ഓരോരുത്തരുമിക്കാര്യ്യ
മല്പമെങ്കിലുമോർക്കുവിൻ;
കഴിഞ്ഞതൊക്കെപ്പോകട്ടെ,
മേലിൽ 'വേണ്ടത്' ചെയ്യുവിൻ. 10

മരണം.

(ഡി. കെ. കവലയൂർ.)

കനകസുന്ദരി! വസുമതിതന്നിൽ
അനഘയായെന്നും വസിക്ക നീ അനഘീ!
ഗതിയടഞ്ഞൊരു വികടപാന്ഥാവിൽ
പതനം കണ്ടൊരു പലരുംകേഴുമ്പോൾ
മിഴിതുറന്നു, നീ വലയംകൊള്ളുവാൻ
വഴിയരുൾവതു പരമസുന്ദരം.
ചലിതമോഹന സുഖതരമായി-
ട്ടൊഴിയജീവിതം നയിക്കാമെങ്കിലും
അമിതമോഹങ്ങൾനിയതനിനിത്യവും
വമിച്ചിടുംകരിപുരട്ടുംനിശ്ചയം.
നിശിതനിഷ്ഠുരം,മനുജജീവിതം
അശരണതയിലടിഞ്ഞുലയവെ
കമിതരായിനി, കരുംകവരുംനിൻ
വിമലസല്ലാപം വിനിഭൃതോപഹാരം.
ക്ഷണികമാകുമീജഗത്തലംവിട്ട
മണമിയന്നനിൻസവിധമെത്തുവാൻ
പരപീഡയിൽകലരുന്നതിയെന്നാൽ
തിരിയാതെയെന്ന പുകമേല്പിച്ചു!
സ്വതന്ത്രനായിനുസ്വമനസ്സുതെളഞ്ഞാൻ
മതിതെളിഞ്ഞൊന്നു രമിക്കട്ടെനിന്നിൽ.
കപടമാകുമീനിരർത്ഥജീവിതം
അപകടമതുപ്രയാസമെന്നമനേ!
വികൽപ്പതയിലായ്വിടുവ്വേറെഞാൻ
തകർന്നലയുന്ന തണലുപുല്കുവാൻ.
എരിഞ്ഞുതീരുന്ന പുട്ടനിണമതിൽ
പൊരിഞ്ഞുപോകുന്ന പൊളിഞ്ഞുവീഴുന്ന
കനത്തകുരിരും കരണ്ടുതിന്നുന്ന
നനഞ്ഞചിന്തകൾ നിറഞ്ഞുഭീകരം
കടുത്തനൈരാശ്യകൊട്ടുംകയത്തിൽഞാൻ
മടുത്തുനിന്നുവാൻ, മറഞ്ഞിടട്ടെ, മേൽ
നിരത്തിടേണ്ടുനീ കൊഴിഞ്ഞയ ശകലം
തിരയുകില്ലുഞാനവതൻപുതകം.
കനിഞ്ഞുസാരേം തലോടുമെങ്കിൽനീ,
നിനച്ചുതിന്നുഞാനുതുനോമമേ!

* * * * *

മരണമേകിടും സുഖശാന്തതേ!
വരുകയാണുഞാനമന്നിടാനതിൽ!!

അനന്തരാവകാശി

കമുകറ, എൻ. നാരായണക്കുറുപ്പ് ബീ. എ., ബി. റ്റി.

[സമയം സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു മുക്കാൽമണിക്കൂറായി. ഒരു മങ്ങിയ പ്രകാശം പരന്നിട്ടുണ്ട്. തെക്കുനിന്നൊരു തണുത്ത കാറ്റു വീശുന്നു.

റിട്ടയർഡുസുബ്രഹ്മണ്യ ശങ്കരമേനോന്റെ ഭവനം. അകത്തളത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ശയനമുറി. മുറിയുടെ ഒരറ്റത്തായി ഒരു കണ്ണാടിഅലമാരയും, രണ്ടു ഷെൽഫുകളും, മദ്ധ്യഭാഗത്തു ഒരു മേശയും അതിനു ചുറ്റിനും കസേരകളും. അതിലുപവിഷ്ടനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ അത്യുച്ചനാംകൊണ്ടുണ്ടായ സന്ധ്യാഭീതിയുടെ ചിഹ്നങ്ങളും മുഴുവനും ആ മുറിക്കുള്ളിൽ കാണാം.

ആ മുറിയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ജനാലയ്ക്കരികിലായി മെത്തയിട്ടു മോടിപ്പിക്കിയ ഒരു കട്ടിൽ. അതിന്റെ തലയ്ക്കൽ സമീപത്തായി ഒരു വട്ടമേശയും അതിനു മുകളിൽ മരുന്നുകുപ്പികളും ഗ്ലാസുകളും. മേനോൻ കിടക്കുകയാണ്. കീഴ്ത്തുവരെ പുതച്ചിട്ടുണ്ട്. യാതൊരനക്കവുമില്ല. മേനോന്റെ ഭാര്യ ജാനകിഅമ്മയും അവരുടെ അനന്തരവൾ കമലവും കസേരകളിലിരിക്കുന്നു. ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന ഒരു നിശ്ശബ്ദത അവിടെ കളിയാടുന്നു.

ജാനകിയമ്മക്ക് വയസ്സ് 37. അനിയത്തിക്ക് 22. ചുവരിന്മേലിരുന്ന നാഴികമണി എട്ട് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു.]

കമലം—(മണിയുടെശബ്ദംകേട്ട് ഞെട്ടി, അടക്കിയസ്വരത്തിൽ) ചേച്ചീ.....(മണിയെ വീണ്ടും നോക്കി) സമയമായി.....

ജാന—(അനാസ്ഥയും അത്ഭുതിയും കലർന്നഭാവത്തിലും സ്വരത്തിലും) ഉം. ആകട്ടെ..... ഇങ്ങനെ സമയമാകാൻ തുടങ്ങീട്ടെത്രനാളു കഴിഞ്ഞു?

കമലം—അയ്യോ!.....ചേച്ചീ!.....

ജാന—നിനക്കെന്തറിയാം? ഒരാഴ്ചയായിട്ടല്ലേ ഈ ഭ്രാന്തം നീക്രൂടെ കാണുന്നുള്ളൂ?—എത്രയെത്ര കാളരാത്രികളാണ് ഞാൻ തനിച്ചു തള്ളി നീക്കിയത്!..... അതാ നോക്ക്! (കട്ടിലിനടിയിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്) ആ കോളാമ്പി മുഴുവൻ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഫവും ചോരയുംകൊണ്ട് എത്രയെത്ര ദിവസങ്ങളാണു ഞാൻ ആ റാടിയത്? ഈശ്വരാ!..... (മുഖം പൊത്തുന്നു)

കമലം—(എന്തുപറയണമെന്നറിയാതെ) ചേച്ചീ!.....അത് ചേച്ചിയുടെ ധർമ്മം... കടമ.....

ജാന—(പൂർവ്വസ്വരത്തിൽ) ഫൂ!.....കടമയും, ധർമ്മവും! (വെറുപ്പോടെ തോറ്റിനെ നോക്കുന്നു.)

കമലം—അയ്യോ.....ചേട്ടൻ ഉണരും.

ജാന—നരച്ചകരച്ച കുഴിയിലേക്കു കാലുംനീട്ടിയിരിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യനെ നീ അപ്പൂപ്പാ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ... (നിറുത്തുന്നു)

കമലം—ചേച്ചീ!.....8 മണിക്ക് മരുന്നുകൊടുക്കണമെന്നല്ലേ ഡാക്ടർ പറഞ്ഞത്?

ജാന—(അശ്രദ്ധയായി) ആയിരിക്കാം. ക്രൂരംവലിച്ചുകിടന്നുറങ്ങുന്ന മനുഷ്യനെങ്ങിനെ മരുന്നുകൊടുക്കും? ഉണരട്ടെ. അപ്പോഴം കൊടുക്കാം.

കമലം— നേരം താമസിച്ചു പോയാൽ—?

ജാന—അങ്ങു പോകട്ടെന്നു വയ്ക്കും.

കമലം—ഡാക്ടർ ഒൻപതു മണിക്കു വരും.

ജാന—വരട്ടെ.

കമലം—ചേച്ചിയോടു് ചോദിക്കും.

ജാന—ചോദിക്കട്ടെ.

കമലം—സമയത്തിനു മരുന്നു കൊടുത്തില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞാൽ—?

ജാന—(നിസ്സാരമെന്നമട്ടിൽ) ഹോ!..... അറിഞ്ഞാൽ—? മൂക്കു നുള്ളി മിഴുങ്ങിക്കുളയുമോ? (സാമീപ്യം) നിന്റെ ചേച്ചിയെ നീയും നല്ലപോലറിയുന്നില്ലല്ലോ! കഷ്ടം! കമലം.....ഒരു കിഴവന്റെ ഭാര്യയായിപ്പോയെന്നുവച്ചു് നിന്റെ ചേച്ചിയുടെ സ്വപ്നശക്തികളും അസ്തമിക്കണമെന്നില്ല, കേട്ടോ—

കമലം—(പതുക്കെ പറയണമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അംഗ്യംകാണിച്ചു്) ശ്.....ചേട്ടൻ ഉണരും.....

ജാന—ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല, കമലം. ലോകം മുഴുവൻ ഒന്നിച്ചു പൊട്ടിത്തെറിച്ചാലും കേൾക്കാനോ കാണാനോ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ അയാൾ മനുഷ്യൻ ഉറക്കമാണു്. (പെട്ടെന്നു ഓർത്തതുപോലെ) കമലം അകത്തുചെന്നു് വെള്ളം തിളപ്പിയ്ക്കൂ... ഞാനതങ്ങു മറന്നുപോയി.

കമലം—എന്തിനു ചേച്ചീ? inject ചെയ്യാനാണോ?

ജാന—അതിനല്ല.....വക്കീലദ്ദേഹം ഇപ്പോൾവരും.....ചായ കുടിക്കണ്ടേ?

കമലം—ഓഹോ!.....അതിനാണോ? (പോകുന്നു)

(മണിയുടെ ടിക് ടിക് ശബ്ദമൊഴിച്ചു് അവിടമെങ്ങും നിശ്ശബ്ദത. ജാനകിഅമ്മ ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കുതന്നെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. അടക്കിയും ചുടങ്ങാത്ത അമർഷം അവരുടെ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞു കാണാം.)

ജാന—(സ്വഗതം) ഈ ദുരിതം എന്നൊടുങ്ങും ദൈവമേ!..... മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ജീവിച്ചിട്ടു മരിച്ചെങ്കിൽ!.....(കട്ടിലിലേക്കു നോക്കി) മഹാപാപി!.....എന്നെ നശിപ്പിച്ചു. എന്റെ യൌവനത്തെ തകർത്തു.....സ്ത്രീത്വത്തെ ഹോമിച്ചു.....സ്വപ്നങ്ങളെ താറുമാറാക്കി.....(കഠിനമായ വെറുപ്പോടെ) അങ്ങനെ എന്തിനു വിവാഹം ചെയ്തു? നിത്യസുഖക്കേടുകാരനായ അങ്ങനെക്കുടെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുന്നല്ലോ.....അങ്ങു മരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനൊരു സ്ത്രീയെപ്പോലെ ജീവിച്ചേനേ!.....എന്റെ ആശകൾ.....അയ്യോ!.....എന്റെ ആശകൾ—

കമലം—(പ്രവേശിച്ചു്) വെള്ളം തിളപ്പിച്ചു് ചായയും തയാറാക്കി. (ചായപ്പാത്രവും ഗ്ലാസുകളും മേശപ്പുറത്തുവയ്ക്കുന്നു) ചേച്ചീ.....ഇതെന്തു്?.....കരയുന്നുവോ?

ജാന—ഈയവസരത്തിൽ ചിരിയ്ക്കാൻ തന്നെ തോന്നും!

കമലം—നേരം വളരെ ആയി. ചേട്ടൻ ഇനിയും ഉണർന്നില്ലേ? (കട്ടിലിലേക്കു നോക്കുന്നു.)

ജാന—(അതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ) എനിക്കു നല്ല ദാഹമുണ്ടു്. (ചായ കുടിക്കുന്നു) നീയും കുറച്ചു കഴിക്കു്. വക്കീലദ്ദേഹം വരുമ്പോൾ വേറെ തയാറാക്കി കൊടുക്കാം.

കമലം—(ചായ കഴിച്ചുകൊണ്ടു്) ചേച്ചീ, അദ്ദേഹം എന്തിനു വരുന്നു?

ജാന— (നിസ്സാരമെന്നോണം) നിന്റെ ചേട്ടന്റെ ഒരു വിൽപ്പത്രം തയാറാക്കാൻ

കമലം—അപ്പോൾ അതു തീച്ചപ്പെട്ടത്തിക്കഴിഞ്ഞോ?.....ചേട്ടന്റെ മകൻ ഗോപിയെ.....

ജാന—ഗോപി, ഗോപി തൊടേണ്ടിവരും.....അതുതന്നെ.

കമലം—അങ്ങിനെ അവൻ പുറംതള്ളപ്പെട്ടും.

ജാന—അകത്തുവരാൻ അഹ്തയില്ലാത്തവൻ പുറത്തുതന്നെ നില്ക്കണം..... (ചെറുപ്പോടെ) എന്തൊരു ശല്യമാണവൻ! .....ഞാൻ വളരെ വിഷമിച്ചു, അച്ഛനേയും മകനേയും ഒന്നു് അകറ്റിനിത്താൻ...

കമലം—ഇപ്പോൾ ചേച്ചി ജയിച്ചു. പത്തു പന്ത്രണ്ടു വഷ്മായി ചേച്ചി അനുഭവിച്ചുവരുന്ന നരകയാതനകൾക്കൊരു തി വരാറായി. ചേട്ടന്റെ സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ ഇനിമേൽ എന്റെ പൊന്നുചേച്ചിക്കു്.....ഹാ! (ജാനകിഅമ്മയുടെ കഴുത്തിൽ കൈകൾ മുറുകി സ്നേഹപൂർവ്വം കവിളിൽ ചുംബിക്കുന്നു.)

ജാന—(ദീർഘ നിശ്വാസത്തോടെ) പതിമൂന്നു വർഷം.....അയ്യോ..... പതിമൂന്നു യുഗമാണതു്. കമലം, അന്നെനിക്കു നിന്റെ പ്രായം. 22 വയസ്സു്. അന്നാണു് (കട്ടിലിലേക്കു ചൂണ്ടി) ഈ മനുഷ്യൻ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്തതു്. അന്നദ്ദേഹത്തിനു് 58 ആയിരുന്നു പ്രായം. പണം മോഹിച്ചു നമ്മുടെ അച്ഛൻ എന്നെ നിന്റെ ചേട്ടനു് ബലികഴിച്ചു. അതിന്റെ ഫലം പതിമൂന്നു വർഷങ്ങളായുള്ള ഈ നരകയാതന. നിന്റെ ചേട്ടൻ അനുനിമിഷം ശവക്കുഴിയിലേക്കു നീങ്ങുകയാണു്. ഞാനോ? അനുഭവിക്കാൻ ഭാഗ്യമില്ലാത്ത എന്റെ യൌവനത്തിന്റെ സഹജമായ സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം തകർന്നു തരിപ്പണമാകുന്നതു കണ്ടുകണ്ടങ്ങിനെ നീറിനീറിക്കഴിയുന്നു. പൊന്നനിയത്തി—എന്റെ സ്ത്രീത്വം മാനിക്കപ്പെട്ടില്ല; എന്റെ ഭാവനകൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടില്ല. എന്റെ ആശാലതയിൽ ഒരൊറ്റ പുഷ്പംപോലും മൊട്ടിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും.....എന്നിട്ടും, നശിച്ച സമുദായം പറയുകയാണു് ഞാനൊരു ഭാഗ്യയാണെന്നു്.....! മൃത്യുകരവലയപരിധിക്കുള്ളിലാണു് ഭാഗ്യയുടെ സ്ഥാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു്.....! (കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു.)

കമലം—ചേച്ചീ!.....എല്ലാം സഹിക്കണം. ക്ഷമിക്കണം. നമുക്കും ഉണ്ടാവും ഒരു നല്ലകാലം.

(വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്നശബ്ദം)

ജാന—കമലം, അതാരാണെന്നു നോക്കൂ. വക്കീലദ്ദേഹമായിരിക്കും.

കമലം—(പോകുന്നു.)

ജാന—(കട്ടിലിലേയ്ക്കു നോക്കുന്നു.) ശ്ശേ! ഇതെന്തൊരുറക്കം?..... ഡാക്ടരിപ്പോൾ വരും. നശിച്ച ഉറക്കംതന്നെയാണിതു്

കമലം—(പരിഭ്രാന്തയായി പ്രവേശിച്ചു്) ഗോപി.....

ജാന—(ഞെട്ടി) എന്തു്? ഗോപിയോ? ആ തെമ്മാടിയോ? (വിവിധ വികാരങ്ങളോടെ) ആ നശിച്ചവനിവിടെന്തുകാര്യം?

(രണ്ടുപേരും വാതിലിലേക്കു നോക്കുന്നു. ഗോപി പ്രവേശിക്കുന്നു. ആരോഗ്യവാനാണെങ്കിലും ദാരിദ്ര്യത്താൽ പീഡിതനായ ഒരു യുവാവു്. മുഖം സൗന്ദര്യത്തെക്കാൾ ദയാശൂന്യത പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാസീനത കലർന്ന വേഷം. സൂക്ഷ്മവീക്ഷണപാടവമുള്ള പ്രകാശമേറിയ കണ്ണുകൾ. ഓരോ അടിയും ആലോചിച്ചു് ആലോചിച്ചു വയ്ക്കുന്ന രീതിയിലുള്ളനടപ്പു്.)

ഗോപി—(ജാനകി അമ്മയുടെ കട്ടിലിലത്തെ വാക്കുകൾ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു്) 'ആ നശിച്ചവനിവിടെന്തു കാര്യം?' (സ്ത്രീകളെ അടിമുടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു) ങ്ഹാ!...(അർത്ഥമില്ലാത്ത ഒരു ചിരിയോടെ) കൊള്ളാം!... (ഒരു പ്രത്യേക സ്വരഭേദത്തിൽ) എന്റെ വീട്ടിൽ എനിക്കു് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സ്വീകരണമായിരുന്നില്ല ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതു്. (വീണ്ടും അവരെ നോക്കുന്നു.)

ജാന—ഇതു നിന്റെ വീടല്ല!

ഗോപി—(പരിഹസിച്ച് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു) ഹ! ഹ! കൊള്ളാം. അതു പറയേണ്ട ആവശ്യം—(കട്ടിലിലേക്ക് ചൂണ്ടി) അതാ കിടക്കുന്നു, ചാവുവാറായ കരിമ്പിൻ കഷണം പോലെ!

ജാന—ഞാൻ പറയുന്നതു സാരമില്ലെന്നോ?

ഗോപി—സാരം ആ മനുഷ്യനു'!—എനിക്കതു തീരെ നിസ്സാരം!

ജാന—ഗോപീ!—ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛന്റെ ഭാര്യയാണു'!

ഗോപി—ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ മകനുമാണു'!

ജാന—അച്ഛനെ പുച്ഛിക്കുന്ന 'ഓമന' മകൻ!

ഗോപി—മകനെ അച്ഛനിൽ നിന്നകറ്റുന്ന 'കണ്മണി'യായ ഭാര്യ!

കമലം—(സഹികെട്ട്) ഇതെന്തു കഷ്ടം! വന്നകയറുന്നതിനു മുൻപു വഴക്കും വയ്യാവേലിയും!

ഗോപി—(ചിരിച്ചു) അപ്പറഞ്ഞതു ബുദ്ധിയുള്ളവരുടെ ലക്ഷണം. ആ ചോദ്യം അങ്ങോട്ടുചോദിക്കു:—മര്യാദയാണോ ഇതു കാണിക്കുന്നതെല്ലാമെന്നു'?

ജാന—(വല്ലാതെ വിഷമിച്ച) ഇതെന്തൊരു പദ്ധവം!

ഗോപി—തീർത്തേക്കാം ഈ ഉപദ്ധവം, കേട്ടോ ജാനകിയമ്മേ?—അങ്ങിനെ വിളിച്ചതിൽ സദയം ക്ഷമിക്കണേ!—അമ്മയെന്നുവിളിക്കാൻ നാക്കു വഴങ്ങുന്നില്ല—!എനിക്കു കുറച്ചു കാര്യങ്ങളം പറയാനുണ്ടു'.

ജാന—എനിക്കൊന്നും കേൾക്കണമെന്നില്ല.

ഗോപി—(കളിയാക്കി) അയ്യയ്യോ! അങ്ങിനെ നിർബന്ധം പിടിക്കരുതു'. എനിക്കു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല..

ജാന—ദയവുചെയ്തു' ഒന്നു പോകാമോ?

ഗോപി—(കട്ടിലിലേക്കു ചൂണ്ടി) അതു'... അദ്ദേഹം...

ജാന—(ഇടയ്ക്കു തടഞ്ഞു') അദ്ദേഹം നിന്നെ കാണാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

ഗോപി—എനിക്കും വലിയ ആശയൊന്നുമില്ല. കഴിഞ്ഞ തവണ പോലീസുകാർ എന്റെ കൈകൊണ്ടു' വിലങ്ങണിയിച്ചപ്പോൾ, നോക്കിനിന്ന പുതിയ ഭാര്യയുമൊത്തു ചിരിച്ചു രസിച്ച ആളല്ലേ?

ജാന—മതി, ഗോപി. നീ പോകുന്നോ, അതോ, പോലീസുകാരെ വീണ്ടും വരുത്തണോ?...സുഖമില്ലാതെ കിടന്നുറങ്ങുന്ന അച്ഛനെ ഉണർത്തരുതു'!—പാവം!...(വ്യസനഭാവം.)

ഗോപി—(കളിയാക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ) ആ കണ്ണുനീർ മുഴുവനും വീഴ്ത്തിക്കളയരുതേ! കുറച്ചു കരുതിവച്ചേയ്ക്കണം ഭാവിയിലേക്കു!'-

കമലം—ഗോപീ!-അച്ഛൻ ഉണരും...

ഗോപി—എന്റെ ശബ്ദം അത്ര കർക്കശമല്ല. അതുകൊണ്ടു' അദ്ദേഹം ഉണരുകയില്ല:—

ജാന—(ശകാരസ്വരത്തിൽ) നീ പോവുകയില്ലേ?

ഗോപി—പോകാം:— എനിക്കെന്തെങ്കിലും തരണം. രണ്ടുദിവസമായി എന്തെങ്കിലും രുചിയോടെ കഴിച്ചിട്ടു'. വലിയ ക്ഷീണം.

ജാന—(നിയന്ത്രിക്കുന്നു) ഒന്നുമില്ലിവിടെ.

ഗോപി—(പെട്ടെന്നുണ്ടായ ക്ഷോഭത്തെ പണിപ്പെട്ടു നിയന്ത്രിക്കുന്നു.)

കമലം—(ഗോപിയുടെ മുഖഭാവം കണ്ടു ചകിതയായി) ഇതാ ഇതിൽ അല്പം ചായയുണ്ടു'. കഴിച്ചുകൊള്ളൂ. (ചായ ഒരു ഗ്ലാസ്സിൽ പകർന്നു കൊടുക്കുന്നു.)

ഗോപി—(ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ടു') എന്റെ അച്ഛൻ ജാനകിയമ്മയെ അല്ലായിരുന്നു വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു'...

ജാന—ഉം. ഇനി പോകരുതോ?

ഗോപി—ഇനി ഒരു കായ്യംക്കൂടെ. എനിക്ക് ഒരു പതിനഞ്ചു രൂപാ കൂടെ വേണം.

ജാന—എന്റെ പക്കൽ രൂപയില്ല.

ഗോപി—കടമായിട്ടു തന്നാൽ മതി. മുതലും പലിശയുമായി മടക്കിത്തരാം.

ജാന—അടുത്ത ജന്മത്തിലായിരിക്കാം?

ഗോപി—(കട്ടിലിലേക്കു ചൂണ്ടി) അല്ല. അദ്ദേഹം പോയിക്കഴിയുമ്പോൾ—.

ജാന—അതൊരു വ്യാമോഹം!

ഗോപി—അദ്ദേഹമെന്റെ അച്ഛനാണ്. എന്റെ രക്തം അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തിന് എനിക്കുമുണ്ടവകാശം!

ജാന—കയ്യിൽ കിട്ടിയതിനുമേൽ അതു പറഞ്ഞാൽ മതി. അദ്ദേഹം സകലതും അദ്ദേഹത്തെ അവസാനകാലത്തു രാപ്പകൽ ശുശ്രൂഷിച്ച ഒരാൾക്ക് ഇഷ്ടദാനം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലോ?

ഗോപി—അമ്പമ്പേ! ഭയങ്കരി!

(വാതൽ തള്ളിത്തുറന്നുകൊണ്ട് അഡ്വക്കേറ്റു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

അഡ്വ—(ജാനകിയമ്മയോടു്) Good-night!...വളരെ വലിയ ചില engagements. അതാണു താമസിച്ചുപോയതു്... (കട്ടിലിൽ നോക്കി) അദ്ദേഹം ഉറങ്ങുകയാണോ?...(കസേര വലിച്ചു നീക്കി ഇരുന്നിട്ടു്) എന്താ, ഇന്നു് കുറച്ചാശ്വാസമുണ്ടോ?

ജാന—വൈകുന്നേരം അല്പം ഉന്മേഷമുണ്ടായിരുന്നു. ഹോർലിക്സു് കഴിച്ചിട്ടു കിടന്നതാണു്. പകൽ രണ്ടു മൂന്നു തവണ ബോധക്ഷയം ഉണ്ടായി...

അഡ്വ—ഡാക്ടരെന്തു പറഞ്ഞു?

ജാന—ഇന്നുകൂടെ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഭയപ്പെടാനില്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

അഡ്വ—(മുറിക്കു് ചുറ്റിനും കണ്ണോടിക്കുമ്പോൾ, കരറ്റത്തായി നില്ക്കുന്ന ഗോപിയെ കാണുന്നു.) അല്ലാ...ഇതാരു്? ഗോപിയോ? കുറെ നാളായി തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു്. ഇപ്പോളെവിടെയാണു്? എന്തു ചെയ്യുന്നു?

ഗോപി—(അല്പമായോടെ) എവിടെയെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം ഒരു സ്ഥലത്തുമില്ല. എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി 'ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല' എന്നേ പറയാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

അഡ്വ—unemployment!—അതൊരു വല്ലാത്ത പ്രശ്നമാണു്.

ഗോപി—(പെട്ടെന്നു്) അങ്ങിപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതു് എന്നെ നിരാധാരനാക്കാനുള്ള ഉദ്യമത്തിനു കൂട്ടു നില്ക്കാനല്ലേ? (സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു.)

അഡ്വ—(സാകൂതം) എന്താണിതു്? എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം?

ജാന—ആ ഭ്രാന്തൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കരുതു്.

ഗോപി—പക്ഷേ, ഒരിക്കൽ തീച്ചയായും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടി വരും.

ജാന—(അഡ്വക്കേറ്റിനോടു്) അദ്ദേഹം അങ്ങയെ തനിയെ കാണാനാണാശിക്കുന്നതു്.

ഗോപി—അതെ—അതാണു് നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം.

അഡ്വ—സ്നേഹിതാ! — എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതേ!.

ഗോപി—(ഉറക്കെ) ഒന്നും...തെറ്റായില്ല...എല്ലാം ശരിതന്നെ.

ജാന— } അയ്യോ!—പതുക്കെ. അദ്ദേ
കമല— } ഹം ഉണരും.

ഗോപി—(അവ്യക്തമായി) ഒരിക്കലും ഉണരാതിരുന്നെങ്കിൽ—

ജാന—മഹാപാപി!

കമലം—ദ്രോഹി!

ഗോപി—ഹാ! പരമ പുണ്യവതി കാം!

(ഡോക്ടർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമലം—ഡാക്ടർ വന്നു.

ഡോ—Hullo! കുറച്ചു താമസിച്ചുപോയി. എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു patient നു? ആദ്യം injection. വേഗം കുറെ hot water കൊണ്ടുവരൂ. (കമലം പോകുന്നു.) Excuse me please. (വക്കീലിനോടു) you are here···good···(ഗോപിയെ കണ്ടിട്ടു മനസ്സിലാകാതെ) This gentleman—?

അഡ്വ—സൂപ്രണ്ടദ്ദേഹത്തിന്റെ son!

ഡോ—Oh, I see!—. Father നു കുറെ serious ആണു കേട്ടോ!···എന്നാൽ കഴിയുന്നതു try. ചെയ്യുന്നുണ്ടു്···

(കമലം ഒരു പാത്രത്തിൽ ചൂടുവെള്ളവും, ടവ്വൽ, സോപ്പു് എന്നിവയും കൊണ്ടു മേശപ്പുറത്തു വയ്ക്കുന്നു. ഡാക്ടർ ബാഗിൽനിന്നും injection സാമഗ്രികളെടുത്തു മേശപ്പുറത്തു വയ്ക്കുന്നു. stethascope മായി രോഗിയെ സമീപിക്കുന്നു.)

ഡോ—(രോഗി കണ്ണടച്ചു കിടക്കുന്നതുകണ്ടു്, മുഖമായി സ്ത്രീച്ചിട്ടു് സാവധാനത്തിൽ) Hullo! Hullo!! (മേശപ്പുറത്തുള്ള പച്ചലയിറു് ഇടുന്നു) മി. മേനോൻ! (മറവുള്ളവരോടായി) Dead sleep···(പതുക്കെ പിടിച്ചു കുലുക്കുന്നു) സാർ, (പുതപ്പു മാറ്റിയിട്ടു് രോഗിയുടെ ശ്വാസം പരിശോധിക്കുന്നു. മുഖം വിളറുന്നു. വേഗം രോഗിയുടെ കൈ പിടിച്ചു നോക്കുന്നു. അകപ്പുടെ ഒരു മേൽപ്പാട്ടു കാണുന്നു. കൺപോള വിടർത്തി നോക്കുന്നു. ഹൃദയത്തുടിപ്പു പരിശോധിക്കുന്നു. സർവ്വാംഗം ഒരു വിറയലോടെ പിന്തിരിഞ്ഞു മറവുള്ളവരെ നോക്കുന്നു.)

ജാന—(വിഷമത്തോടെ) ഡാക്ടർ—.

ഡോ—(പതറിയ സ്വരത്തിൽ) ഇദ്ദേഹം ഈ നിലയിൽ കിടന്നിട്ടെത്ര നേരമായി?

ജാന—സന്ധ്യമുതൽ—

ഡോ—ഇപ്പോൾ മണി 9-15—(ദീർഘനിശ്വാസം).

കമലം—(പരിഭ്രമിച്ചു്) എന്താണു് ഡാക്ടർ? വല്ല അപകടങ്ങളും—

ഡോ—(അടക്കിയസ്വരത്തിൽ) ഇനി ഒന്നും വരാനില്ല—

ഗോപി—(ശ്വാസം മുട്ടുന്ന സ്വരത്തിൽ) ഹാ!···അച്ഛനു് വല്ലതും···

അഡ്വ—ഡാക്ടർ സർ! കഴപ്പം എന്തെങ്കിലും—

ജാന—അയ്യോ, ഡാക്ടർ!

ഡോ—(പുതപ്പു വലിച്ചു് രോഗിയെ മൂടുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ലയിറവു് അണയ്ക്കുന്നു. തന്റെ ആയുധസാമഗ്രികൾ ബാഗിനകത്തുവച്ചു പൂട്ടുന്നു. അല്പനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതക്കുശേഷം ഒരു വല്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ) അദ്ദേഹം മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു 2½ മണിക്കൂർ ആയിരിക്കും. ഇത്ര serious ആയപ്പോൾ വിവരം എന്നെ ഉടനെ അറിയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ—പോട്ടെ. I am sorry···! (ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ ബാഗും എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നു.)

(ജാനകിയമ്മ, "ദൈവമേ, ചതിച്ചോ!" എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് കട്ടിലിൽ ചെന്നു വീഴുന്നു. കമലം കൂടെ ചെല്ലുന്നു. അഡ്വക്കേറ്റു് എഴുന്നേറ്റു് വിഷണ്ണനായി നില്ക്കുന്നു. ഗോപി നിവ്വികാരനെന്നോണം തുറിച്ച കണ്ണുകളോടെ നില്ക്കുന്നു.)

ഗോപി—(സാവധാനത്തിൽ) ദൈവം··· ചതിച്ചില്ല···!

(സ്ത്രീകൾ ഞെട്ടുന്നു.)

അഡ്വ—(ഗോപിയെ സമീപിച്ചു്) മി. ഗോപി!—ഹൃദയപൂർവ്വം അനുശോചിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ അച്ഛനോടെനിക്കുള്ള വിധേയത്വം നിങ്ങളോടും എനിക്കുണ്ടു്. എന്നെക്കൊണ്ടെന്തെങ്കിലും വേണമെന്നുള്ളപ്പോൾ അറിയിക്കുക. (സ്ത്രീകളോടു്) ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടെ—(ഗോപിയോടു്) ഇനി അടുത്ത കാര്യങ്ങൾ താമസിക്കാതെ തുടങ്ങുക···(സാവധാനത്തിൽ നടന്നു മറയുന്നു.)

(ഗോപി ആ മുറിയിലുള്ള രണ്ടു വൈദ്യുതദീപങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. മറ്റു വിജയസ്മിതത്തോടെ കസേരയിൽ ചെന്നിരിക്കുന്നു. സ്നേഹപരവശങ്ങളോടെ ഗോപിയെ നോക്കുന്നു.)

ഗോപി—(ആരോടെന്നില്ലാതെ) അങ്ങിനെ എന്റെ ഭാവിയും തീർച്ചപ്പെട്ടു—ജാനകിയമ്മേ!—ദൈവം ചതിച്ചില്ല!

ജാന—(കണ്ണുമിടറി) ഇനിയെങ്കിലും പോകരുതേ?

ഗോപി—ഇനി എന്തിനു് ഞാൻ പോകണം?

ജാന—നീ ഇതിനകത്തു വരുന്നതു നിന്റെ അച്ഛനിഷ്ടമുള്ളതല്ല.

ഗോപി—ഇനി അതു നോക്കീട്ടാവശ്യമില്ല. എന്റെ ഇഷ്ടം ഇവിടെ ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നതാണു്

ജാന—അതിനു ഞാൻ അനുവദിക്കയില്ല.

ഗോപി—അനുവാദം അതാവശ്യവും ഇല്ല.

ജാന—ഇതിന്റെ അവകാശി ഞാനാണു്.

ഗോപി—അച്ഛൻ വിൽപ്പത്രമൊന്നും എഴുതിയിട്ടില്ല. അതോമ്മിക്കണം.

ജാന—(ഞെട്ടി) അപ്പോൾ...(വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ല)

ഗോപി—(സാവധാനത്തിൽ) പറഞ്ഞുതരാം! എന്റെ അച്ഛനാണു മരിച്ചതു്. ആ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന ശരീരം ജീവനുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരംശം പകുത്തു തന്ന രൂപമാണിപ്പോൾ നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾ അച്ഛന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളിലൂടെ അച്ഛനൊരു പിൽക്കാലത്തെ സൃഷ്ടിച്ചില്ല!—അച്ഛന്റെ അനന്തരാവകാശി ഞാനാണു്!—ഈ ഞാൻ!... നിങ്ങൾ പടിയടച്ചു പിടലിക്കു പിടിച്ചു പുറംതള്ളാൻ നോക്കിയ ഈ ഞാൻ! (കുറച്ചു നേരം അവരെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടു്) ഞാൻ പോകണം അല്ലേ? എന്തു ചെയ്യാം! ദൈവനിശ്ചിതം മറ്റുതല്ല, നിങ്ങൾ പോകണമെന്നാണു്! (കർക്കശസ്വരത്തിൽ) അതേ, നിങ്ങൾ പോകണം—(കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ) പോയേ തീരൂ.

ജാന—(വിക്കി വിക്കി) എനിക്കിവിടെയാതൊരവകാശവും ഇല്ലെന്നോ?

ഗോപി—(നിർദ്ദയം) ഇല്ല—പിന്നെ അച്ഛന്റെ പണത്തെ കാംക്ഷിച്ചു മാത്രം അവസാനംവരെ അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ച 'മഹതി'യല്ലേ നിങ്ങൾ?—അതോമ്മിക്കുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്യാൻ നോക്കാം.

ജാന—ദുഷ്ടൻ!

ഗോപി—അതിൽ നിങ്ങൾക്കാണു് ഒന്നാം സമ്മാനം.

കമലം—ഈ രാത്രിയിൽ...

ഗോപി—നിങ്ങൾ പോകും!...

ജാന—ഞാൻ പോവുകയില്ല—

ഗോപി—(ചിരിച്ചു്) നിങ്ങൾ പോയേ തീരൂ; പോവുകയും ചെയ്യും.

ജാന—അതിനുള്ള തന്റേടം നിനക്കില്ല.

ഗോപി—അതിൽ കൂട്ടതലുമുണ്ടെന്നു് വെളിവാകും. (അവരോടു് കുറച്ചുകൂടി അടുത്തു്) മാറി നില്ക്കണം. (കുറച്ചുകൂടെ ശബ്ദത്തിൽ) കട്ടിലിൽ തൊടരുതു്—ഇവിടെ നില്ക്കരുതു്...നിങ്ങളുടെ ദുർമ്മുഖം കാണാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ല...ഇറങ്ങണം ഈ വീട്ടിൽനിന്നു്...ആരാണു് പറയുന്നതെന്നു് അറിയാമോ?...ഇതിന്റെ അവകാശി...

ജാന—അയ്യോ!...(വാസ്തവത്തിൽകരയുന്നു.)

കമലം—(ദീനയായി) ഗോപീ...

ഗോപി—(ശബ്ദമുയർത്തി) മിണ്ടരുതു്

ജാന—ഗോപീ!.....ഞങ്ങൾ പോകണോ?

ഗോപി—അതു ഞാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു — വെളിയിലേക്കിറങ്ങുന്ന വാതൽ അതാ—(മൂണ്ടി ക്കാണിക്കുന്നു.)

ജാന—എന്റെ ദൈവമേ!...

ഗോപി—ദൈവം ഒരാളുടെ മാത്രം കുത്തകസ്സാധനമല്ല.

ജാന—അയ്യൊ ... (ഏങ്ങിയേങ്ങിക്കരയുന്നു.) ഞാൻ എവിടെപ്പോകും?...

ഗോ—ലോകം വിശാലമാണു്. നിങ്ങൾം ചെറുപ്പവുമാണു്. അച്ഛനെപ്പോലെയുള്ള മഠയന്മാർ ഇനിയും കാണും. (പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു്) നിങ്ങൾക്കു രാജകുമാരിയെപ്പോലെ ജീവിക്കാൻ കഴിയും...!

ജാന—ദ്രോഹി!—നിനക്കതു പറയാൻ കഴിയുന്നു.

ഗോപി—ഇതിലപ്പുറവും പറയാൻ കഴിവുള്ളവനാക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രക്കുമേൽ ഹൃദയശൂന്യമായിട്ടാണു് നിങ്ങൾം എന്നോടു പെരുമാറിയതു്. (ശാന്തഭീഷണത്തോടെ) ജാനകിയമ്മേ! — തനിക്കില്ലാത്തതെല്ലാം ഉണ്ടെന്നു് വ്യാമോഹിച്ചു് അഹങ്കരിക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മിക്കണം, അതിനു തക്ക പ്രതിവിധി ചെയ്യുണ്ടിവരുമെന്നു്...നിങ്ങളെന്നോടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള കടും കൈകൾം—ഒരു ചില്ലിക്കാശോ ഒരു തുള്ളി വെള്ളമോ തരാതെ നിങ്ങളെന്നെ ദ്രോഹിച്ചു. ഒരു തെരുവുപട്ടിയോടുള്ളതിനേക്കാൾം കൂടുതൽ അവജ്ഞ നിങ്ങൾക്കെന്നോടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ കൃപകൈകളോടെ, കണ്ണുനീരോടെ, യാചിച്ചിട്ടുണ്ടു്, 'എന്നെ എന്റെ അച്ഛനിൽ നിന്നകറ്റരുതേ' എന്നു്! (അത്യന്തം ക്ഷോഭിച്ചു്) എന്നിട്ടു്... നിങ്ങൾം—രാക്ഷസിയായ നിങ്ങൾം—അതു വകവച്ചില്ല. എന്നാൽ, ഇന്നിതാ കാലം മാറിപ്പോയി! അന്നു് ഹൃദയശൂന്യമായി എന്നോടു പെരുമാറിയപ്പോൾം ഓർക്കേണ്ടതായിരുന്നു, അദ്ദേഹം എന്റെ അച്ഛനും, ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകപുത്രനുമാണെന്നു്. ഞാനവസാനമായി പറയുന്നു-നിങ്ങൾം ഉടൻ ഈ വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങണമെന്നു്—ഇതിന്റെ അവകാശി എന്ന നിലയ്ക്കു—നായകൻ എന്ന അധികാരത്തോടെ ഞാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു—നിങ്ങൾം പോകണമെന്നു്—അർഹതയില്ലാത്തതു ആശിച്ച ദ്രോഹകൃത്യങ്ങൾക്കു പ്രേരിതയായി, സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ മഹത്വത്തെപ്പോലും ലജ്ജിപ്പിച്ച നിങ്ങൾം ഒരു നിമിഷംപോലും ഇതിനകത്തു നില്ക്കരുതു്—(കൈചൂണ്ടി) വാതൽ തുറന്നു കിടക്കുന്നു—

ജാന—നിന്റെ അച്ഛന്റെ മരണത്തിൽ നീ ആഹ്ലാദിക്കുന്നു!

ഗോപി—ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത അദ്ദേഹം മരിച്ചതു തന്നെ നന്നു്.

ജാന—അച്ഛനെ വെറുക്കുന്ന മകൻ!

ഗോപി—ജീവനെക്കാൾം പണത്തെ പ്രേമിക്കുന്ന സ്ത്രീയേക്കാൾം ഭേദം!

കമലം—(സഹികെട്ടു്) ഗോപീ! ചേച്ചി, നിന്റെ അച്ഛന്റെ ഭാര്യയാണു്.

ഗോപി—പക്ഷേ, എന്റെ അമ്മയല്ല!

കമലം—നിന്നിൽനിന്നു ബഹുമാനമാണു് ചേച്ചി അർഹിക്കുന്നതു്—

ഗോപി—ആ ബഹുമാനത്തിന്റെ അതിരു ലംഘിക്കപ്പെടരുതെന്നു കരുതിയാണു് ഏറ്റവും വ്യഥയോടുകൂടെ, നിങ്ങൾം ഉടനെ ഇറങ്ങണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്.

ജാന—ഇതാണോ നിന്റെ അവസാനത്തീരുമാനം?

ഗോപി—അതെ—(ഉറക്കെ) ഈ ഗൃഹത്തിന്റെ നായകന്റെ അലംഘനീയമായ അവസാനത്തീരുമാനം. (പിന്നില്ലേക്കു കൈകാണിച്ചു്) പോകാം...

(സ്ത്രീകൾ അല്പനേരം നില്ക്കുന്നു. ഗോപിയതൊരു കല്പനയുമില്ലാതെ വാതിലിലേക്ക് നോക്കി നില്ക്കുന്നു. "നിന്റെ അച്ഛന്റെ ആത്മാവു നിന്നോടു പകരം ചോദിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് അവർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നു. ഗോപി വാതൽ ബലമായി അടയ്ക്കുന്നു.)

ഗോപി—(അല്പനേരം ആ മുറിയിലിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ ചുവരിൽ വച്ചിരുന്ന സ്വമാതാവിന്റെ ചിത്രത്തിൽ പതിയുന്നു. അതു കയ്യിലെടുക്കുന്നു. നിർന്നിമേഷനായി നോക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു. ചിത്രവുമെടുത്തുകൊണ്ടു കട്ടിലിനരികിലേക്കു നീങ്ങുന്നു. അച്ഛന്റെ ശവശരീരത്തേയും ചിത്രത്തേയും മാറിമാറി നോക്കുന്നു. വിവിധവികാരങ്ങളാൽ അസ്വസ്ഥനാകുന്നു.—ഹൃദയം പൊടിയുന്ന സ്വരത്തിൽ കട്ടിലിൽ) അമ്മ.....എന്റെ അമ്മ..... (ചിത്രം പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ വയ്ക്കുന്നു) അച്ഛാ!... (കട്ടിലിനോടടുക്കുന്നു) എന്നെ വെറുത്തപ്പോൾ—ദ്രോഹിച്ചപ്പോൾ, അതു പുണ്യവതിയെയെങ്കിലും അങ്ങോമ്മിച്ചില്ലല്ലോ— (ശവത്തിന്റെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ട്) ഇപ്പോഴും അങ്ങെന്നെ വെറുക്കുന്നു. പക്ഷേ ഞാനതു വകവയ്ക്കുന്നില്ല—എനിക്കു ഭയമില്ല—ഞാനിവിടത്തെ യജമാനനാണ്—സ്വന്തം രക്തത്തിൽ ജനിച്ച മകനെ മറന്ന്, മാംസദാഹശമനത്തിനായി സർവ്വസ്വവും ബലികഴിച്ച അങ്ങ് ഇനി എന്നോടാജ്ഞാപിക്കുകയില്ല. അങ്ങയെ കൊരങ്ങുകളിപ്പിച്ച ആ രാക്ഷസി ഇനി ഇതിനകത്തു കടക്കുകയില്ല. ഞാനാണിവിടത്തെ സർവ്വാധിപതി!—എത്ര എത്ര ദിനരാത്രങ്ങൾ കേവലം ഒരു മൃഗത്തെപ്പോലെ ഞാൻ തള്ളിനീക്കിയിട്ടുണ്ട്! വിശപ്പടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വയർ വരിഞ്ഞുമുറുക്കിക്കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്! ഹോട്ടലുകളിലെ പലഹാര അലമാര കണ്ട് നാക്കിൽ വെള്ളമൂറി നിന്നുപോയിട്ടുണ്ട്! കീറിപ്പറിഞ്ഞ തുണിക്കഷണങ്ങൾകൊണ്ടു നഗ്നത മറയ്ക്കാൻ എത്ര പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്! തെണ്ടാൻ ചെന്നിട്ട് എത്രപേരുടെ ആട്ടും തുപ്പും ഏറ്റിട്ടുണ്ട്...അവസാനം...അവസാനം...അയ്യോ!...(ക്ഷീണപരവശനായി) മോഷണം...(ഞെട്ടി) സൂപ്രണ്ടിന്റെ മകൻ-പ്രഭുവിന്റെ ഒറ്റ മകൻ—വയറു പോറാൻ വേണ്ടി മോഷണം...ജയിൽ...മർദ്ദനം ഹാ! എന്തെല്ലാം...ദുരിതാനുഭവങ്ങൾ...(പല്ലു കടിച്ച്) എല്ലാം...എല്ലാം... അവർ...അവർ നിമിത്തം—അങ്ങ് അവളുടെ അടിമയായതുകൊണ്ട്..... എന്നാൽ..എല്ലാം ഇന്നു തീർന്നു. ഇനി ഞാൻ ഒന്നു ജീവിക്കും—ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെ ജീവിക്കും—അങ്ങെന്നെ വെറുത്തെങ്കിലും, അച്ഛാ, ഈ മകൻ—അവിടുത്തെ അനന്തരാവകാശി, ഇതാ അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. (പിതാവിന്റെ കാൽക്കൽ തല വയ്ക്കുന്നു.) അച്ഛാ! (തൊണ്ടയിടറി) അങ്ങയുടെ മരണംകൊണ്ട് അങ്ങ് അങ്ങയുടെ മകനെ ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർത്തു!—അച്ഛാ! — എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛാ!.....(നമസ്കരിക്കുന്നു.) അ.....ച്ഛാ.....

(ഒരു കാറ്റു വന്നടിച്ച് ജനൽ താനെ അടയുന്നു. അകലെയെങ്ങോ ഒരു പക്ഷി വിലാപസ്വരത്തിൽ ശബ്ദിക്കുന്നു. ഒരു കൊള്ളിയാൻ മിന്നിമറയുന്നു. സർവ്വം പരിപൂർണ്ണ നിശ്ശബ്ദതയിൽ—ആ 'മകൻ' ഒരു ശിലാപ്രതിമപോലെ പിതൃപാദത്തിങ്കൽ ഇരിക്കുന്നു.)

ആരോഗ്യപംക്തി

മന്തു്.

ഡാ: കെ. കൃഷ്ണവമ്മ,
ബി. എസ്സ്. സി., എം. ബി. ബി. എസ്സ്.

മനുഷ്യക്കു മനസ്സിൽ എത്രയും അറപ്പും, വെറുപ്പുമുളവാക്കുന്ന മഹാരോഗങ്ങളിലൊന്നാണല്ലൊ മന്തു്. ആളുകൾ അതിനെ ഏറ്റവും ഭയപ്പെടുന്നതും തന്മൂലമാണു്. എന്നാൽ, ഈ രോഗത്തിന്റെ കഥ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നപക്ഷം, അതു് അത്ര വളരെ ഭയപ്പെടേണ്ട ഒന്നല്ലെന്നും, ബുദ്ധിപൂർവ്വം പെരുമാറുന്നപക്ഷം, അതിനെ തീരെ തടയാനോ, അതില്ലെങ്കിൽ ക്രൂടി ശ്ലീപദം (പെരുക്കാൽ,) അണ്ഡവൃദ്ധി (തിരിവീക്കം,) മുതലായ ജുഗുപ്സാവഹമായ തരക്കേടുകളിൽ നിന്നു രക്ഷനേടാനോ അസാദ്ധ്യമല്ലെന്നും കാണാം—ഇതാണു കഥ.

ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഫൈലേറിയാസിസ്' 'എലിഫന്റിയാസിസ്' മുമ്പു എന്നെല്ലാം പേർ പറഞ്ഞു വരുന്ന ഈ രോഗത്തിനു ഹേതു ഒരു ഉരുണ്ട ജാതിപ്പുഴു മനുഷ്യദേഹത്തെ ബാധിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു. ഇത്തരം പുഴുക്കളിൽ പലേവഗ്ഗങ്ങളും മനുഷ്യരെ ബാധിയ്ക്കുന്നവയായും, മന്തുണ്ടാക്കുന്നവയായും കണ്ടു വരുന്നുവെങ്കിലും, അധികവും 'വുച്ചറേറിയ ബാൻക്രാഫ്റ്റി' എന്നൊരു വകക്കാരാണു 'സോഫം ഏജൻസി'ക്കാരായിക്കാണുന്നതു്.

ഒരിയ്ക്കൽ സൂചിക്കേട്ട ബാധിച്ച ഒരാളുടെ രക്തത്തിൽ നിന്നാകുന്നു മന്തു പകരുന്നതു്; പകർത്തുന്നതു കൊതുക്കളുമത്രെ. രോഗം ആദ്യമായി ബാധിച്ച ഒരാളുടെ രക്തത്തിൽ, രോഗാണുക്കൾ രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലക്കാലത്തേയ്ക്കു തന്നെ കണ്ടില്ലെന്നു വരാം. ചുരുങ്ങിയതു് ഒമ്പതു മാസമെങ്കിലും കഴിയാതെ ഇവയെ രക്തത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വം തന്നെ. ഇക്കാരണത്താൽ, രോഗത്തിന്റെ ആദ്യദശയിൽ, രോഗം ബാധിച്ചുകായ്മ നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതിനു്, രക്തത്തിൽ രോഗാണുക്കളെ ഭൂതക്കണ്ണാടി കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിയ്ക്കൽ അത്ര വിശ്വാസയോഗ്യമായ തെളിവല്ലെന്നു വേറെ പറയുവാനില്ലല്ലൊ. ഒരിയ്ക്കൽ രക്തത്തിൽ രോഗാണുക്കളെ കണ്ടുതുടങ്ങിയാൽ, പിന്നീടു രോഗം നിശ്ശേഷം നീങ്ങുന്നതുവരെ അവയെ ദിവസേന കണ്ടെത്താം. ഈ രോഗാണുക്കളെ രക്തത്തിൽ കാണുന്നതു, നമ്മുടെ നാട്ടുകളിൽ പ്രധാനമായി രാത്രി സമയങ്ങളിലാണു്. അതുതന്നെ രാത്രി പത്തുമണിയ്ക്കും രണ്ടുമണിയ്ക്കുമിടയിലുള്ള സമയത്തായിരിക്കും. അതിനു കാരണം ഈ രോഗം പരത്തുന്ന കൊതുക്കളുടെ വരവും ഏതാണ്ടാസമയത്തായതു തന്നെ. രാത്രികാലങ്ങളിൽ മാത്രം സഞ്ചരിച്ചു കടിയ്ക്കുന്ന കൊതുക്കളത്രേ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മന്തു പരത്തുന്നതു്. ഇക്കാര്യം ദിവ്യദൃഷ്ടി കൊണ്ടെന്നപോലെ മനസ്സിലാക്കിയ രോഗാണുക്കൾ തത്സമയത്തു മാത്രം മനുഷ്യദേഹത്തിലെ പുറംതോ

ഗത്തുള്ള രക്തക്കുഴലുകളിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നു. മറ്റു സമയങ്ങളിൽ ഇവ ഉൾഭാഗത്തെ രക്തക്കുഴലുകളിലായിരിയ്ക്കും യഥേഷ്ടം വിഹരിയ്ക്കുന്നതു്. പകൽ കടിക്കുന്ന കൊതുക്കളേറിയ ഭൂവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടു്. തദനുസാരം, തദ്ദേശങ്ങളിൽ മന്തുരോഗാണുക്കളേയും പകലായിരിയ്ക്കും രക്തക്കുഴലുകളിൽ കണ്ടെത്തുക. ഭൂമിയുടെ പലഭാഗങ്ങളിലും പലതരത്തിലുള്ള കൊതുക്കളാണു് ഈ രോഗം പരത്തുന്ന പണിയേറ്റിരിയ്ക്കുന്നതെങ്കിലും, ഒരേ ദേശത്തുതന്നെ പലമാതിരി കൊതുക്കളുള്ളവയിൽ എല്ലാത്തരങ്ങളും ഒരുപോലെ ഈ വിദ്യയിൽ സമർത്ഥന്മാരല്ല. 'ക്യൂലെക്സ്' കൊതുക്കളാണു് ഈ മന്തിനോടധികം പ്രതിപത്തി കാണിയ്ക്കുന്നവ. ഇവയെ മലമ്പനികൊണ്ടു നടക്കുന്ന 'അനോഫിലസ്' കൊതുക്കളിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ചറിയേണമെങ്കിലതിനധികം പ്രയാസമില്ല. ചുമരിന്മേലോ മറ്റു വല്ല സമനിരപ്പുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലോ, ഇവ ചെന്നിരിയ്ക്കുന്ന സന്ദർഭം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി. 'ക്യൂലെക്സ്' സമാധാനത്തോടുകൂടി, സകലകാലുകളും കൂത്തി ചുമരിനു സമമായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ 'അനോഫിലസ്സാ'കട്ടെ, പോകാൻ ധൃതിയുള്ളവനെപ്പോലെ, മുൻകാലുകൾ മാത്രം തൊടുവിച്ചു്, അല്പാസനനായി, ഒരു കോണോടുകൂടി മാത്രമേ ഇരിയ്ക്കുയുള്ളൂ.

രോഗാണുക്കൾ ദേഹത്തിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ രക്തം കൊതു പാനം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ, രോഗാണുക്കളും കൊതുവിന്റെ വയറ്റിനത്താകുന്നു. അതിനു ശേഷം, ഈ അണുക്കൾ വളർന്നു, സ്വയം രോഗമുളവാക്കാൻ പ്രാപ്തങ്ങളായ കുഞ്ഞുങ്ങളായിത്തീരാൻ 14 മുതൽ 21 വരെ ദിവസങ്ങൾ വേണ്ടി വരുന്നു. ഇങ്ങിനെ മുതിർന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ കൊതുവിന്റെ തലയിലും ഉമിനീർ നാളങ്ങളിലും ചെന്നെത്തി, മനുഷ്യരക്തത്തിൽ കടന്നാക്രമിയ്ക്കാൻ തയാറായി നില്ക്കുന്നു. കൊതു മനുഷ്യരെ കടിയ്ക്കുമ്പോൾ അതിനൊരു വൃത്തികെട്ട സമ്പ്രദായമുണ്ടു്. അതായതു്, കടിച്ചുമുറിക്കുന്നതിൽ ആദ്യമായി അല്പം തുപ്പണം. കൊതുവിന്റെ ഉമിനീരിനു് മനുഷ്യരക്തം കട്ടപിടിയ്ക്കാതാക്കുന്ന ഒരു ഗുണമുള്ളതുകൊണ്ടു്, ഇഷ്ടം പോലെ 'മൂക്കോളം രക്തപാനം ചെയ്യുന്നതിനിടയ്ക്കു്, രക്തം കട്ടപിടിച്ചു പോകാതിരിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയിട്ടാണിങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, അതോടുകൂടി രോഗാണുക്കളെ സംക്രമിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു ഇതു പറ്റിയ പണിയായി. മനുഷ്യരിൽ രോഗാണുക്കൾ രക്തത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചും കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നകാലം മുഴുവനും, അവയ്ക്കു് രോഗത്തെ കൊതുവിനു സമ്മാനിയ്ക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെങ്കിലും, കൊതുവിൽ ഈ ശക്തി മന്തുരോഗാണുക്കൾ വളർന്നു വലിയതായതിനു ശേഷം, 14 മുതൽ 21 വരെ ദിവസങ്ങളിലധികം നീണ്ടു നില്ക്കുകയില്ല. അതിനിടയിൽ തന്നെ ഒരു കൊതു ഒറ്റ പ്രാവശ്യം ഒരു മനുഷ്യനെ കടിയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ടുമാത്രം, മന്തുരോഗം ബാധിച്ച പോകത്തക്കവണ്ണം അത്ര രോഗാണുക്കളെ 'കുത്തിവയ്ക്കാൻ, സാധിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ടു, കൊതു മേല്ക്കുമേൽ കടിയ്ക്കാത്തപക്ഷം, മനുഷ്യനു മന്തു മിക്കവാറും ബാധിയ്ക്കുയില്ല. ഇതൊരു വലിയ അനുഗ്രഹമായി കരുതാം.

ജനനാലേ ഈ രോഗത്തിൽ നിന്നു രക്ഷയുള്ളവരായി ലോകത്തിൽ ഒരു നാട്ടുകാരും, കൂട്ടക്കാരും ഇല്ല. എല്ലാവർക്കും പകരാവുന്ന രോഗമായിട്ടാണിതറിയുന്നതു്. എന്നാൽ ഉഷ്ണമേഖലയിലും, അതോടനു

ഖണ്ഡിച്ചു മിതശീതോഷ്ണമേഖലയുടെ ഭാഗങ്ങളിലും കിടക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവരുടെയിടയിലാണിതധികം പ്രചരിച്ചുവരുന്നതു. കേരളക്കരയിൽ കൊച്ചി, ചേത്തല എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾ ഇതിനു കേൾവിപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തെ ഗവേഷണഫലമായി കൊച്ചിയിലേയും, ചേത്തലയിലേയുംകാൾ അധികം അതിനു തെക്കോട്ടു് ആലപ്പുഴ, കൊല്ലംവരെയുള്ള കടലോരപ്രദേശങ്ങളിലാണെന്നറിയുന്നു. മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഇതു തീരെയില്ലാതില്ല. അന്നാട്ടുകളിലുള്ളവർ പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കും.

ആദ്യമായി രോഗം ബാധിച്ചവരുടെ ശരീരത്തിൽ ചുരുങ്ങിയതൊരൊമ്പതുമാസം കഴിയാതെ രോഗാണുക്കളെ രക്തത്തിൽ കാണുകയില്ലെങ്കിലും, ഒരു മാസം മുതൽ പല വർഷങ്ങൾക്കു മേൽവരെയുള്ള ഏതവസരത്തിലാണു് രോഗലക്ഷണങ്ങൾ പെട്ടെന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുപദ്രവിയ്ക്കുക എന്നു തീച്ചപ്പറയുവാൻ വയ്യ.

രോഗത്തിനു രണ്ടു ദശയുള്ളതായി കണക്കാക്കാം. ആദ്യദശയിൽ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ പെട്ടെന്നനുഭവപ്പെട്ടവയാകുന്നു. മേല്പോട്ടു കയറിവരുന്ന 'രസായിനി'പ്പഴപ്പും, കഴലയും, അതോടൊന്നിച്ചു പനിയും, അനാസ്ഥയുമാണു കായ്മായ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ. 'രസായിനി' പ്പഴപ്പും, കഴലയും, കൈകാലുകളിലും, അണ്ഡനാഡികളിലും തുങ്ങിക്കിടന്ന മറ്റവയവങ്ങളിലുമാണു സാധാരണവന്നു ചേരുക. കാലിൽ കഴപ്പും വേദനയും, ഒരു പക്ഷേ നീരും, ക്രമേണ, സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്ന പക്ഷം (വെളുത്ത നിറമുള്ളവരിൽ പ്രത്യേകിച്ചും) കാലിന്റേയും തുടയുടേയും ഉപരിഭാഗം കൊണ്ടായി ഒരു ചുകന്ന തടിച്ച വരനേട്ടനീളെ കാണാം. ഇതു് പഴപ്പു ബാധിച്ച രസായിനി (lymphatic)യാകുന്നു. ഇതെല്ലാം അല്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അടങ്ങിതനിയേ ശാന്തമായെന്നു വരാം; എങ്കിലും 'സൂക്ഷിച്ചാൽ ദുഃഖിയ്ക്കേണ്ട' എന്ന പ്രമാണമനുസ്മരിച്ചു്, ഈ മന്നറിവു സാരമായിട്ടെടുത്തു്, വൈദ്യസഹായമാശ്രയിയ്ക്കാൻ ഒട്ടും അമാന്തിയ്ക്കരുതു്. എന്നാൽ, രോഗം രണ്ടാമത്തെ ദശയിലേയ്ക്കു കടക്കാതെ തടഞ്ഞുനിർത്താം. അടിയ്ക്കടിയായി പലപ്രാവശ്യം, പിന്നേയും പിന്നേയും കൊതുകിന്റെ 'ഓത്തിവല്ലേ'ല്ക്കുന്നവർക്കാണു മന്തു വീക്കം വന്നു് 'കാലുരണ്ടും പെരുക്കാലക്കയുരണ്ടും പെരുക്കയു്' എന്ന മട്ടാവുന്നതു. ചിലർക്കു മൂത്രത്തിലൂടെ "രസം" (ലസിക) ചോന്നു (ചോന്നു?) പോകുന്നതുകൊണ്ടു് മൂത്രം പാലുപോലെ വെളുവെളുത്തായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഈ രണ്ടിനും ഒരു പോലെ കാരണം, വളരെ വലിയതായ പുഴുക്കൾ അതതു രോഗങ്ങളിലെ തല 'രസായിനി, കളിൽ തങ്ങിക്കിടന്നു്, അവയിൽ ക്രൂടിയുള്ള 'ലസിക'യുടെ ഗതാഗതം തടയുന്നതു കൊണ്ടാകുന്നു. ഇതുയെല്ലാമാവാനിരിയ്ക്കുന്നതു്, വിചാരമില്ലായ്മയും സൂക്ഷ്മക്കുറവും കൊണ്ടാണെന്നു മാത്രമേ കണക്കാക്കാവൂ. എന്തെന്നാൽ, ഇതിനു നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളില്ലായ്കയില്ല. അവയെന്തെന്നു ചിന്തിയ്ക്കാം.

മന്തുരോഗം സാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്ന ദേശങ്ങളിൽ, രോഗത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനമന്വേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയാകുന്നു ആദ്യമായി വേണ്ടതു്. എന്തെന്നാൽ, ഇതുകൊണ്ടു നടക്കുന്നകൊതുക്കുകാറടിച്ചു് എത്രത്തോളം വേണമെങ്കിലും എത്തിയ്ക്കാമെങ്കിലും, അതില്ലെങ്കിൽ, സാധാരണയായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു് പാർക്കുന്നടിക്കകളിൽനിന്നു നൂറുവാരയിലധികം സഞ്ചരിയ്ക്കാറില്ല. കൊതുനിവാരണപദ്ധ

തികഠം മൂലമറിഞ്ഞു് പ്രയോഗിച്ചാൽ, ഈ കൊതുക്കഠം മിക്കവാറും അതിലകപ്പെട്ടം. ഇതാണു് മുഖ്യമായി വേണ്ടതു്. മന്തുമേന്തി നടക്കുന്ന കൊതുക്കളുടെ നേരെയായിരിക്കണം ഇപ്രയോഗങ്ങളധികവും. അശ്രീകരം നിറഞ്ഞ സെപ്ടിക്കുടാങ്കകഠം, ചളിക്കുളങ്ങഠം, ഒഴുക്കില്ലാത്ത കാനകഠം, മഴവെള്ളംനിറഞ്ഞ പാട, ചിരട്ട മുതലായവ ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങളാണു് കൊതുക്കളുടെ പ്രസവാലയങ്ങഠം. മറിയ്ക്കാമെന്ന വെള്ളം മറിച്ചും, അല്പാത്തവയിൽ മണ്ണെണ്ണയോ മറേറാ ഒഴിച്ചും, ഈ കൊതുവഭ്രനവിനെ തടുക്കാം. വെള്ളത്തിൽ കിടക്കുന്ന കൊതുക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ച് 'സ്തമിപ്പിയ്ക്കു'വാൻ വെള്ളത്തിന്റെ മുകളിനു ഒരു നേരിയനിരപ്പു് മണ്ണെണ്ണപ്പാട്ട മതിയാകും. കൊതുവിശ്വാപം സ്വനത്തിനേറേവും ഫലവത്തായ വഴി ഇതുതന്നെ. ഇതിനു തരപ്പെടാതെ പോയാൽ പറക്കുന്ന രൂപത്തിലായ കൊതുക്കളെ ഡി ഡി. ടി. (Dichlro-diethyl-tetrachlor-ethylene)എന്ന സാധനം ചാമ്പി നശിപ്പിയ്ക്കുയും വേണം. ധനവ്യയമുള്ള വഴികളാണെങ്കിലും ഇവ കൊതു സംഹാരത്തിനേറേവും പറ്റിയ പണികളാകുന്നു. ക്രൂടാതെ, കാറും വെളിച്ചവും കടക്കാത്ത ഇടുങ്ങിയ മുറികളാണു് കൊതുക്കഠംക്കു് സുഖവാസസ്ഥലങ്ങഠം. പകൽ സമയത്തു്, അവറയ്ക്കു് ഇരുളടഞ്ഞ മൂലകളിലും, വീട്ടുസാമാനങ്ങഠംക്കിടയിലും പതുങ്ങിയിരുന്നു് രാത്രിയിലോ, വെളുപ്പിനോ, സൌകര്യംപോലെ പുറത്തിറങ്ങി വീട്ടുകാരെ കടിക്കുട്ടാൻ നല്ല തക്കമായിരിയ്ക്കും നേരേ മുറിച്ചു്, ധാരാളം കാറും വെളിച്ചവുമെത്തുന്ന മുറികളിൽ ഇവയ്ക്കു വാസം വിഷമമായിരിയ്ക്കും പ്രത്യേകിച്ചു് വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടു് തിരിയുന്ന പങ്കുകളും ക്രൂടിയുള്ള വീടാണെങ്കിൽ അക്കായ്മും കൊതുതുലോചിയ്ക്കുയേ വേണ്ട താനും. അതുയ്ക്കാനും കോപ്പില്ലാത്ത വീടാണെങ്കിലും പകൽ സമയം വാതിലുകളും ജനലുകളും മലക്കെ തുറന്നിട്ടു്, ഏണാകോണങ്ങളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം അടിച്ചു വൃത്തിയാക്കി വയ്ക്കുന്നതായാൽ തന്നെ കൊതു ശല്യം വളരെ കുറഞ്ഞുകിട്ടും എന്നാൽ ഏററവും എളുപ്പമേറിയ വിദ്യ കൊതുവലയുടെ ഉപയോഗം തന്നെ. മന്തുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന കൊതുക്കഠം മിക്കവാറും രാത്രിഞ്ചരന്മാരാകയാൽ, രാത്രികാലം കൊതുവലയുടെ അകത്തു് കഴിയ്ക്കുന്നവരോടു് ഇവയുടെ പയറു് പറുകയില്ലല്ലോ. രാത്രി ദേഹമപ്പാടെ വസ്ത്രം കൊണ്ടോ, പുതപ്പു കൊണ്ടോ മൂടിക്കിടന്നും കൊതുക്കളുടെ ഉദ്യമം വിഫലമാക്കാമെങ്കിലും, അതു് നല്ല ശീലമല്ല. എന്തെന്നാൽ മറുതരക്കേടുണ്ടു്. 'ശ്വാസവായു ശ്വസിയ്ക്കാത്തവനു് അല്പായുസ്സു്" എന്നാണു് പ്രമാണം. ഇപ്രകാരം ഉറങ്ങിയവൻ എണീല്ക്കുമ്പോഴും ഒരുണർവ്വില്ലാതെ ഉറക്കം തൂങ്ങിയിരിയ്ക്കും. പകൽ സമയം കൊതുക്കഠം, അമ്മവാ, ഓരോന്നു കടിയ്ക്കുന്നുവെങ്കിൽക്രൂടി മുക്കാലേ അരയ്ക്കാലും അതു് മന്തിനു മൂലമാകയില്ല. സൂക്ഷിയ്ക്കാവുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചിട്ടും, രോഗബാധയേറുപോകുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്യത്തെ മുന്നറിവു കിട്ടുമ്പോഠംതന്നെ തക്കചികിത്സകൊണ്ടു് സുഖപ്പെടുത്തി പിന്നീടും സൂക്ഷ്മതയോടേ വർത്തിച്ചാൽ എത്രയും ജുഗുപ്സയുളവാക്കുന്ന മന്തുകാൽക്രൂടാതെ കഴിപ്പാനേവക്കും സാധിയ്ക്കും എന്ന കായ്മും തീച്ചയാണു്.

(കൊതുക്കളെക്കുറിച്ചു് ക്രൂടുതൽ വിവരം അടുത്തതായി 'മലമ്പനി'യെ പ്പററി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന അവസരത്തിൻ കൊടുക്കുന്നതാണു്)

ചിത്രകലയുടെ പുരാതനത്വം

പാലപ്പള്ളിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. ഏ., ബി. എൽ.

മനുഷ്യന്റെ കലാവബോധത്തിനു നിദാനമായ ചിത്രനിർമ്മാണ ചാതുരി അൻപതിനായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുമുതൽ ഉണ്ടായതായിട്ടാണു കലാനിരൂപകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. സ്പെയിനിന്റെ ഉത്തരപ്രാന്തത്തിലുള്ള ഗുഹാന്തരങ്ങളിലും, ഫ്രാൻസിന്റെ തെക്കായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മലകളുടെ ശിലാതലങ്ങളിലും ഇതിനുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവിടുള്ളവയിൽ അധികവും വന്യമൃഗങ്ങളെ നായാടുന്ന രംഗങ്ങളാണു് ചിത്രീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കല്ലുകളിൽ കൊത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ചിത്രങ്ങൾക്കു് ചുമപ്പു്, മഞ്ഞ, കറുപ്പു് എന്നീ നിറങ്ങൾ കൊടുത്തു് അവയെ നയനാഭിരാമമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വളരെ പഴക്കമുള്ള ഈ ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നു് നായാടി നടന്ന അന്നത്തെ ആളുകളുടെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണ പാടവവും, നിറം തിരഞ്ഞെടുത്തുപയോഗിയ്ക്കുന്നതിലുള്ള മനോധർമ്മവും, വരകളുടെ വശ്യതാവും നമ്മെ അത്ഭുതാധീനരാക്കുന്നു. അന്തഃകരണത്തിൽ വേരുന്നിയിട്ടുള്ള സൌന്ദര്യാംശത്തിനു ഒരു കലാരൂപം കൊടുത്തേ മതിയാവൂ എന്നുള്ള സൃഷ്ടികൌതുകം കൊണ്ടു മാത്രം രചിക്കപ്പെട്ട ചിത്രങ്ങളല്ല അവയെന്നത്രേ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. തങ്ങളുടെ വാസസ്ഥാനമായ ഗുഹാന്തരങ്ങളിലെ ഭിത്തികളുടെ അലങ്കരണവുമായിരുന്നില്ല അവയുടെ ഉദ്ദേശം. നായാട്ടു്, ജീവിതവൃത്തിയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതിനാൽ താദൃശസംരംഭങ്ങൾക്കും വിജയലാഭത്തിൽ എത്തിച്ചേക്കുന്നതിനു് ഈവിധ ചിത്രങ്ങൾക്കു് ഒരു മാന്ത്രികശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് അക്കൂട്ടർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സിംഹം, കരടി മുതലായ വന്യമൃഗങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവയുടെ രൌദ്രഭാവപ്രകടനത്തിനു എപ്പൊഴും പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നതായി തോന്നും.

കുറച്ചു കാലം മുമ്പു് നടന്ന ഭൂഗർഭഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി, ഈജിപ്തിന്റെ സംസ്കാര നാഗരീകതയ്ക്കു് വളരെ മുമ്പായിട്ടുതന്നെ, മെസപ്പൊട്ടേമിയാ രാജ്യം പരിഷ്ക്കാരാഭിവൃദ്ധിയേ പ്രാപിച്ചിരുന്നതായി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "യൂർ" എന്ന മെസപ്പൊട്ടോമിയായിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നും കഴിച്ചെടുത്ത വളരെ പഴക്കമുള്ള ഭരണികളിലും, മറ്റു മിനുസമുള്ള മൺപാത്രങ്ങളുടെ പുറത്തും, വിവിധങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഇവയ്ക്കു് ബി. സി. 2500-നോടടുത്ത കാലപ്പഴക്കമുണ്ടു്. ഏതാണ്ടു് അഞ്ഞൂറു

കൊല്ലത്തിനു ശേഷമാണു് മെസപ്പൊട്ടോമിയാരാജ്യം ബാബിലോണിയാക്കാർക്കു് വിധേയമായതു്.

ഈജിപ്തുകാരുടെ പരിഷ്കാരത്തിനു് അയ്യായിരത്തിനാനൂറു് കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ ചിത്രകലയ്ക്കും അതുതന്നെ പ്രായം വരും. മരിച്ചവരുടെ ആവശ്യത്തിനെന്നു് സങ്കല്പിച്ചു് ശവകുടീരങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പലതരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങളും കഴിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവയുടെ പുറത്തു് പുരുഷന്മാരുടേയും സ്ത്രീകളുടേയും മറ്റു മൃഗങ്ങളുടേയും രൂപങ്ങൾക്കു നിറം കൊടുത്തു രചിക്കപ്പെട്ട കാണുന്നു. വർണ്ണങ്ങൾക്കു കാലം യാതൊരു ഭാവഭേദവും വരുത്തിയിട്ടില്ല.

ഇവക്രടാതെ ചുവരിൽ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നകഴിവും ഈജിപ്തുകാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അയ്യായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഈജിപ്തുകാരുടെ ദൈനംദിന ജീവിതരീതികളെപ്പറ്റി അറിയുന്നതിനു് ഇത്തരം ചുവർ ചിത്രങ്ങൾ സഹായിക്കുന്നു. ഇതു സമഗ്രമായ വസ്തുപ്രതിപാദനം ഇതുപോലെതന്നെ പഴക്കവും പരിഷ്കാരസമൃദ്ധവുമായ മറെറാരു ക്രൂട്ടർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശിലയിൽ കൊത്തിയ രൂപങ്ങൾക്കു് നിറം കൊടുത്തു സജീവമാക്കുന്നതിൽ ഈജിപ്ഷിലെ ചിത്രകാരന്മാർ സുപ്രസിദ്ധരായിരുന്നു. നിത്യജീവിതരീതികൾ ചിത്രണം ചെയ്യുന്നതിനു് ഇവർക്കു് പ്രധാനമായ ഒരു ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. യമലോകം പ്രാപിച്ച പ്രപിതാമഹന്മാർക്കു് അവരുടെ ജീവിതകാലത്തു് സമ്പാദിച്ചു വച്ച മുതൽ അനുഭവിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും അതിനു് ഒരു പ്രോചോദനം നല്കുവാൻ ഇത്തരം ചിത്രങ്ങൾ സഹായകമാണെന്നും ഈജിപ്തുകാർ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. മരണം ജീവിതാവസാനമായി അവർ കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്ന ജീവൻ വീണ്ടും പഴയപടി ജീവിതം തുടരുന്നതായിട്ടാണു് അവരുടെ ധാരണ. അതുകൊണ്ടു് മരിച്ച ആളിന്റെ വസ്തുവകകളും എല്ലാംതന്നെ ചിത്രീകരിച്ചു് അയാളുടെ ദേഹത്തോടൊപ്പം കുഴിച്ചിടാറുണ്ടായിരുന്നു. മരണാനന്തരമുള്ള ജീവാത്മാവിന്റെ ആവശ്യത്തിനായിമാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, ആ വക ചിത്രങ്ങളൊന്നുംതന്നെ കലാസൌന്ദര്യത്തിൽ മെച്ചമെന്നു പറയാനില്ല. കൊത്തുപണിയിൽ ഈജിപ്ഷിലെ ശില്പികളും വിശ്വവിഖ്യാതന്മാരായിരുന്നെങ്കിലും ചിത്രരചനയിൽ അന്നും അവർ സാധാരണത്വത്തെവിട്ടു് അധികം മുമ്പോട്ടുപോയിരുന്നില്ല. തടിയിലോ കല്ലിലോ വിഗ്രഹങ്ങൾ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി അവയ്ക്കു നിറം കൊടുത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഈജിപ്തുകാർ ക്രൂരതൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. ക്രൂസുവിനു് ഏതാണ്ടു നൂറു കൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായ റോമാക്കാരുടെ ആക്രമണത്തിനുശേഷം ഈജിപ്തുകാരുടെ ചിത്രനിർമ്മാണചാതുരി വളരെ വേഗം ക്ഷയിച്ചു തുടങ്ങി.

ചൈനയിലെ ചിത്രകലയ്ക്കു് 2000 കൊല്ലത്തെ ചരിത്രമേയുള്ളൂ. ഈജിപ്തുകാർ ശില്പകലയ്ക്കു് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ചൈനയിലെ ആളുകൾ ചിത്രകലയേ പൂജിച്ചുപോന്നു. അവരുടെ ഭാഷയിൽ ലിപിവിന്യാസംതന്നെ ഒരു ചിത്രകലയാണു്. വൃത്തിയായും ഭംഗിയായും ആ ഭാഷ എഴുതുന്നതിനു് മികച്ച ഒരു ചിത്രകാരനല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല. ചിയാങ്ങ് വംശത്തിലേ രാജാക്കന്മാരുടെയും അവരുടെ സ്ത്രീകളുടേയും അന്തഃപുരജീവിതം പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രം ഇന്നും ലണ്ടനിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ്

മ്യൂസിയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏ. ഡി. 265-നും 420നും മദ്ധ്യേ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ചിത്രം ഇന്നും ചൈനാക്കാരുടെ അഭിമാനസമ്പത്തായി പരിലസിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയെപ്പോലെതന്നെ ചൈനയ്ക്കും മഹത്തായ ഒരു പാരമ്പര്യമുണ്ട്. കൃകൈചിക് (Kukai-chik) എന്ന മറെറാരു ചിത്രകാരൻ വരച്ചിട്ടുള്ള 'ജലദേവത'യുടെ ചിത്രം അമേരിക്കയിലേ വാഷിങ്ടൺ നഗരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചൈനയിലെ ഏറെറവും പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ച മറെറാരു ചിത്രകാരൻ വ്യ താവോത്സു (wu tao tzu) ആണ്. ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു് ഏ. ഡി. 618നും 905നും മദ്ധ്യേ ആയിരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഭാവഭേദങ്ങളും കുന്നും മലയും നദിയും ഇടതൂർന്ന ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും ചിത്രണം ചെയ്യുന്നതിൽ സ്സുംഹ്സൺ (Ssu-hsun) എന്നമഹാൻ വിഖ്യാതിനോടിയിരിക്കുന്നു. എട്ടാം ശതാബ്ദംമുതൽ ഈ കലാവിഭാഗം ചൈനയിൽ അതിശയ കരമാം വണ്ണം വളർന്നു കൊണ്ടിരിയ്ക്കുയാണ്.

ഭാരതം അന്നും ഇന്നും ഒരു കലാക്ഷേത്രമാണ്. സംഗീതം സാഹിത്യം ചിത്രകല എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഏതു് ഏതിനെ തരംതാഴ്ത്തുന്നുവെന്നു പറയാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഗവേഷണവിദഗ്ദ്ധന്മാർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ള ഏറെറവും പഴക്കംചെന്ന ചിത്രങ്ങൾ മദ്ധ്യഭാരതത്തിലാണ്. യൂറോപ്പിലെ ആദിമചിത്രകാരന്മാർ വന്യമൃഗങ്ങളേയും അവയേ നായാട്ടുന്ന വിധത്തെയും ചിത്രീകരിക്കാനൊരുമ്പെട്ടതുപോലെ ഭാരതത്തിലെ ആദിമ ചിത്രകലാഭിരുചിയും ആ വഴിയ്ക്കുതന്നെ തിരിഞ്ഞു. ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായ അജന്തയിലെക്ഷേത്രഭിത്തികളിൽ വരച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ ഇന്നും ആരേയും അത്ഭുതാധീനരാക്കും. കാലം അവയുടെ പുതുമയേയോ നിറത്തേയോ ഇളക്കിക്കളഞ്ഞിട്ടില്ല. വെയിലും കാറും മഴയും അവയുടെ വശ്യതയേ സ്പർശിക്കാൻ പോലും മടിച്ചു കാണുന്നു. ഇന്നും ചിത്രകാരന്മാരുടെ "കാശി" അജന്താ ഗുഹാന്തർ ഭാഗങ്ങളാണ്. അവനവംകുന്ന പ്രചോദനം ഇന്നും അക്ഷയമായി പരിലസിക്കുന്നു. അജന്തായിലേ ചിത്രങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഏ. ഡി. ഒന്നാം ശതകത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു് പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു് ഏ. ഡി. 100 നും 700 നും ഇടയിൽ വരച്ചിട്ടുള്ളതായും അഭിപ്രായമില്ലാതില്ല. ഏ. ഡി. 11-ം 12-ം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ ബംഗാൾ ഭരിച്ചിരുന്ന "പാല" വംശരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക വംഗദേശീയ കലാവിഭാഗം ഉണ്ടായതായി പ്പറയുന്നു. പനയോലകളിലും പലകകളിലും വിവിധനിറം കൊടുത്തു നൂതനങ്ങളായ പല ചിത്രങ്ങളും അന്നത്തെ വംഗദേശകലാകാരന്മാർ രചിച്ചിരുന്നു. വികാരപ്രധാനവും, അംഗഭംഗിയിൽ ഭ്രമിക്കാത്തതുമായ ഇന്നത്തെ വംഗദേശീയ ചിത്രകലയുടെ ആദ്യകാലത്തേ കാലടിപ്പാടുകൾ കാണുന്നതിനു 11-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ ബംഗാൾ ചരിത്രം നോക്കിയാൽ മതിയാവും.

ഇക്കാലത്തോടടുത്തു തന്നെ ഗുജറാത്തിലും തനിദേശീയ നിറം കലർന്ന ചിത്രനിർമ്മാണം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ജൈനമത ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഓരോ പേജിലും ഓരോ ചിത്രങ്ങൾ കാണ്മാൻ കഴിയും. ഭാരത്തിലെ വിവിധ ചിത്രകലാവിഭാഗങ്ങളിൽ 'ഗുജറാത്തു്" ഇന്നും അതിന്റെ പ്രത്യേകതയിൽ നിന്നും മാറിയിട്ടില്ല. ഗംഗയുടേയും യമുനയുടേയും ഒഴുക്കു തിരിച്ചറിയത്തക്കവിധം അവയുടെ ജലത്തിനു നിറവ്യ

ത്യാസമുള്ളതുപോലെ തന്നെ 'വംഗവും' "ഗുജറാത്തും" അതതിന്റെ പ്രത്യേക കലാസ്വഭാവം സൂക്ഷിച്ചു പോരുന്നു. സംസ്കാരസിന്ധുവിലേയുള്ള ഈ പോഷകനദികളുടെ പ്രയാണം ഭാരതത്തിന്റെ ഐശ്വര്യത്തിനു് എന്നും നിദാനമാണു്. ഇനി ഇവിടത്തെ ചിത്രകലയുടെ മറെറാരു പ്രധാനവിഭാഗമായിട്ടുള്ളതു രജപുത്രരുടെ സംഭാവനയാണു്. ഇതിൽപല വിഭിന്നവർഗ്ഗക്കാർക്കും അവകാശം പറയാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു ഒരു "മിശ്രസ്വഭാവ"മാണു് അവയ്ക്കുള്ളതു്. ചുവർ ചിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ രജപുത്രർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യത്തിനു്, ബിക്കാനീറിലെ പഴയ കൊട്ടാരങ്ങൾ ഇന്നും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വംഗദേശത്തെ ചിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന സൌമ്യതയോ, ശാന്തമായ ഭാവപ്രകടനങ്ങളോ, കലാസൌകുമാര്യം വഴിയുന്ന നേരിയ വരകളോ രജപുത്രവിഭാഗത്തിൽ നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കയില്ല. കടുത്ത നിറക്കൊഴുപ്പും, വർണ്ണങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമില്ലായ്മയും ഇവരുടെ ചിത്രങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകളാണു്. ജനതയുടെ സ്വഭാവവ്യത്യാസം അവരുടെ കലാഭിരുചിയിലും പ്രതിബിംബിച്ചു വെന്നു വരുന്നതു് ഒരു പോരായ്മയല്ലല്ലോ.

സിലോണിലെ ഗുഹകളിലും അവിടെയുള്ള ശിലാതലങ്ങളിലും കാണുന്ന ചിത്രങ്ങൾ, വർണ്ണത്തിലും, സ്വഭാവത്തിലും ഒരു 'ഭാരതീയത്വം' പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. സൈഗീറിയാ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഗുഹകളുടെ ഭിത്തികളിലെ ചിത്രങ്ങൾ ഇതിനുദാഹരണമാണു്. അർദ്ധനഗ്നരായ സ്ത്രീകളും, അവരുടെ മാർ നിറയുന്ന മുലകളും, ദേവലോകകന്യകമാരെപ്പോലെ വെൺമേഘങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിന്നു് അവർ ഭൂമിദേവിയേ പുഷ്പവൃഷ്ടിചെയ്യുന്നതും മറ്റുമായ രംഗങ്ങൾ വളരെ തന്മയത്വമായി ചിത്രീകരിക്കാർ അവരും ഒട്ടും പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ, വിവിധ കലാവിഭാഗങ്ങളിൽ ചിത്രകലയേപ്പോലെ പഴക്കവും പാരമ്പര്യവുമുള്ള മറെറാന്നു് ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മോഹൻ ജദാറോയിലേയും ഹാരപ്പയിലേയും ഭൂഗർഭഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി മനുഷ്യന്റെനാഗരീകതയ്ക്കു മുപ്പതിനായിരം കൊല്ലത്തെ പഴക്കമേ പറയുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ, ചിത്രകലയുടെ ബാലലീലകൾ കാണ്മാൻ നാം പിന്നെയും ഒരു ഇരുപതിനായിരം കൊല്ലംകൂടി പുറകോട്ടു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

The Oxford School Atlas

For India, Pakistan, Burma, & Ceylon.

PRICE Rs. 2 Only.

The Reddiar Press & Book-Depot,

Trivandrum.

ബാലപംക്തി

തുടിക്കുന്ന കടൽ.

വി. ആലപ്പാട്ട്.

രോമാൻ അറബിക്കടലിൽ ആണ്ടു കഴിഞ്ഞു. അന്തിച്ചുകപ്പിന്റെ കനകപ്രഭയിൽ ആ കായലോരം പ്രശോഭിച്ചു; കായലിലേക്കു ചാഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന തെങ്ങിൻതൈകളിലെ നിറകുലകൾ ഇളം ചുമപ്പാർന്നു. കൊച്ചോളങ്ങളെ 'മുറിച്ചു' കൊണ്ടു മീൻപിടുത്തക്കാരുടെ ഓടിവഞ്ചികൾ കണ്ണുകിക്കണ്ണുങ്ങിപ്പാഞ്ഞു. ആ കായലിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ക്രൂടി കാറു പായ കൊട്ടുന്ന വലിയ വള്ളങ്ങളും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വള്ളക്കാരുടെ മൂളിപ്പാട്ടുകളും കേട്ടിരുന്നു. ആ കായ്ലോരത്തു നിന്നു കിഴക്കോട്ടു മാറിയാൽ വയലുകളാണ്. കനകനിറം പൂണ്ട നെൽക്കതിരുകൾ ഇളംകാറ്റിൽ ക്രൂടിയുരുമ്മി മർമ്മരശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. വയലുകൾക്കും അപ്പുറം ചെറിയ "മൊട്ടക്കുന്നു"കളാണു. പൂക്കൾ ചൂടിയ താഴ്വരകളും പാറക്കെട്ടുകളും, പൂഞ്ചോലകളും, കൊച്ചരുവികളും ആകപ്പാടെ ഗ്രാമഭംഗി കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു അതു്. വഴി യാത്രക്കാർ ആ ഗ്രാമത്തെപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തി പ്പറയാറുണ്ടു. അഭിവൃദ്ധിയുടേയും സംതൃപ്തിയുടേയും കേന്ദ്രസ്ഥാനമാണു് ആ നാടെന്നു് ആരും പറയും. കലാകാരന്മാരും കവികളും സുഖവാസത്തിന്നായി അവിടെ വരാറുണ്ടു്. ആ നാടിനെപ്പറ്റി പാടിപ്പുകഴ്ത്താറുണ്ടു്. അങ്ങനെ പോരെ പോറ ആ ഗ്രാമപ്രദേശത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന പാവപ്പെട്ടവർ, പണിയെടുത്തു ജീവിക്കുന്നവർ, പട്ടിണിക്കാർ, തൊഴിലില്ലാത്തവർ. ഉത്തരം കാണാത്ത ഒരു പ്രശ്നം പോലെ—ഇക്രൂട്ടർ ആ നാടിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു മുന്നിൽ തുറിച്ചു നോക്കി.

* * *

ആ കുന്നിൻ ചരുവിൽ ഒരു പുൽമാടമുണ്ടു്. അതിലാണു കോരനും തേവനും താമസിക്കുന്നതു് കോരന്റെ മകനാണു തേവൻ. തേവൻ നന്നേ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ അവന്റെ അമ്മ മരിച്ചു. എങ്കിലും കോരൻ വളരെ വാത്സല്യത്തോടുകൂടിയാണു് മകനെ വളർത്തിയതു്. എത്ര തന്നെ പാടുപെട്ടാലും വേണ്ടതില്ല; തന്റെ മകൻ ജീവിക്കണം, അവൻ ഒരു നല്ല നിലയിൽ എത്തണം, എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തകളോടുകൂടിയാണു കോരൻ തേവനെ വളർത്തിയതു്.

... ...

കോരൻ ആ നാട്ടിലെ ഒരു തമ്പ്രാന്റെ അടിമയായിരുന്നു. അവന്നു് അന്നു് കൂലിയൊന്നും ഇല്ല. പകൽ മുഴുവൻ പണിയെടുക്കണം. തമ്പ്രാൻ കൊടുക്കുന്നതു കുടിക്കണം, തിന്നണം; അയാൾ പറയുന്നതു വിട്ടു നടക്കാൻ മേല. കോരൻ ചുറുചുറുക്കുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു അന്നു; മിടുമിടുക്കനായ ഒരു പണിക്കാരനാണു കോരൻ എന്നു തമ്പ്രാൻക്രൂടി സമ്മതിച്ചിരുന്ന വാസ്തവമാണു. തമ്പ്രാനു വേണ്ടി എന്തു മല്ലുവേലയും അവൻ ചെയ്യും.

കുന്നിൻ ചരുവുകളിൽ കാടുകളും മറ്റും വെട്ടിത്തെളിച്ചു വളരെ അധികം കൃഷി

സ്ഥലങ്ങൾ കേട്ടതീർത്തു് ഉണ്ടാക്കികൊട്ടത്തവനാണു കോരൻ. അതു കൊണ്ടു തമ്പ്രാന് അവനെ വളരെ കാര്യമായിരുന്നു. തമ്പ്രാൻ ആ കൃഷി സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം സർക്കാരിൽ നിന്നും പതിച്ചെടുത്തു സ്വന്തമാക്കി. തേവന്റെ വിശ്വസ്തതയിലും പണിമിടുക്കിലും മനംതെളിഞ്ഞ തമ്പ്രാൻ കോരന്നു് അനുഭവിക്കാനായി കുറെ ഭൂമി വിട്ടുകൊടുത്തു. അതിലുണ്ടാകുന്ന വിളവെല്ലാം കോരനു സ്വന്തമായെടുക്കാം.

... ...

തേവന്നു് ഇപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായി. കോരൻ ഇപ്പോഴും അടിമയാണു്. അതു പോലെ തന്നെ തേവനും. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രം. തേവൻ പണിയെടുത്താൽ അവനു കൂലികൊടുക്കും. അങ്ങിനെ അവർ രണ്ടു പേരും സംതൃപ്തിയോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി ജീവിക്കുന്ന കാലമാണു്. അവരുടെ അധ്വാനം കൊണ്ടു വളരെയധികം വിളയുന്ന ഒരു ഭൂമിയായി അവർക്കു കിട്ടിയസ്ഥലം. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു കുന്നിൻ പ്രദേശത്തു നിന്നു മണ്ണു വെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടു നികത്തുക. അതാണു് ഇപ്പോൾ തേവന്റെ ജോലി. അവർക്കു താമസിക്കുവാൻ സ്വന്തമായി ഒരു സ്ഥലം ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ആശയുടെ കതിരെന്നോണം ആ സ്ഥലം ഉയർന്നു പറമ്പായി. തെങ്ങിൻ തൈകളും മാവിൻതൈകളും എന്നതന്നെയല്ല 'പലതരം ചമയങ്ങളും' മറ്റുമുള്ള ഒരു കൊച്ചു പറമ്പായിത്തീർന്നു അതു്. ആ പറമ്പും തൊട്ടുകിടക്കുന്ന നിലവും ആകപ്പാടെ കാണുവാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായതിൽ കോരന്റെ ഹൃദയം തുള്ളിത്തുള്ളി. തേവന്റെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാണെന്നോർത്തു് ആ പിതാവു് ആശ്വാസം കൊണ്ടു.

.....

കോരന്റെ യുവത്വം നശിച്ചു; തൊലി ചുളിഞ്ഞു തുടങ്ങി; ശിരസ്സിൽ വെള്ളിക്കമ്പികൾപോലെ ഓരോന്നു കണ്ടു തുടങ്ങി. വാതം ശ്വാസംമുട്ടു മുതലായ രോഗങ്ങളും കോരനെ ആക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ക്ഷീണാവസ്ഥയിലും അയാൾക്കു് ഒരു സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം സ്ഥലത്തു കിടന്നു മരിക്കാമല്ലോ; തന്റെയും മകന്റെയും വിയർപ്പു വീണു പുളിപിടിച്ചു വളക്കൂററിയ ഭൂമിയിൽ തന്നെ തന്റെ സ്ഥൂലശരീരവും അലിഞ്ഞു ചേരുമല്ലോ? തെങ്ങിൻ തൈകൾ "ചൊട്ടയിട്ടു" തുടങ്ങിയതു കണ്ടു് ആ വൃദ്ധന്റെ ആത്മാവു കുളിർത്തു; ആശകൾ പൂത്തു. അങ്ങനെ പോയി കാലം

.....

ആ കൊല്ലം ഉണക്കുമൂലം വിളവെല്ലാം നശിച്ചു. നാട്ടിലൊട്ടുക്കു ക്ഷാമം ബാധിച്ചു. അല്പം ചിലരൊഴികെ ബാക്കി എല്ലാവരും പട്ടിണിയുടെ പരുപരുക്കൻ കരവലയത്തിൽപ്പെട്ടു കുഴങ്ങി. തൊഴിലില്ലായ്മയും പകർച്ചവ്യാധിയും പടർന്നുപിടിച്ചു. കരിഞ്ചന്തവീരന്മാർ മുതലെടുക്കുവാൻ തരം നോക്കി പുറത്തിറങ്ങി. എന്തിനു പറയുന്നു? നാട്ടിൽ അസമാധാനവും അക്രമവും നടമാടി. വൃദ്ധനായ തന്റെ പിതാവിന്നു് ഒരു തുള്ളിക്കഞ്ഞിവെള്ളംപോലും കൊടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ തേവൻ വലഞ്ഞു. അവൻ തമ്പ്രാന്റെ അടുക്കലേക്കുപോയി. പക്ഷേ ഒരു രക്ഷയും കിട്ടിയില്ല. അവിടെ ഒന്നും തന്നെയില്ല എന്നുപറഞ്ഞു മടക്കുകയാണു തമ്പ്രാൻ ചെയ്തതു്. എന്നാൽ കരിഞ്ചന്തയിൽ അവിടെനിന്നും കടത്തുന്ന നെല്ലിനു കണക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല; ഇതു് തേവന്നു് അനുഭവമാണു്. അവനും അവന്റെ പിതാവും കഷ്ടപ്പെട്ട വേല ചെയ്തതിന്റെ അന്തിമ

ഫലമായാണു് തമ്പ്രാനും കുടുംബവും സുഖമായി ജീവിച്ചുവന്നതു്; ഇതു നഗ്നമായ പരമാർത്ഥമായിരുന്നെങ്കിലും അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ അവർ മുതിർന്നില്ല.

പിന്നീടു തേവനു ഒരു ബുദ്ധിതോന്നി. അവന്റെ പറമ്പിന്മേൽ തമ്പ്രാനു് ഒരു നോട്ടമുണ്ടായിരുന്നു; ആ പറമ്പിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതുപോലെ അനുഭവങ്ങളം കിട്ടുന്ന പറമ്പു് അടുത്തെങ്ങും ഇല്ലതാനും. വെള്ളമില്ലാത്തതുമൂലം അല്പം മോശമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഇന്നും അതിനൊരു കുറവില്ല. ആ പറമ്പു പണയപ്പെടുത്തി കുറെ പണം വാങ്ങിച്ചു. തമ്പ്രാനു വളരെ തൃപ്തിയായി. ആ പണംകൊണ്ടു തമ്പ്രാന്റെ കരിഞ്ചന്തയിൽനിന്നു നെല്ലു വാങ്ങിച്ചു. അങ്ങനെ അവനു വൃദ്ധനായ തന്റെ പിതാവിനു കഞ്ഞി കൊടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു; എന്നു തന്നെയല്ല, ഒരു വൈദ്യനെ കൊണ്ടുവന്നു ചില ചികിത്സകളെല്ലാം നിശ്ചയിച്ചു മരുന്നുകൊടുക്കുവാനും അവനു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. എങ്കിലും കോരൻ ആ സുഖക്കേടിൽനിന്നും വിമുക്തനായില്ല. ആ ആണ്ടിൽതന്നെ മരിക്കുകയുംചെയ്തു. പിതാവിന്റെ ശവസംസ്കാരത്തിനും, അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങൾക്കുമായി കുറെ പണം കൂടി വേണ്ടിവന്നു. അതും തമ്പ്രാന്റെ പക്കൽനിന്നുതന്നെ വാങ്ങിച്ചു. അങ്ങനെ തേവൻ കടക്കാരനായി. ആ കടം വീട്ടുവാൻ അവനെക്കൊണ്ടു സാധ്യമല്ലായിരുന്നു; അത്രത്തോളം തുച്ഛമായിരുന്നു അവനു കിട്ടിയിരുന്ന പണിക്കൂലി. അതിനാൽ ആ പറമ്പും പുരയും മറ്റും തമ്പ്രാന്റെ കൈവശമായി. അവൻ തമ്പ്രാന്റെ അടിമയായി.

.....

തേവൻ വിവാഹിതനായി. കോത-അതാണവന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ നാമധേയം. നിത്യേന ആവലാതി ബോധിപ്പിക്കാറുണ്ടു്; പക്ഷേ തേവൻ മനസമ്മതം മൂളിച്ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്യും. എന്നിട്ടവൻ പറയും "എന്താ ചെയ്യാ? നമ്മടെ വിധിണ്ടു്; ഞാമ്പോയാലെങ്ങനുണ്ടാണ്ടാല്ലേ? നിന്റെ ചാത്തൂം പൂരാണോം കേട്ടിരുന്നാളന്ന മാടത്തിലു് പാക്കാനും കൂടി കഴിഞ്ഞില്ല" ഇതു കേട്ടു കോത പറഞ്ഞു "നാപ്പിന്നെന്തിനാ കല്യാണം കഴിച്ചേ? എന്നെ ഒറക്കു് ഈ കുടിലിലിട്ടോണ്ടു് വല്ല പാടത്തുംപോയിക്കെടക്കണാണെങ്കിലു് എന്തിനാ കല്യാണം കഴിച്ചേ?"

കോരന്റെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അവരുടെ മധുവിധുവാഘോഷിക്കാൻകൂടി സമയം കിട്ടിയിട്ടില്ല. രാത്രിയായാൽ പാടത്തേക്കു കാവലിനു പോകണം; പകൽ മുഴുവൻ കൂലിപ്പണിക്കും പോകേണ്ടതുണ്ടു്. കോതക്കു് വല്ലാത്ത വെറുപ്പു തോന്നി. അവരും ദാമ്പത്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു പല സ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതെല്ലാം ശിഥിലീഭവിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തെ അവരും വെറുത്തു. എന്നുതന്നെയല്ല പിന്നേയും പല അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം സന്ധ്യയ്ക്കു കോരൻ കാവൽസ്ഥലത്തേക്കു പോകുവാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കോതയും പുറപ്പെട്ടു. എത്രതന്നെ വിലക്കിയിട്ടും അവരും സമ്മതിച്ചില്ല. "ഒറക്കു കിടന്നുറങ്ങാൻ ആവില്ല" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് അവരും പുറപ്പെട്ടതു. അവരും തുടർന്നു "നിങ്ങ പോയാൽ പിന്നെ ഉറങ്ങാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല."

"ങ്ങ എന്താതു?" തേവൻ ചോദിച്ചു. "എന്താന്നു ചോദിച്ചാ എന്താ പറയാ? ഒരുദിവസം ഇവടെ കിടന്നാൽ അറിയാം. മുട്ടന്മാരെക്കൊണ്ടു തോറും."

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തേവൻ ഒന്നു ഞെട്ടി; അവൻ ഒരിക്കലും വിചാരിക്കാത്ത സംഭവമാണതു്. അവിടത്തെ ചെറിയ

തമ്പ്രാൻ കരുതി 'അങ്ങനെത്തവൻ' ആണെന്നു തേവനു മുൻപുതന്നെയറിയാം. എങ്കിലും ആ മാടപ്പുരയിലേക്കു ശല്യത്തിനു് ഒരിക്കലും വരികയില്ലായിരുന്നുവെന്നായിരുന്നു അവന്റെ ഉറപ്പു്; മാനവും മര്യാദയും അല്പമെങ്കിലും ഇല്ലാതിരിക്കുമോ?

.....

അന്നുരാത്രി അവൻ കാവലിനു പോയില്ല. തന്റെ മാടത്തിനടുത്തുള്ള ചോറക്കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന തേവൻ; കയ്യിൽ നല്ല 'കരിങ്കാലി' വടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു നല്ല നിലാവുള്ള രാത്രിയായിരുന്നു അതു്. ഏകദേശം പാതിരയോടു് അടുത്തപ്പോൾ ഒരാൾ പാടത്തുനിന്നു വരുകയറി: അയാൾ നേരെ ആ കുടിലിലേക്കു നടന്നു. മുറ്റത്തെത്തിയപ്പോൾ അല്പം നിന്നു. നിലാവെളിച്ചത്തിൽ തേവനു് ആളെ മനസ്സിലായി; അവൻ ഉദ്ദേശിച്ച ആൾ തന്നെ. അയാൾ കുടിലിന്റെ ചെറവാതിൽ പിടിച്ചുകുത്തിക്കൊണ്ടു് ടോച്ചു് മിന്നിച്ചു.

'അയ്യോ' എന്നു കോത നിലവിളിച്ചു. ആ ശബ്ദം കേട്ട ഉടനെ 'സ്പിച്ചു' അമർത്തിയാലെന്നപോലെ തേവൻ ചാടിയെഴിച്ചു് ആ ആളിനുനേരെ ആഞ്ഞൊരടികൊടുത്തു; അടി കൃത്യമായിക്കൊണ്ടു; എങ്കിലും അയാൾ ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

.....

ആ സംഭവത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതം എന്തായിരിക്കുമെന്നാലോചിച്ചു തേവൻ വിയർത്തു. എന്നാൽ കോതയ്ക്കു് ഒരു ഭയവും ഇല്ല; അവൻ ചെയ്തതു വളരെ ന്യായമാണെന്നവൾ പറഞ്ഞു് അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ നോക്കി. കോരനു് എന്നാലും സമാധാനമില്ല. തമ്പ്രാൻ വിചാരിച്ചാൽ ചിലതെല്ലാം നടക്കുമായിരുന്ന അവിടെ. എന്തുതന്നെയായാലും ആ കുടിലിൽ താമസിക്കുന്നതു് അപകടകരമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി കോതയേയും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് തേവൻ ഇറങ്ങി. കുറച്ചുദൂരം പോയപ്പോൾ ഒരു തിരക്കു കേട്ടു. ഭയപ്പെട്ടു് അവർ രണ്ടുപേരും അടുത്തുള്ള കുറ്റിക്കാട്ടിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്നു. ആളുകൾ ചൂട്ടും പന്തവുമായി കോരന്റെ മാടത്തിനുനേരെ പാഞ്ഞു. "അമ്പട അവനിതുമ്മേച്ചോ?" അവരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞു. "തച്ചു തകർക്കണം" ഇതു കേട്ടു കോരൻ വിറച്ചു. ആൾക്കാർ ചെന്നു കോരന്റെ മാടം തച്ചു പൊളിഞ്ഞു. അതിൽ ആരേയും കാണാതിരുന്നതിനാൽ തീവെച്ചു നശിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു. തീ കൊളുത്തിയതിനുശേഷം എല്ലാവരും മടങ്ങിപ്പോയി.

....

തിരക്കെല്ലാം അവസാനിച്ചപ്പോൾ തേവൻ കോതയേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പടിഞ്ഞാട്ടു നടന്നു കായൽ വക്കത്തെത്തി. അവിടെ ഒരു വഞ്ചി കിടന്നിരുന്നു. രണ്ടുപേരും അതിൽ കയറി തുഴഞ്ഞുപോയി അക്കരെ എത്തി. കിഴക്കോട്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ മാടം അപ്പോഴും കത്തിയെരിയുകയാണു്. 'കിഴക്കുനിന്നു' ഒരു ചെറുകാറ്റു വീശി. ആ കാറ്റിൽ കോരന്റേയും മകനായ തേവന്റേയും വിയർപ്പിന്റെ മണമുണ്ടായിരുന്നു. രക്തവും മാംസവും കരിയുന്നപോലെത്തെ മണമുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ എത്തിയ നാട്ടിലും ഉണ്ടായിരുന്നു അവരെപോലെ പാവപ്പെട്ടവർ, മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടവർ, ആക്രമണത്തിനും അഴിമതിക്കും വിധേയരായി ജീവിതംമുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകുവാൻ കെല്പില്ലാത്തവർ. അവരെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി.

(പകുപ്പുവകാശം കാത്തികനു്.)

വിനോദപംക്തി

(പി. ആർ.എൻ)

പയ്യൻ—(മറ്റൊരു പയ്യനോട്) ഞങ്ങടെ വീട്ടുമാറാൻ പോകുന്നു.

മറേറപയ്യൻ—അതു നിനക്കെങ്ങനെ അറിയാം?

പയ്യൻ—അതോ? ഞാൻ മുവരിലെല്ലാം കരികൊണ്ടു വരച്ചു; കണ്ണാടിജന്നൽ ഉടച്ചു; എന്നിട്ടും അമ്മ വഴക്കു പറഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി.

* * * *

തന്ത—(മകനോട്) നീ ശരിയായി പഠിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നതിനു് എന്റെ സമയത്തിൽ പാതിയും ചില വാകുന്നല്ലോ?

മകൻ—അച്ഛാ, എനിക്കും അങ്ങിനെ തന്നെ. അച്ഛൻ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കി നോക്കി എന്റെ സമയത്തിൽ പാതിയും വെറുതെ പോകുന്നു.

* * * *

യാത്രക്കാരൻ—ഇതെന്തു സാർ? ഒരു വണ്ടിപോലും മണിക്കണക്കിനു വരുന്നില്ലല്ലോ. പിന്നെ എന്തിനു് ഇങ്ങനെ ടൈംടേബിൾ അച്ചടിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്നു?

സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർ—വണ്ടി മണിക്കണക്കിനു വന്നാൽ പിന്നെ 'വെയിറ്റിംഗ് റൂം' വെറുതേ ആയിപ്പോകില്ലേ?

* * * *

ആനക്കാരൻ—(കുട്ടിയാനോട്) കുഞ്ഞേ, ആനയുടെ അടുത്തു വരാതെ!

കുട്ടി—അമ്മാവ, ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ അതിനെ തിന്നുകളകയും മറവും ഇല്ല.

* * * *

അച്ഛൻ—എന്തെടാ ഇതു്? ഇന്നലെ വാങ്ങിത്തന്ന സ്ലേറ്റു് ഇന്നു് ഉടച്ചു, ഇല്ലേ?

മകൻ—ഞാൻ അല്ലച്ഛാ, ഉടച്ചതു്. ഞാൻ അണ്ണന്റെ തലയിലേക്കെറിഞ്ഞു. അണ്ണന്റെ തലയാണു് ഉടച്ചതു.

* * * *

പാതിയഡാക്ടർ—(പഴയ വൈദ്യനോട്) ഞാൻ വിദേശത്തുപോയി മൂക്കിനെപ്പറ്റി സ്പെഷ്യലൈസു് ചെയ്തിട്ടു വന്നിരിക്കയാണു്. ഇനി മറവുള്ള രോഗികളെമാത്രം നിങ്ങൾ ചികിത്സിച്ചാൽ മതി.

വൈദ്യൻ—ഇടത്തു മൂക്കിനെപ്പറ്റിയോ? വലത്തു മൂക്കിനെപ്പറ്റിയോ?

* * * *

ടോമ്മി—(തന്റെ വൈദ്യനായ സ്നേഹിതനോട്) അച്ഛന്റെ ശതാഭിഷേകം അടുത്ത വാരത്തിലാണു്. എന്തു കൊടുക്കുവാൻ പോകുന്നു?

ജോവു്—എന്നാലാവതു്. ഒരു നിരക്കുതിമപ്പല്ലു് കൊടുക്കാം.

* * * *

പൂക്കാരി—(പൂ യാങ്ങുന്നയന്ന ആളിനോട്) മുഴത്തിനു ഒരണ വിലയുള്ളും ഉണ്ടു്, അരയണ വിലയുള്ളും ഉണ്ടു്, പക്ഷേ അരയണയുള്ളതിനു വാസന കുറഞ്ഞിരിക്കും.

ആഗം—എന്നാൽ അരയണയുടേതു മതി. ഏന്റെ വീട്ടുകാരിയുടെ ജലദോഷമാണു്.

* * * *

ഹെൽത്ത് ഇൻസ്പെക്ടർ—എടോ! തെരുവിൽ ചവറു വാരിയിടരുതു്, കേട്ടോ?

ഗ്രാമവാസി—അയ്യോ അങ്ങത്തെ! ഞങ്ങടെ അങ്ങിനെ ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ല.

ഇൻസ്പെക്ടർ—പിന്നെ ഈ നിരത്തിങ്ങനെ വൃത്തികേടായതെങ്ങനെ?

ഗ്രാ-വാ—ഞങ്ങടെ പാക്കുന്നിടത്തെ ചവറെല്ലാം വാരി വീട്ടുകാരു് അടുത്ത പുരയിടത്തിലേക്കാണെറിയുന്നതു്. ആ വീട്ടുകാരു് അതിന്റെ അടുത്ത പുരയിടത്തിലേക്കും. അങ്ങേ അറ്റത്തെ വീട്ടുകാരിയുടെ വേലയാണിതു്.

* * * *

ഒരുനാട്ടമ്പുറത്തുകാരൻ—കഞ്ഞി! തൊട്ടതിനും തൊടുത്തതിനും ഒക്കെ കരംചുമത്തിയിട്ടു വേണോ കടിനിൽക്കാൻ?

യുവാവു്—പിന്നെ, എങ്ങിനെയാണമ്മാവാ? ഉപ്പുതൊട്ടു കർപ്പൂരം വരെ കരംചുമത്തിയാൽ പാവപ്പെട്ടവരുടെ കഞ്ഞികടി നില്ക്കുയില്ലേ?

* * * *

(പി.സി. എസ്. പി. ആമ്പലപ്പുഴ)

ഒരു മോട്ടാർ സൈഡു് തെറ്റി ഓടിച്ചു ഒരു സൈക്കളുമായി കൂട്ടിമുട്ടി. പോലീസുകാരൻവന്നു സൈക്കളിൽ വന്നയാളിനെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് "കുറ്റം നിങ്ങളുടേതാണു്" എന്നുപറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു് സൈക്കിൾകാരൻ "കാറല്ലെ സൈഡു്തെറ്റിവന്നതു്? പിന്നെങ്ങിനാണു് കുറ്റം എന്റെ പേരിലാകുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

പോലീസുകാരൻ—(കാറിലുണ്ടായിരുന്ന ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) "ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഒരു ജില്ലാജഡ്ജി, ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു പോലീസു് ആഫീസർ, ചിറ്റപ്പൻ ഒരു പേഷ്കാർ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഒരു മന്ത്രിയുടെ മകൾ. ഇനിയും കുറ്റം നിങ്ങളുടെ പേരിലല്ലാന്നോ പറയുന്നതു്?"

* * * *

ഭാര്യ—അടുത്ത വീട്ടിലെ അങ്ങേരു് തന്റെ ഭാര്യയോടു് എന്തു സ്നേഹമായിപെരുമാറുന്നെന്നോ? ദിവസവും ആഫീസിൽ നിന്നും വരുമ്പോൾ ഒരു പൊതി പലഹാരമോ പുഷ്പമോ കൊണ്ടുകൊടുക്കാതെയിരിക്കുകയില്ല. അങ്ങേയ്ക്കും അതുപോലെ ചെയ്യരുതോ?

ഭർത്താവു്—ഞാനോ? നന്നായി! അടുത്തവീട്ടിലെ സ്ത്രീക്കു് ദിവസവും പലഹാരവും പൂവും വാങ്ങിക്കൊടുത്താൽ ആളുകൾ എന്തു വിചാരിക്കും?

* * * *

"ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിലിന്നടുത്തുവച്ചു് ഞാൻ ഒരു പിശാചിനെക്കണ്ടു."

"അതിന്റെ മുഖം എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു?"

"കഴുതയുടേതുപോലെ"

"എന്നാൽ നീ പിശാചിനെയല്ല കണ്ടതു്, നിന്റെ നിഴലിനെത്തന്നെയാണു്"

NEW STOCK

Just Arrived

Waterman's Fountain Pens

(Non-Self-filling)

PRICE Rs. 14 As. 8.

Apply with Advance.

Phone No. 554.

THE REDDIAR RESS & BOOK-DEPOT,
TRIVANDRUM.

ജാതക ചിന്താമണി.

(തുടർച്ച)

അധ്യായം ന്നു.

ഭാവചിന്ത. ലഗ്നം മുതലുള്ള പന്ത്രണ്ടു രാശികൾക്കും ഭാവമെന്നാണു് പറയേണ്ടതു്. ലഗ്നഭാവം, രണ്ടാംഭാവം, മൂന്നാംഭാവം, നാലാംഭാവം ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടാം ഭാവംവരെ ഭാവത്തിൽ പോകുന്നു. നാടോടിഭാഷയിൽ സാധാരണ ലഗ്നം, രണ്ടാമിടം മൂന്നാമിടം ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടാമിടം വരെ പറയാറുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇടവം ലഗ്നമാണെങ്കിൽ, ഇടവം ലഗ്നം, മിഥുനം രണ്ടാംഭാവം, കർക്കടകം 3-ാംഭാവം എന്നിങ്ങനെ ഉപയോഗിച്ചു കൊള്ളുകയാണു് ഉത്തമം.

പന്ത്രണ്ടു ഭാവങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെ കൊണ്ടും ചിന്തിക്കേണ്ടതായി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സംഗതികൾ ഉണ്ടു്. ഓരോ ഗ്രഹത്തിനെ കൊണ്ടും ചെയ്യാൻ കഴിയാവുന്നവയ്ക്കു് കാരകത്വം എന്നു നാം പഠിച്ചതുപോലെ ഓരോ ഭാവത്തിനും ചെയ്യാൻ കഴിയാവുന്നതു ഭാവകാരകത്വം എന്നതും അറിയേണ്ടതു്. ഓരോ ഭാവത്തെ കൊണ്ടും ചിന്തിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

ഭാവകാരകത്വം.

1. ലഗ്നംകൊണ്ടു ചിന്തിക്കേണ്ടതു് എന്തെല്ലാമെന്നാൽ:—ശരീരത്തിന്റെ ആകാരം, ആരോഗ്യം, വർണ്ണം, ബലാബലം, കീർത്തി, ലോകത്തിലുള്ള നില, സ്വഭാവം, പ്രകൃതി ഇവയാകുന്നു.
2. രണ്ടാംഭാവംകൊണ്ടു ധനത്തിന്റേയും, കുടുംബത്തിന്റേയും ശ്രോത്രസ്ഥിതികം, മരണകാരണങ്ങൾ, വാക്കു, രത്നാദികം, ഭരണീയശക്തി, വിദ്യാഗുണം, വലതുകണ്ണു് ഇത്യാദി ചിന്തിച്ചു കൊള്ളണം.
3. മൂന്നാംഭാവംകൊണ്ടു പരാക്രമം, ഭൃത്യന്മാർ, സഹോദരന്മാർ, സഹായം, യാത്ര, ധൈര്യം, വീര്യം ഇതുയും ആണു്.
4. നാലാംഭാവംകൊണ്ടു വാഹനം, ബന്ധുക്കൾ, അമ്മയുടെ സ്ഥിതി, സുഖാസുഖങ്ങൾ, നിധി, കൃഷി, ഭൂമി, ഗൃഹം, ആരാമം, അമ്മാവൻ, മരുമക്കൾ ഇത്യാദി
5. അഞ്ചാംഭാവംകൊണ്ടു മന്ത്രം, തന്ത്രങ്ങൾ, ബുദ്ധി, പുത്രൻ, വിദ്യ, മന്ത്രിത്വം. സന്താനം ഇവയാണു്.
6. ആറാംഭാവംകൊണ്ടു ക്ലേശം, രോഗം, ശത്രുക്കൾ, സംശയം, ഇത്യാദിയാണു്.
7. സപ്തമഭാവംകൊണ്ടു കാമവികാരം, ഭാര്യ, ശയനം, ദർശനശക്തി, രാത്രി, സത്വം, നഷ്ടാർത്ഥം ഇതുകളത്രേ.
8. എട്ടാംഭാവംകൊണ്ടു കടം കൊടുക്കുക, വാങ്ങിക്കുക, മരണം, വിപത്തോപവാദം, നാശം, ഭൃത്യഭാവം, അപഹരണം, കലഹ കാരണങ്ങൾ.
9. ഒൻപതാംഭാവംകൊണ്ടു പിതാവു, ഗുരുജനങ്ങൾ, ഭാഗ്യം, പുണ്യം, ദയ, തപസ്സു, ഭാര്യാസഹോദരന്മാർ, ഔഷധം, സന്താനചിന്തനം.
10. പത്താംഭാവംകൊണ്ടു ലോകജീവിതം, കർമ്മം, പൊതുസ്വസ്തു, ആശ്രയസ്ഥാനം, വിദേശയാത്ര.
11. പതിനൊന്നാംഭാവംകൊണ്ടു സമ്പാദ്യം, ദുഃഖനാശം, ശത്രുക്കളുടെ ശത്രുക്കൾ, അഭീഷ്ടസിദ്ധി ഇവ.
12. പന്ത്രണ്ടാംഭാവംകൊണ്ടു ധനനാശം, പരഗതി, സ്ഥാനഭ്രംശം, ദുരിതം ഇവകൾ

ഒരാളുടെ ശരീരസ്ഥിതിയോ, കുടുംബസ്ഥിതിയോ. സഹോദരസ്ഥിതിയോ, മറേറതു സ്ഥിതിയോ അറിയണമെങ്കിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾക്കു് നിശ്ചിതമായിട്ടുള്ള ഭാവങ്ങളെയും, ആ അനുഭവങ്ങൾക്കു കാരകന്മാരായ ഗ്രഹങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു ഗാഢപരിശോധന ചെയ്തറിയണം. ഒരു രാശിയോ ഗ്രഹമോ ബലമുള്ളതാണു് എന്നറിയുന്നതിനു് പല കായ്ക്കങ്ങൾ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായുണ്ടു്.

കേന്ദ്രം. ലഗ്നം, നാലു്, ഏഴു്, പത്തു് ഈ ഭാവങ്ങൾക്കു കേന്ദ്രമെന്നാണു് സംജ്ഞ. കണ്ടകം ചതുഷ്ടയം എന്നിങ്ങനെ വേറെ വിധത്തിലും പറയാറുണ്ടു്. കേന്ദ്രഭാവങ്ങളിൽ പ്രബലഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതി അത്യന്തം ശോഭനപ്രദമാണു. യോഗങ്ങളുടെ ഭൂരിപക്ഷവും കേന്ദ്രസംബന്ധികളാകുന്നു. ലഗ്നം ഒഴിച്ചുള്ള കേന്ദ്രരാശികളുടെ അധിപന്മാരായ ഗ്രഹങ്ങൾ പൊതുവേ അശുഭഫലദായികളാണു് എന്നും തദാധിപത്യമുള്ള പാപഗ്രഹങ്ങൾ ഇഷ്ടഫലപ്രദന്മാരാണെന്നും ചിലർക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. പക്ഷേ അനുഭവത്തിൽ ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമായി കാണുന്നില്ല.

ലഗ്നത്തെക്കാൾ ബലം നാലാംഭാവത്തിനും അതിനെക്കാൾ ബലം ഏഴാംഭാവത്തിനും ഏഴാംഭാവത്തെക്കാൾ ബലം പത്താംഭാവത്തിനും ആണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ത്രികോണം. ലഗ്നം അഞ്ചു് ഒൻപതു് ഈ ഭാവങ്ങൾക്കാണു ത്രികോണമെന്നു പേരു്. ത്രികോണഭാവത്തിൽ ബലയുക്തരായി നിൽക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങളും ത്രികോണാധിപത്യമുള്ള ഗ്രഹങ്ങളും ശുഭഫലപ്രദന്മാരാണു. എട്ടു, പന്ത്രണ്ടു മുതലായ അശുഭസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആധിപത്യമുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ഒരു ത്രികോണഭാവത്തിന്റെ ആധിപത്യം കൂടി ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ഗ്രഹത്തിന്റെ ദുസ്ഥാനാധിപത്യം മൂലം വന്നു ചേരാവുന്ന ദോഷഫലങ്ങൾ മിക്കവാറും അനുഭവവേദ്യമാകുന്നതല്ല. ഈ ത്രികോണരാശികളുടെ അധിപന്മാരായ ശുഭന്മാർ ചെന്നു നിൽക്കുന്ന ഭാവം പുഷ്ടമാകുന്നു. ത്രികോണാധിപന്മാരായ പാപന്മാരും മംഗളഫലദാതാക്കളാണു്. 5-ാം ഭാവത്തെക്കാൾ ഒൻപതാം ഭാവമാണു ബലാധിക്യമുള്ളതു്.

പണപരം. 2. 11. 5. 8 ഈ ഭാവങ്ങൾക്കാണു ജ്യോൽസ്യന്മാർ പണപരമെന്നു പേർപറയുന്നതു്.

ആപോക്ലിമം. 3. 6. 9. 12. ഈ ഭാവങ്ങൾക്കു ആപോക്ലിമം.

ചതുരശ്രം. നാലും എട്ടും ഭാവങ്ങൾക്കു ചതുരശ്രം എന്നു പറയുന്നു. ഈ പറഞ്ഞവയ്ക്കെല്ലാം ലഗ്നഭാവം മുതൽ കണക്കാക്കിക്കൊള്ളണം.

3. 11. 6. 10. ഈ ഭാവങ്ങൾക്കു ഉപചയമെന്നും 2. 4. 5. 7. 8. 12 ഈ ഭാവങ്ങൾക്കു പീഡർക്ഷമെന്നും പേരുള്ളകാര്യം കൂടി ഓർത്തു കൊള്ളണം.

ശുഭഗ്രഹങ്ങൾ കേന്ദ്രത്രികോണങ്ങളിലും പതിനൊന്നിലും, പാപഗ്രഹങ്ങൾ മൂന്നു, ആറു്, പതിനൊന്നിലും നിൽക്കുന്നതാണു ഉത്തമം.

മൂന്നാറെട്ടു പന്ത്രണ്ടു് ഈ ഭാവങ്ങളുടെ നാഥന്മാർ നിൽക്കുന്ന ഭാവം പോലും നാശഹേതുകമാണു്. മൂന്നാം ഭാവാധിപത്യം സാമാന്യം കഷ്ടവും, ആറാംഭാവാധിപത്യം കഷ്ടവും പന്ത്രണ്ടാം ഭാവാധിപത്യം കഷ്ടതരവും അഷ്ടമാധിപത്യം കഷ്ടതമവും ആകുന്നു. ഈ ഭാവാധിപന്മാർ നിൽക്കുന്ന രാശികൾക്കു തന്നെയല്ല, അവർ ചെന്നു നിൽക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾക്കു പോലും നാശമുണ്ടെന്നു.